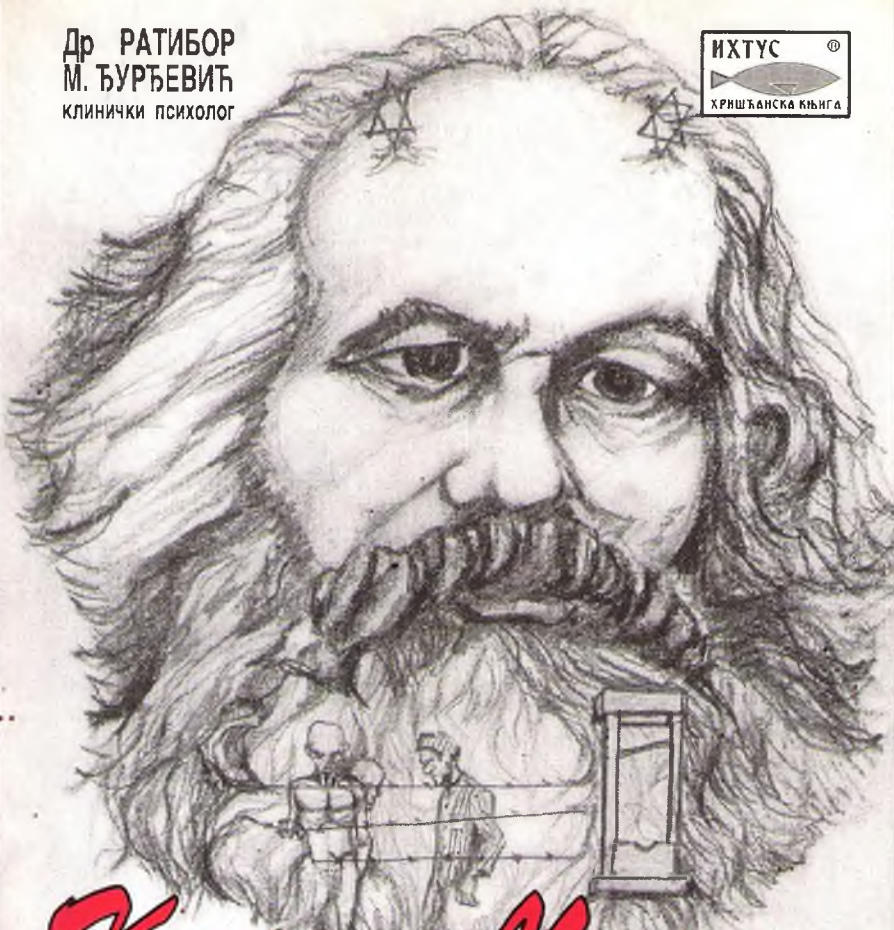

Др РАТИБОР
М. БУРЂЕВИЋ
КЛИНИЧКИ ПСИХОЛОГ

Карл Маркс

СЛУГА И ЖРТВА САТАНЕ

Наслов у оригиналу и енглеском необјављеном рукопису

KARL MARX, THE DEMONIAС

(Карл Маркс, ђавоимани)

Др Ратибор-Рајко М. Ђурђевић
клинички психолог

КАРЛ МАРКС, ЖРТВА И СЛУГА САТАНЕ

Чувајте се лажних пророка, који вам долазе у
одијелу овчијем, а изнутра су вуци грабљиви.
По плодовима њиховим познаћете их. Еда ли се
бере са трња грозђе, или са чичка смокве?
Тако свако дрво добро плодове добре рађа, а
зло дрво плодове зле рађа.

Христос у Беседи на гори
Јеванђеље по Матеју, 7:15-17

Београд, 1997.

Садржај

Поглавље I

КАРЛ МАРКС, БЕСОМУЧНИК	9
Несуђени светац.	11
Маркс, простак.	13
Маркс, дивљак	14
Маркс постаје нихилиста	15
Маркс закорачио у лудило.	17
Сатана га испуњава мржњом.	18
Маркс – сатанистички песник	20
Језива визија будућег бољшевизма.	22
Карл Маркс – ђавоимани	26
Прави сатаниста.	31
Маркс и Звер Сатане	34
Маркс – случај неуротичног карактера и психопатије	37
Маркс – нерадник	42
Маркс – неуротичар	49

Поглавље II

МАРКСИЗАМ – ЈЕЗИВИ ИЗУМ	
ПОСУНОВАРАЋЕНОГ УМА	61
Лажни пророци – зла коб човечанства	62
Незрела личност	63
Маркс - распојасани тип	67
Маркс – егоиста до краја живота	69
Маркс – филозоф који је демонизовао социјализам у марксизам	71

Друштвени прогрес без комунистичког терора	72
Прудон одбацује Маркову бруталност	76
Маркова нехуманост	79
Маркс – затрован мржњом.	82
Маркове три неуротичне кћери.	87
Маркс – човек који никога није волео	91
Маркс – клеветник Јевреја	95
Маркова злоба	97
Маркс – дивљачки пророк за духовне дивљаке	99

Поглавље III

ЗЛОЧИНИ НАДАХНУТИ МАРКОВИМ	
ЗЛОДУХОМ.	103
Марково демонско потомство	103
Комунистичка зверства у Азији и Африци.	108
Комунистичке звери у Етиопији.	113
Западни интелектуалци стају уз комунистичке убице.	115
Изопачена савест западних хришћана	123
Слободна штампа која ћути о комунистичким злочинима	128
Разочарани француски марксисти	130
Да ли је Маркс морао да буде испуњен мржњом? . . .	134
Маркс и Фројд	139
Две псеудо-науке	151
REFERENCES	155
ОД ИСТОГ ПИСЦА НА ЕНГЛЕСКОМ	156

КАРЛ МАРКС, БЕСОМУЧНИК*

Ако желимо да исправно проучимо демонско, треба само да посматрамо како се ова особа односи према вечности и одмах ћемо сасвим сигурно знати... Ко год негира вечно у људском... демонска је личност.

Серен Киркегор^{75:50**}

Јер се сам сатана претвара у анђела светлости. Није, дакле, ништа велико ако се и слуге његове претварају да су слуге праведности, којима ће свршетак бити по дјелима њиховим.

II Кор. 11:14,15

И изиђе Исус и ученици његови у села Кесарије Филипове; и путем питаше ученике своје говорећи им: Шта говоре људи, ко сам ја? А они одговорише: Јован Крститељ; а други: Илија; а други: Неки од пророка. А Он им рече: А ви шта велите ко сам ја? А Петар одговарајући рече му: Ти си Христос. И забрани им да ником не говоре о њему. И поче их учити да Син Човјечији треба много да пострада, и да ће га одбацити старјешине и првосвеште-

* У црквено-словенском и руском преводу *Новог Завјета* зли дуси (ђаволи) се зову бесовима, а они који су имани, опседнути – бесомучнима, тј. мученима од стране демона. Роман Достојевског о револуционарима *Зли дуси*, на руском се каже *Бијеси*. У грчком *Новом Завјету*, зли дуси се зову нечистим духовима.

** Први број у суперскрипту се односи на број дотичног извора, а други на страницу у њему, у References које ће се наћи на крају књиге.

ници и књижевници, и да ће га убити, и да ће послје три дана васкрснути. И рече им то отворено. И узе га Петар насамо и поче га корити. А Он окренувши се и погледавши на ученике своје, запријети Петру говорећи: Иди од мене, сатано; јер ти не мислиш оно што је Божије него што је људско.

Јеванђеље по Марку 8,27-33

У практичној бризи Светог Петра да сачува живот свога Учитеља Христос је препознао сатанско надахнуће и оштро укорио првог ученика. Дивно и осећајно на површини, свако саветовање за било какво одступање Спаситеља од изабране улоге патње и смрти, јасно је представљало утицај Божјег непријатеља (хебрејско значење речи Сатана). На почетку своје мисије Исус је *одбацио* привлачност политичке моћи, физичке удобности и преживљавања, као и опчињавање људског ума упечатљивим делима, што су све сатанска искушења.

Маркс је *призорио* сва ова сатанска искушења и постао опчињен њима. Он је презирао Бога и сва схватања која су прокламовали они који су веровали у Бога. Некад обазриво а некад разметљиво, одобравао је и препоручивао дела и мишљења која су препознатљива у Библији, Курану, Талмуду и код теиста као сатанска. Друге паганске традиције представиле су Сатану као различита деструктивна божанства и зле духове. Маркс, надахнитељ и архитект најкрвавијих догађаја у модерној историји (иначе, пропагираних и маскираних идеалистичким јавним циљевима), јасно је припадао категорији злих природа и демонских пророка.

Вурмбранд¹ је објавио студију под насловом *Да ли је Карл Маркс био сатаниста?* Она представља необичан, иако не и неочекиван приказ оснивача комунизма. Свако ко критички размишља о чињеници да је најмање *шездесет милиона*, углавном невиних људи, погубљено у Совјетском Савезу (према Солжењџину²), толико у црвеној Кини,¹³ као и милиони у комунистичким сате-

литским државама – не може избећи закључак да је марксизам морао да има духовно сродство са Сатаном, традиционалним уништитељем људи. Чак и Хуни, зверски истребљивачи покорених становника Европе, нису тако систематично уништавали људе као Лењин, Стаљин и Мао.

Ако судимо о дрвету на основу његових плодова, марксизам се без устезања може окарактерисати као израз сатанизма. *Архијелаџ Гулаџ* и обиље друге штампане документације о језивим мукама и масовним уништењима људи – остављају неизбежан утисак помахниталог, разобрученог деловања силе активног зла. Оваква паклена хладнокрвност и потпуна равнодушност према животу и радости, а које су марксисти широм света испољавали, лажно представљајући идеале и наде с којима су се слагали најбољи људи човечанства – могу да буду само сатански. Онима који живе под комунистичким бичем, марксистичка диктатура је, свакако, достојна ђавола. Да укратко сажмемо сведочанство пастора Вурмбранда: Маркс не само да је био вођен сатанском мржњом и цинизмом, већ је очевидно и препознатљиво упражњавао сатанизам. Он се *молио* Сатани.

Несуђени светци

Као Ниче, Фројд, самозвана сатанска "Звер" (види главу у књизи *Првосвешћеници Сатане* о Алистеру Кроулију), Стаљин, "монистички папа" Хегел, вођа европских атеиста у прошлом веку,^{6, VII} и Маркс је одрастао у формално и површно религиозној породици која је посећивала цркву. Тако је и Карл у својој младости имао извесних религиозних осећања и убеђења.

Он се образовао у језуитској гимназији у Триру, свом родном граду, где су религиозни захтеви били строги и изазовни. Није био баш најбољи ђак. Никада у животу

није истрајао ни на једном позитивном циљу. Изгледало је да се прећутно слаже са религиозним вредностима школе и цркве; чак је и признавао да га је испуњавало извесно хришћанско убеђење у то време. "Постоје извесна сведочанства да је религиозне обавезе испуњавао веома ревностно",^{4:33} примећује један од његових биографа. На завршном испиту пред матурирање написао је есеј под називом "Сједињење верника са Христом". У њему је писао: "Наше срце, разум, интелигенција, историја – позивају нас снажним и убедљивим гласом спознаје да је сједињење са Њим апсолутно неопходно, да бисмо без Њега били одбачени од Бога и да нас само Он може спасти."^{4:40} У наставку он говори о "Христовој љубави и о томе "како се Он жртвовао" за нас. Мора бити да је веровао, јер иначе не би могао искрено да напише: "Сједињење са Христом може донети унутрашње уздицање, утеху у тузи, мирно поверење и срце спремно за љубав, коме је прихватљиво све што је племенито и велико, не ради амбиције и славе, већ само због Христа." Читајући његов есеј сто година касније, ван Леувен је сматрао да "овај рад носи све ознаке признања вере... есеј има снажне религиозне тонове."^{9:34,39} "Маркс говори као хришћанин заљубљен у мистерију Христа,"^{4:31} примећује други читалац овог есеја.

Међутим, семе религије, посејано у младог Маркса, на жалост, пада "на каменита мјеста, гдје не бијаше много земље, и одмах изниклоше, јер не бијаше земља дубока. И кад обасја сунце, увенуше, и будући да немаху жила, посахнуше" (Матеј, 13:5,6).

Његов студентски живот показује да су утицаји школе били узалудни и да се у њему догодило радикално религиозно и духовно погоршање. "Кроз неколико месеци Бог ће нестати из његовог света, остављајући га отуђенијег него икада."^{4:36} У једној песми написаној у то време, Маркс изражава демонску жељу: "Желим се осветити Ономе који влада горе".

Одлучивши ово, свесно или несвесно, заузео је суштински сатанску позицију – не поричући постојање Бога, већ заузимајући бунтовнички став према Њему. Остаје упоран у овом становишту даљим размишљањем: Није се слагао са вулгарним материјалистима који су одбијали постојање било чега што није материјално; признавао је духовну стварност у култури и стваралаштву, али је *негирао њимаи духовног*, представљајући га као функцију економског и фазе производње у индустрији. На овај начин Маркс је порицао врховни положај духовног, запостављајући га и дајући му другостепени значај. Самим тим, порицао је и постојање трансцендентне стварности изван људске свести, тј. постојање Бога. Ако постоји Бог, онда је то људска свест, инсистирао је.

Маркс, њпростак

Још од своје младости Маркс се трудио да буде безобзиран и бруталан, као и да на своју околину оставља утисак крајње циничне особе. При томе је постао потпуно слеп за сваки духовни аспект живота, о чему сведоче и следећи стихови у којима објашњава како је прихватио материјалистичко схватање као, наводно, реалнији поглед на свет:

Кант и Фихте тумарају кроз етар,
Трагајући за далеком земљом,
Док ја лукаво покушавам да *схваћим*
Оно што сам нашао – на улици.⁴⁶⁶

Маркс је све више постајао оно што је Фројд касније назвао "аналним" карактером: једна агресивна, деструктивна и цинична особа. Докле је стигао у деградацији свог мишљења – показује његова прљава "песма" под насловом *Медицинска метафизика*, у којој је на подручјив начин приказао људску душу као фекалију:

Душа не постоји,
 Јер и волови знају како да живе.
 Душа је чиста фантазија.
 Не можеш је наћи у стомаку,
 Но можда је треба потражити у доњем делу стомака.
 Одатле је треба потерати лековима,
 И сви ће њени духови у дебелом млазу
 Истећи из људског тела.^{4:66}

Сваки припрости младић, сваки сеоски беспризорник, могао је да напише овакву "песму" и да је изрецитије пред једнако вулгарном публиком. Морална окрутност и неоплемењена анималност и јесу најлакше препознатљиве одлике сатанизма. Маркс се својевољно определио за такав простачки начин живота. "Што је бивао старији – Марксова опседнутост аналним стварима је све више јачала. Његов омиљени израз у кореспонденцији са Енгелсом био је 'говно'."^{10:49} Познато је да је, исто тако, веома патио од хемороида које је једном приликом назвао својим "малим Прусима". Његов пријатељ Енгелс се од срца насмејао оваквој гнусној шали.

Маркс, дивљак

Није онда никакво чудо што је један тако изопачен ум као што је био Марксов, исто тако, склон и другим анималним осећањима и поривима, као што су мржња, деструктивност, злоба и перверзност. У мрачном надахнућу злог пророка, у једној од својих песама даје визију застрашујућег царства које ће, само после неколико деценија, бити изграђено у његово име:

Желим да за себе подигнем престо,
 И његов ће врх бити голем и леден,
 И његово ће постоље бити од људскога дрхтања,
 И његов ће поредак бити – страшан бол.

Мада не постоје поуздани историјски подаци, може се – судећи по овим стиховима – претпоставити да је Маркс у то време већ потпао под утицај неке тајне сатанистичке секте или неке нихилистички оријентисане особе, највероватније неког илумината.* Нема сумње да се таква огорченост и изопаченост младалачког ума, таква мржња према Богу и презир према човечанству нису могли јавити сами од себе у уму једног младог човека, без утицаја са стране, тј. без идеја неког преученог и сатанизованог ума. Или, можда, треба допустити могућност да је био толико поремећена личност да су сатанистичке идеје могле чак и "спонтано" да се јаве у његовом уму? Ипак, много је вероватније да се у њему та нихилистичка огорченост јавила као последица активног учешћа у раду неког револуционарног клуба који је, рецимо, функционисао као удружење студената – песника. Код Маркса се јавио нихилистички ентузијазам који је владао и међу његовим колегама "песницима", почео је да се напија и да живи трошећи много више новца него што су то допуштале породичне финансије. У то време био је чак и ухапшен због пијанства, као и због ношења непријављеног оружја. (Радило се о пиштољу који је носио са собом да би у некој евентуалној прилици могао да га употреби против неког од студената аристократског порекла који су били физички јачи од њега и од којих је могао да добије батине). Један од његових биографа пише: "Почео је да се установљује образац његовог каснијег живота."^{4:46}

Маркс постојаје нихилиста

"Када сам стигао у Берлин", пише деветнаестогодишњи Маркс, "прекинуо сам везе са свима... покушао сам

* О илуминатима, зачетницима јудео-масонске и банкарске завере против човечанства, погледати моју књигу *Масонерија: Завера против Бога и човека кроз векове до данас*.⁸

да се сав предам науци и уметности." ¹⁰² Међутим, ту се радило о сасвим посебној врсти науке и уметности – о атеистичкој, нихилистичкој и негативистичкој – која је сва врвела од богоборних филозофских спекулација и ружних фантазија. "Осећао сам да, пре свега, треба да се рвем са филозофијом", пише Маркс. Главна мета тог његовог рвања са филозофијом био је Хегелов систем, који се у то време предавао на немачким универзитетима као врхунски степен развоја филозофије. У потрази за оним што би учврстило његову самосвесну ароганцију, Маркс се, сасвим природно, прикључио клубу духовно опустошених револуционарних интелектуалаца који су, у својој гордости, цинично сматрали да поседују мудрост већу од вредности које поштује већина цивилизованог човечанства.

"Овај круг револуционарно оријентисаних младих интелектуалаца је прихватао сваку идеју која се супротстављала традиционалним вредностима" ^{12XIV} Они су, по свом опредељењу, били културни анархисти чији је главни задатак био борба против сваке идеје или става традиционалног цивилизованог ума. Вејл је те младе револуционарне интелектуалце назвао "новим иморалистима". ^{13:34} Достојевски их је назвао "злим дусима" или "поседнутима". Енгелс и Едгар Бруно (млађи брат Бруна Бауера) – иначе чланови револуционарног клуба – компоновали су песму у којој су себе поносно (и сасвим одговарајуће!) назвали "шљамом Немачке". "Шљам Немачке... та суманута и одвратна дружина... то атеистичко подземље." У тој песми Енгелс је сам себе – под псеудонимом "Оскар" – описао као "радикала..." који "дан за даном свира на гиљотини своју усамљену песму". Бруно Бауер, касније професор теологије на Бонском универзитету, у песми је описан као "стари и крвожедни Хроми Даба". Његов брат Едгар је у песми приказан као "сенка братовљевог Зла", увек спремна "да пије крв као воду". Затим се ту појављује и анархиста Макс Шајнер. Док

други узвикују – "доле краљеви", он уз то додаје – "доле сви закони!"^{13:62} Маркс је у песми описан сасвим реалистично и, готово пророчки као – "неупоредиво чудовиште", ружно по изгледу, још ружније по души.

У овом "клубу учених", како га је сам назвао, Маркс је дух противљења развио у себи до те мере да је готово психички оболео: "... Тамо смо расправљали и сучељавали противречне ставове... ту сам детаљније упознао актуелну (анти-хегеловску) филозофију од које сам желео да побегнем... тамо ме је обузимало посебно иронично расположење, што се веома лако дешавало после толико порицања."^{4:108} Међутим, радило се о нечему што је било много више од обичног "ироничног расположења". Радило се о менталном слому, о кризи личности при чему које су из дубина *Марксове њојсвесџи ѡровалили али и ирационални елементи њејове ѡсихе*. Ти демонски елементи владали су њиме до краја живота.

Маркс закорачио у лудило

У једном писму које је написао у то време свом оцу, Маркс готово признаје да га је "срце" довело на руб менталног растакања: "... надам се да и ти, драги и вољени оче, *зајѡжаш рђаво сѡјање мој ума*, као и то да ме срце веома често наводи на погрешку, док мој борбени дух не успе да се избори са срцем."^{4:109} "Борбени дух" који је почео да се јавља у њему тачније би било назвати "духом нихилистичке злобе". Он је, тих година, с времена на време, пролазио кроз периоде помрачења свести: "Нисам по неколико дана могао ни о чему да размишљајам. Био сам јакo бесан, шетао сам се по парку попут каквог лудака."

Марксов отац је, нема сумње, из писма видео да се нешто чудно дешава са синовљевим умом, али се очигледно није усудио да то запажање и формулише. Он је,

касније, описао синовљево писмо као *"писмо без форме и садржаја"*, као један истргнути фрагмент који не говори ништа, који не *стоји* ни у каквој вези ни са чим *и* *што* се десило *пре* *тог* *писа* и *што* ће се десити *после* *њега*. "13:34 п.п.* Сваки психолог би без много оклевања констатовао да тако *дезорганизовано писмо* сведочи о психичком стању његовог аутора, а које би се најприближније могло окарактерисати као *почетак психичког стања*. Био је особа чија је *психа* била *оштрова*на *оштрчењем* и *злом*. Он је, уосталом, и сам објашњавао своје фрустрације са којима није могао да се носи. "Разболео сам се од проблема везаних за Ценину болест", пише Маркс, "као и од мојих жалових и узалудних интелектуалних напора, *од беса који ме је изнуђао распадао*..." "4:107 п.п. У његовом нагриженом уму је све било збркано: Ценина болест, његов инфантилни бес и непрестана тежња ка нихилизму израженом у "фекалним" шалама и наговештајима. У то време био је препознатљив лудак.

Саиана га испуњава мржњом

Поменути навод у коме Маркс говори о спољашњим узроцима своје менталне поремећености вероватно представља кључ за разумевање његове личности, не само у том периоду менталне оболелости, већ и касније, када се делимично опоравио. Његова болест се развила као последица све изразитије подложности компулзивном пориву, који је допирао из дубина његовог бића – пориву порицања Бога и свих темељних вредности грчко-римске и хебрео-хришћанске** културе. У једној песми коју је написао у то време, на следећи начин тумачи збивања у својој души:

* п.п. – подвлачење писца (Р.М.Ћ.).

** Употребљавам израз "хебрео", уместо "старо-јеврејски" или мојсијевски, јер је савремена јеврејска религија, талмудизам, у суштини вавилонска јерес, супротстављена Мојсеју и Старом Завету. Одба-

Паклена испарења се дижу и трују ми мозак
И лудим
и срце се моје потпуно мења.^{4:64}

Маркс је због *слеје мржње према традицији* постао потпуни нихилиста, што је изазвало дубоки конфликт у његовој личности, јер је нормални део личности дубински одбацивао ту нихилистичку израслину. *Његов ум је постојао ојсегнути нихилизмом који је његова савесћ одбацивала.* Зато је написао да се у њему све више "нагомилава бес због тога што је морао да начини *идола од погледа на свет* који је [у својој дубини] мрзео". Очигледно је, као и сваки човек, подсвесно желео да стекне душевни мир и духовну радост коју човек може да задобије само у религији. Ту веру је, како знамо, имао у раној младости, али се она врло брзо претворила у демонску мржњу према свакој вери и у нихилистичко самотровање. Лагано се хватао у мрежу лудила – како у клиничком, тако и у искуственом смислу.

Конфликт између зле стране личности (или "сенке" личности, како је о томе говорио Јунг), са једне, и захтева за моралном честитошћу, који је долазио из дубина савести формиране током хришћанске фазе његовога живота, с друге стране – представља жижу свих проблема Марксовог поремећеног унутрашњег живота. Он је, касније, *повратио привид емоционалне равнојезе, али је његова дубинска душевна и духовна болесћ до краја живота насљавила да му шрује психу.* Као што се то редовно дешава код погрешних одлука код људи, рђав избор који је начинио у младости постао је несвестан, али активан извор трајног менталног конфликта у психи. Није покушао, нити је могао да се ослободи ду-

цјем савремену побрканост, незнање и обману који су садржани у америчком појму "јудео-хришћански", а који спаја у једно две неуслагласиве религије. Види више о овом схватању у књизи *Атеистичко-нихилистичка кампања против Мојсеја, Христа, Бога и Светог Писма*, у другом издању *Скривени рушители јеврејства и хришћанства.*

ховне заблуде из студентске младости: попут сломљене и лоше намештене кости која током каснијег живота непрестано представља проблем човеку, и његов унутрашњи живот је од студентских дана до краја живота остао суштински исти, без икаквих значајнијих промена до којих, иначе (код нормалних људи), долази приликом сазревања.

Марков случај јасно показује *психолошке димензије проблема поседнућости ђаволом и одређења за сатанизам*. Његов живот показује шта ђавоиманост значи у психолошком смислу: то је провала *анималног и људског садржаја најнижијих слојева људске психе у више нивое свесности*. Том приликом долази до нахрупљивања демона из индивидуалног пакла, демона који узурпирају и руше све цивилизоване, моралне и духовне функције човека. Маркове песме сведоче о тим и таквим демонима који су почели да вршљају по његовој души.

Маркс – сатанистички песник

Страшни и деструктивни пориви су потпуно изопачили његову личност.

Натанијел Вејл^{13:15}

Песме младог Маркса одају човека којим господаре мрачне силе обезбожене душе:

Никада нећу имати мира,
Јер моју душу вуку моћне силе.
Морам да се борим и с муком се пробијам
У бесу моме без починка...
Све ово припада нама: страсти, жеље и акција
Које ће нас водити напред!^{14:61}

Ови стихови откривају прави "портрет" једног сатанизованог ума: "...моју душу вуку моћне силе... морам да се борим... у бесу без починка... страсти и жеље које ће

ме водити напред". Јесте, Маркс је морао да се бори и да убије у својој души све што је било добро и што је било духовно живо, све оно чиме је живео у раној младости.

У другој песми написаној у том периоду, он пише о "прослављању сатанске мистерије".^{4:63} Песма носи наслов *Свирач – љаклени виолиниста* и персонификује демонске аспекте личности младог Маркса. У песми се највише говори о церемонијалном мачу који се користи у црномагијским обредима. Сама песма представља мрачно пророчанство о демонским последицама његовог живота и рада, тј. о времену у коме ће, у име марксизма, милиони људи бити бачени у ропство, подвргнути експлоатацији, потпуном губитку слободе, достојанства и у коме ће, коначно, бити побијени:

Погледај овај мач – кнез таме га предаде мени.

Јер он је тај који побеђује време и даје знаке.

И ја ћу још дрскије заиграти плес са смрћу.

Маркс је био "човек са необичном способношћу да ужива у несрећама"^{7:55} што је, несумњиво, карактеристично за људе са тешким поремећајем личности. Патио је од непрекидног менталног слома и исцрпљености, и та га је болест непрестано испуњавала *огорченошћу љрема свему. Њеџов ум је осџао љоремећен и љосле "оџоравка" од ментџалне болестџи од које је оболео љоком сџудија у Берлину*. Да се код њега заиста радило о поремећају ума, говори и "љубавна песма" – а, у ствари, болесна фантазија – коју је посветио вољеној вереници (и, касније, жени-жртви) Џени. У "Ноктурну љубави" љубавник се јавља у лику вампира који своју драгу трује отровним дахом:

"Драга, ти си попила отров*

И сада мораш поћи са мном"...

* И ово је било тамно пророчанство наслућено из Марксових тамних дубина: брачни живот који ће Џени имати са љолулудим Марксом је био пакао у који је он позивао своју вереницу.

Тада је он силовито прислони на своје груди
 И удахну јој смрт у дах и груди њене.
 Тада је прободе последњи бол
 И њене се очи заувек склопише.^{4:64}

Ова болесна фантазија је настала највероватније у тренуцима када је Маркс сумњао да ће успети да се ожени са Џени фон Вестфален која је била аристократског порекла. Он је том песмом исказао несхватљиву срибу уперену против живота своје драге. "То је мрачна и дубоко узнемирујућа песма", запажа Пејн, "јер човек једноставно не може да напише нешто тако ако није на ивици лудила или – очаја".^{4:6} Или, додајемо, ако није опседнут ђаволом.

Било би још тачније када бисмо Марксов ментални поремећај окарактерисали као *духовну изолованост*, тј. као потпуну неспособност да себе и друге људе доживи као нормалне особе. Он је своју одвратну "љубавну песму", посвећену Џени, назвао "чисто идеалистичком по тону". Овде показује типичну одлику сатаниста и гностика: користи конвенционалне појмове, али у значењу које је потпуно супротно значењу које прихвата већина нормалних људи. (Видећемо у *Првосвешћеницима Сајиане* да се таквим методом служио касније и сатаниста Кроули. Садржај његове "љубавне песме" јасно показује да је "идеалистички тон" заправо био камуфлажа за нескривену сатанистичку злобу.

Језива визија будућег бољшевизма

Са непуне двадесет и три године Маркс је написао трагедију *Оуланем* која "открива најдубљу тајну његовог бића".^{4:67} Она, наиме, наслућује *сајианистичку идеологију која је касније, кроз његово учење, оживела и завладала многим државама и народима светла*, као што ћемо видети у идућим поглављима. При смишљању наслова за своју трагедију послужио се сатанистичком

праксом извртања религијских обреда и појмова:* тако "Оуланем" представља анаграмско-сатанистичку верзију Христовог библијског имена – Емануил, што на јеврејском значи "Бог је са нама". "Оуланем" је у Марксовој трагедији име за Сатану, Христовог противника.

Ова (недовршена) трагедија јасно показује да је њен аутор *йсихойајиска особа*: "Трагедија се бави темом опседнутости ђаволом, хомосексуалношћу, завођењем и рушењем света. *Оуланемово йроклейсйиво на земљи је очигледно Марков аутойорйирей*." ^{4:59}п.п. *Сйравичан аутойорйирей сийанизованођ ума*.

Ради се о слици монструозног мрзитеља свега што је божанско и људско. (Са таквим ликовима ћемо се срести у случају Хитлера, Стаљина и њихових следбеника):

...Оуланем, Оуланем,
То име одјекује као смрт,
Одјекује све док не замукне.
Станите! Имам га! Оно се уздиже из моје душе,
Блиставо као ваздух, чврсто као кости моје.
Али, моћи ја имам у рукама својим
Да смрвим вас и самељем**
снагом страшне силе,
Док се за нас двоје бездан што зјапи у тами*** отвара,
Тамо ћете бити бачени, доле, у бездану,
И ја ћу вас следити смејући се,
Шапћући вам на ухо: "Сиђите, крените за мном,
мој пријатељу!".

Оуланем је очигледно непријатељ човечанства. Умирући, он узвикује:

Ускоро ћу стегнути вечност на груди своје,
Ускоро ћу бацити на човечанство
Своју дивовску клетву!

* Сатанисти читају Оче наш уназад, стављају распеће (крст са Христом на њему) наглавце и припаљују свеће наопако.

** тј. персонификовано човечанство.

*** тј. пакао.

Читаво Марксово (не)дело и његове историјске последице, заправо, и јесу велико проклејство бачено на човечанство!

На крају Оуланема предвиђа уништење друштава, породица и личности, као и разарање вере, честитости и моралности. То је грозоморно пророчанство о оном што ће задесити свет када његово учење пороби човечанство:

Ако има Нечега што је кадро да уништава,
Бацићу се у његов загрљај,
Да бих срушио читав свет.
Свет овај што је препрека између мене и бездана,
Силом клетви мојих разбићу га на безброј комада,
Задавићу рукама својим његову одвратну стварност,
У моме загрљају нестаће свет у крајње ништавило,
У небиће крајње: и тек ће тада завладати
стварни живот!^{4:71}

Нема никакве сумње да је таква нездрава злоба могла да произађе само из крајње нихилистичког и садистичког срца. Као што је касније то био случај са Ничеом, Фројдом и другим "великим" атеистима, и његов живот је био затрован свешћу о бесмислености људског постојања и неизбежној и непремостивој смрти. У својој обезбоженој души осећао је да је живот само злобни експеримент чији је једини циљ потпуно уништење човека:

Ах, Вечности! Ти вечита наша муко!
Смрти неописива и непремерљива,
Ти грозна и вештачка чији је циљ да нас прождереш,
Све нас точкиће, слепо покретане,
У бесмисленом механизму Простора и Времена.
Нас који немамо другога циља,
Осим да будемо ту као оно чија је једина судбина
Да буде згромљено сасвим!

Очигледно је да је Маркс потпуно изгубио унутрашњу равнотежу коју човеку може дати жива вера у Бога.

Изгубивши веру, он је себе и све друге људе почео да доживљава као "мајмуне леденога бога", а читав свет као један зао и механички универзум у коме нема Бога:

Очи што спаљују све својим отровним погледом
Ликују над светом што нас ишчепава!
Ми смо оковани, скрхани, празни и престрављени,
Вечно смо оковани, приковани на стену Бића,
Приковани, вечито приковани, о вечито!
Свет нас разапиње по својим стенама
Урличући песму смрти, а ми смо
Само мајмуни леденог бога.^{4:71}

Ови стихови сасвим јасно откривају да у време док их је писао – више није имао ни трунке вере у своме срцу, што је, како ће се видети касније, корен свих проблема његове поремећене личности.

Марковски апологети осећали су велику непријатност кад год је требало да објасне трагедију *Оуланем*, тј. стравично пророчанство о будућности човечанства, тако да су стално покушавали да његову демонску огорченост прикажу као романтичне фантазије пост-адолесцентске неуравнотежености младог Маркса. Међутим, Пејн, који није подлегао марксистичкој индоктринацији, сматра да је нездрава мржња према свету и човечанству коју је Маркс (као главни архитекта противчовечног комунистичког друштвеног поретка) изложио у *Оуланему*, заправо – онај суштински извор свеколике револуционарне деструктивности која је извирала из његове личности опседнуте ђаволом – до краја живота:

Солилоквиј* *Оуланема* се не може пренебрећи благонаклоно, прогласити за плод Марксове младости, и на тај начин раздвојити од његовог каснијег активног живота. У тај обимни монолог излио је све своје фрустрације, све збркане тежње ка смрти и бесмртности, сазнање да је нешто сасвим погрешно са светом који је огрезао у болу и

* Монолог, разговор са самим собом.

агонији. Он жели да уништи тај свет и да тако ослободи све оне који су "оковани, скрхани, празни и престрављени" од тих окова. Тежи уништењу самог живота тог света да би, затим, посматрао како тај свет тоне у ништавило. Он је себе *прећворио* у *бога који баца свет и чисти универзум у пројаси*.^{4:72 п.п.}

Карл Маркс – ђавоимани

Ово је време убица.

А. Рембо

У Оуланему је Маркс *исјовео* саму *суштину свој сатанисичког оцређења*. У студији о политичком терору који се збио током једног од најкрвавијих периода "француске" револуције, под насловом *Осамнаести пример*, са одушевљењем цитира Гетеов опис Сатане из *Фауста*, посебно наглашавајући мисао: "*Alles was besteht, ist wert, dass es zugrunde geht*", односно "Све што постоји заслужује да нестане"! Ова мисао би била сасвим прикладна за његов епитаф.

Ван тих његових раних песничких радова – мало је остало писаних докумената у којима су се појавили знаци те демонске метаморфозе од хришћанског верника у огорченог сатанисту. У једном писму које је написао пре но што је напунио двадесет година, он каже: "Завеса је пала. Моја Светиња над светињама је уништена и *морао сам да њој ставим нове бојове*".^{п.п.}

Иако Марксов отац није био нарочито побожан хришћанин и по интелектуалном одређењу био либерални рационалиста, ове синовљеве речи, нема сумње, дубоко су га узнемириле. Одговарајући на то писмо, отац му пише: "Уздржаћу се и нећу инсистирати на објашњењу тог тајанственог проблема, иако ми све то изгледа веома сумњиво." Отац се у себи питао да ли је тај демон био "небеског порекла или фаустовског, тј. сатанског".^{6:413}

Да ли је отац избегавао да се отворено суочи са истином о свом сину, или је, пак, био толико узнемирен оним што је прочитао између редова – да није желео да исхитрено реагује? Да ли је неком другом приликом Маркс, ипак, признао оцу да су ти "нови богови" у ствари – демони? У другом писму Марксов отац исписује и овакве, очигледно, очајничке речи: "Али, ако твоје срце остане чисто, ако буде куцало за човечанство и ако никакав ђаво не буде успео да га лиши најплеменитијих осећања, само ћу тада бити срећан."

На жалост по сина, али и по читаво човечанство, најцрње очеве слутње су се обистиниле: Маркс је постао потпуно ђавоимана особа из чије се мисли и дела до данас чује церекање паклених сила.

Нарочито када би се напио, показивао је своју праву, бесомучну, злочиначку природу. Један од његових другара у пијанкама, Хајнцен, такође комуниста, сведочи да је Маркс много пута знао да га, у стању тешког пијанства, погледа својим избеченим очима и процеди кроз пијана уста са невероватно мрачним задовољством следећу реченицу: "Уништићу те!". Ту демонијачну реченицу изговарао је више пута само да би повећао своје наопако уживање. (Мислим да је Солжењцин на једном месту описао сличан начин на који се Стаљин односио према својим револуционарним компањонима који су припадали самом врху бољшевичке елите. Он је пола у шали, а пола у збиљи, својим жртвама као случајно, у пролазу – шапнуо: "Бићеш ухапшен". Затим би, као прави садиста, посматрао како се његови "другови" зноје и бледе у самртном страху.)

Млади Маркс је био особа отрована најдубљом мржњом према људима, па је отуда сасвим нормално што за друге људе није имао ни људске тоpline, ни самилости. "Он је сав био *исцјуњен бесом деструктивностии...* Његов ум је био насилнички, каприциозан и *ойседнуи бруталношћу...* Бес му је био израз... *суштинског нихи-*

лизма." 49:284,315,349 п.п. Пејн запажа да је у Марксовим размишљањима било уочљиво "потпуно одрицање сваке логике", што је произишало из необуздане злобе. "Његовим умом није управљала логика, већ жеља". 4:112 (У том смислу – Марков менталитет је модеран). Неискажива унутрашња злоба просто га је нагонила да пише са нескривеном *мржњом према свему*, па чак и према сопственој етничкој групи, према Јеврејима, или према немачким сународницима, чију је културу и језик делио. *Писао је преко сваког ауторитета* и сваке успешно конституисане структуре – Цркве, државе, индустријалаца, успешних трговаца, па чак и најобичнијих радника, сељака и својих компањона – револуционара. Маркс је, највероватније – попут Фројда, неких пола века касније – патио од синдрома "Маранос",* тј. од одсуства свести о пореклу од кога су патили они шпански Јевреји који су се неискрено "обратили" у хришћанство, а у ствари су се, касније, будући да су били отуђени од истинског старозаветног јудаизма и хришћанства, показали као издајници хришћанске Шпаније. Из своје дубоко опустошене и обескорењене душе он је, заправо, и извео тај чувени марксистички *појам отуђења* који је играо веома важну улогу у његовој раној револуционарној филозофији.

У корену Марковог отуђења од породице и других људи лежи суштинска отуђеност од Бога. У докторској дисертацији (студија о старо-грчким филозофима материјалистичке оријентације, Демокриту и Епикуру) јавно је исповедио отворени атеизам који је поткрепио Есхиловом реченицом: "Ја заступа мржњу против свих богова". *Његова филозофија започиње, развија се и завршава у безбожничком*, тј. у суштинској демонизији. Када су га једном приликом упитали који је смисао његовог живота, он је одговорио: "Да свргнем Бога и уништим капитализам."

* Маранос – шпански: свиње, крмци – назив за лажно обраћене Јевреје.

Полазећи од свог сиромашног искуства, а под утицајем свог претече у атеизму, филозофа Фојербаха, Маркс је религију "искритиковао" као људску творевину и чо-вскоцентричну преокупацију. Једини богови које је при-знавао били су богови *људске свесћи која је, њак, за њега била врховно божанство*. (То је, иначе, тема коју ће, после њега, развијати и други сатанистички оријентиса-ни филозофи као што је био Ниче, или, пак, отворени сатанисти као што су били Кроули и Лавеј. (Погледај поглавља II, VII и VIII у књизи *Првосвешћеници Сатана*). Пре него што је напунио двадесет и пет година, поставио је правилну дијагнозу према којој је *свако безбожништво, заправо, идолопоклонство човека самом себи*, и као такво – последица губљења вере у истинског Бога: "Религија је непостојеће сунце око кога се човек окреће све док не *почне да се окреће око себе самог*." п.п. Немачко-јеврејски песник Хајне, после свог разочарава-јућег искуства са арогантним комунистичким револу-ционарима (а Маркс је био један од њих) у тадашњој Француској, са гађењем говори о њиховом агресивном egoизму описујући их као *"гомилу безбожника који су сами себе прогласили за богове"*. п.п.

Најароганџији од тих "самопроглашених богова" био је Карл Маркс. Хајнеово запажање није пука мета-фора, већ указује на кључну психолошку чињеницу, а то је да се код оних људи који тако страсно поричу Бога – јављају блажи или тежи психички поремећаји, који се испољавају у таквом самоосећању, односно у одговара-јућем понашању које их доводи дотле да себе саме дожи-вљавају као неког бога. Достојевски, Кјеркегор и Ниче су на убедљив начин писали о тој ауто-дивинизацији (са-мо-обожавању) човека. Међутим, та и таква ауто-диви-низација је увек била, истовремено, и ауто-сатанизација, јер је почетак сатанизма – моменат када човек престане да се поклања Богу и када почне да се клања себи као идолу, проглашавајући себе аутономним од Бога.

Јунг се дуго бавио проучавањем тог феномена претварања човека у бога, сматрајући да се ту ради о психопатолошком процесу. Његова научна запажања се сасвим добро односе и на Марксов случај:

Када неко дође до сасвим необичне идеје да је Бог мртав или да не постоји, психолошка слика Бога се враћа... у његову личност и ствара у њој слику "по образу Божјем" ... Међутим, ова слика "по образу Божјем" више не носи човека ка божанском, већ само ка *џорџосџи*, *будећи у њему све што је зло*. То доводи до *паклене дезинтеграције* која је за човека неподношљива. Човека почиње да мучи сопствена наказност, због чега он онда злоставља људе око себе. Тако упада у *мноштво прошливречносџи*, постајући и сам исто мноштво.^{15:112п.п.}

Они који су долазили у блиски контакт са Марксом нису могли а да не запазе тај сатанистички бес који он у себи није могао да обузда. Георг Јунг се сећа са каквом је мржњом овај 1841. говорио против хришћанства: "Маркс сматра хришћанску религију најнеморалнијом од свих религија."^{1:19} У тој ирационалној мржњи* Маркс је као истину прихватио староримско-јеврејску лаж о томе како су хришћани, наводно, убијали децу и јели њихово месо.

Толико о Марковој способности да мисли објективно и логично.

* Није лако човеку који живи у релативно уравнотеженој атмосфери као што је то у САД – где се анти-религијска мржња схвата првенствено као знак извесног менталног поремећаја – да схвати суштину Марксове опсесивне мржње прсма Богу. Негде половином прошлог века било је много огорчених богомрзаца који су као угледни интелектуалци заузимали значајна места у европској култури. Такав је, на пример, био немачки филозоф Фридрих Ниче, а и Бруно Бауер, Марксов бивши пријатељ који је, такође, био демонизовани противник религије. (Енгелс је у својој младости био религиозан човек, али је после Бауеровог напада на хришћанство одбацио веру и постао огорчени атеиста. Касније је, са Марксом, написао књигу против Бауерових филозофских ставова). Бауер описује своје душевно

Прави сатанистиа

Вурмбрант износи мноштво доказа који, несумњиво, показују да је Маркс био прави сатаниста. Он објашњава, врло убедљиво, зашто се овај одлучио да носи велику браду и дугу косу, иако је већина његових савременика углавном носила само дугу браду. Та фризура је била истоветна оној коју су носили следбеници сатанистичке свештенице тог доба, Џоане Саутскот.

Већина водећих лидера социјализма су очигледно били, на овај или онај начин, повезани са сатанизмом. Марксов пријатељ и каснији следбеник, исто тако велики мрзитељ Бога, Прудон, носио је исти облик браде. Један сасвим поуздани сведок из тог друштва, анархиста Бакуњин, вођа Прве интернационале – посведочио је да је Прудон "обожавао Сатану". Неке његове хуле против Бога звуче тако одвратно – као да су узете из неког сатанистичког ритуала. Бакуњин, који је, иначе, био Марксов ривал у борби за водеће место у комунистичком покрету, написао је следеће: "*Сатана је њрви слободни мислилац и први спаситељ света. Он је ослободио Адама, он је утиснуо знак човештва и слободе на његово чело тако што га је учинио нејослушним.*"

Слушкиња која је била запослена у Марковој кући је потврдила да је њен господар практиковао извесне

стање у писму упућеном Арнолду Ружу, који је био пријатељ и спонзор младог Маркса: "Држао сам многа предавања на универзитету пред великом публиком. Док сам говорио, нисам могао сам себе да препознам, *јер су из мојих усја излазила сама од себе разна хуљења.* Та хуљења су очигледно била ужасна, јер сам на лицима тих невиних младих људи, на тренутке, видео престрављен израз. Док сам их изговарао, сећао сам се колико сам само некада код куће побожно читао и писао апологије Светог Писма и Откривења. У сваком случају, *тај демон који ме је ојседао* кад год бих се попео на говорницу, био је веома зао, а ја сам био тако слаб да сам напосто био *јриморан да му се покоравам...* Тај дух хуљења ће се задовољити тек онда када будем почео отворено да проповедам безбожништво као званични професор атеизма. 1:27 п.л. Очигледно, *ђаво* га је посео и лајао из њега.

сатанистичке ритуале. Када је један од следбеника посетио његову кућу, ова слушкиња (иначе једноставна жена) је, том посетиоцу, о Марксу рекла следеће: "Био је то човек који се много молио. Када год је био болестан, имао је обичај да се сам у својој соби моли пред запаљеним свећама, са некаквом траком обмотаном око главе."¹ Та "трака" сигурно није био јеврејски ритуални повез који су побожни Јевреји носили око главе при молитви, јер није био јеврејске вере. Уосталом, презирао је јудаизам, ништа мање него хришћанство. С друге стране, јеврејски молитвени ритуал је био битно другачији, а Маркс – који је, иначе, сву своју децу васпитао као атеисте – сигурно се није молио ни Јахвеу, ни Христу. Међутим, сатанисти практикују такве ритуале при којима се "моле" пред запаљеним свећама, тако да се као највероватнији закључак из сведочења слушкиње може извести да се он, заправо, молио божанству коме се обећао – Сатани.

Маркс је нека од својих писама потписивао са "ђаво" или као "Хроми Даба" и уживао је да га пријатељи зову тим именима. Када је његов син имао само седам година, писма свом оцу (Марксу) започињао је са: "Мој драги ђаволе..." Овај – мало је рећи – необичан начин на који се седмогодишње дете обраћа оцу, открива какав је у ствари био Марксов однос према "религији" (Стаљин, који је био очигледни, иако не и "организовани" сатаниста, такође се потписивао на начине који су, несумњиво, откривали саму суштину његове историјске улоге. Он се често, уместо Цугашвили, што му је било право име, потписивао као "Демоншвили" или "Бесошвили", што је било име за ~~сина~~ злог духа у грузијској митологији.)

Бухарин, који је био генерални секретар Комунистичке интернационале, пише о Стаљину следеће: "Он није човек, он је прави ђаво." А ко би други, осим њега као секретара Интернационале, могао боље знати комунистичке најстроже чуване тајне.

У једном од њених, тек недавно откривених писама, Марксова супруга Џени пише мужу 1844. следеће: "Твоје последње *пасијорално писмо, ићи првосвешћениче и бискупје душа*, поново је подарило мир и утеху твојем сиротом стаду."^{1:37} Сасвим је јасно да она не смера на његову водећу улогу у међународном револуционарном покрету, нити на његово учење, већ да отворено говори о његовом сатанистичком свештенству које, ипак, није могло да остане потпуна тајна у оквирима његовог дома.

Попут неких сатанистичко-гностичких претходника који су заверенички радили међу хришћанима, Маркс је успео да се увуче у међународни социјалистички и раднички покрет, штавише да постане његов главни теоретичар који је, касније, успео да искористи тај покрет за остварење својих демонских циљева. Пре него што је схватио да ће преко револуционарног покрета успети да отелотвори и оствари демонску мржњу према хришћанству, односно да раднике зарази таквом мржњом према религији, био је потпуно равнодушан према социјализму као идеји. Годинама је уређивао новине *Rheinische Zeitung* и за то време изражавао нескривени презир према непрактичним комунистичким циљевима. Једном приликом је, као уредник, написао да он "у комунистичким идејама не види никакву теоријску вредност", да оне у себи садрже "више жеља него могућности за практично остварење", и чак да не сматра "да су оне уопште могуће". У тој мери је испољавао презир према комунистичким идејама,* да је чак обећао да ће показати "комуни-

* Енгелс, као други стуб комунистичке идеје, био је још експлицитнији у исмејавању ондашњих револуционара и њихових активности, све док га рабин Мозес Хес није заразио револуционарним цинизмом. (Хес је, иначе, Маркса увео у јудео-масонско учење о револуцији). У књизи коју је написао у својој премарксистичкој фази, под насловом *Шелинг: филозоф у Хрисћу*, Енгелс се позива на цитате из Јеванђеља и Посланица св. ап. Павла, а нарочито на оне који се односе на лажне пророке и антихриста, повезујући те цитате са ондашњим дивљачким револуционарима.^{1:30-32} У тој књизи је те револуционаре,

зам јавности у свој његовој наготи". Имао је тако мало симпатија за ту идеју да им је, као уредник својих новина, прорекао брзу пропаст: "На покушаје маса да остваре комунистичке идеје треба одговорити топовима чим постану опасни..." Током читавог живота *главна ојсесија била му је – унишћење религије*. 1842. пише Арнолду Ружу да му је главни циљ у раду на *Rheinische Zeitung*-у био да "народу донесе атеизам". Касније, када је већ постао вођа међународног комунистичког покрета, за уништење религије искористио је револуцију.* Својом сатанистичком мржњом заразио је многе револуционаре који су касније на злочиначке и мучке начине поубијали бројне свештенике, бискупе (епископе) и вернике у свим земљама у којима су комунисти превратом дошли на власт.**

Маркс и Звер Сајане

Човек који је опседнут злим духом мора, пре или касније, да изда самог себе у покушајима да увек буде нека-

као носиоце идеје друштвене мржње, осудио као сатанске слуге који су изнутра поделили немачко друштво на два идеолошка табора – на онај који је за Христа и онај који је против Њега. Они проповедају сатанистичко учење на трговима и носе *ђаволу засијаву од једног до другог немачког града*, заводећи успут недужну омладину да би је *бацили у најдубљи бездан њакла и смрти*."^{1:3} Обраћење Маркса и Енгелса из хришћанства у антихришћанство на најбољи начин илуструје *психолошку природу марксизма*: марксизам је, заправо, религија тоталног зла, односно *сатанистички облик религије*.

* Вођа комунистичке револуције која се збила 1871. у Паризу Флуранс, јавно је изјавио шта је за њега главни циљ револуције. "Наш непријатељ је Бог. Мржња према Богу је почетак мудрости."^{1:22}

** Они који желе да се детаљније обавесте о савременим прогонима хришћана у комунистичким земљама, нека погледају бесплатни билтен пастора Ричарда Вурмбранта под насловом *Исус – комунистичком свету*, у коме ће наћи стравична и потресна сведочења о новим хришћанским страдањима и мученицима. (На адресу P.O. Box 11, Glendale, CA 91209 U.S.A.).

кав вођа, који увек формира одређену групу помоћу које жели да оствари своје циљеве.

Етелберт Штауфер¹⁶

Познати британски сатаниста Алистер Кроули користио се сличном тактиком као и Маркс да би ушао у немачки Ред оријенталних темплара. Док није ушао у тај ред, био је огрезао у сексуалне перверзије свих врста, а када је постао лидер Реда, претворио га је у оруђе ширења свог сатанизма.

Постоје и друге паралеле између сатанистичког понашања Кроулија и Маркса. Кроули је одбијао да ради и тако зарађује за живот, ослањајући се на Сатану као свог доживотног "мецену". Најпре је живео од прихода који му је доносило његово скромно наслеђе, да би онда живео од прилога својих следбеника. Маркс је живео у сиромаштву као емигрант у Лондону, али је одбијао да ради за добро своје породице, тако да је, такође, зависио од прилога својих следбеника, а нарочито од прилога које је добијао или изнуђивао од свог релативно богатог ученика, Фридриха Енгелса. Троје од његове деце је умрло од неухрањености, док је у то време Маркс – као што је то касније чинио и Кроули – скоро све породичне паре трошио на алкохол и тешка пијанства. *Сатански распад личности* очигледан је код обојице. Кроули је о том распаду писао у својим *Исјовесћима*, а о Марксовој дезинтеграцији је писао његов следбеник Енгелс:

Ко стално предузима дивљачке покушаје? Црни човек из Трира [место где се Маркс родио] који је једно *невиђено чудовиште*. Тај човек се не шета, нити се забавља. Он скаче на својим потпетицама, сипа из себе огањ беса и свукао би, када би могао, шатор небеса на земљу.

Он замахује песницом кроз ваздух, његов *бес никада не пресихаје*, понаша се као да га хиљаде демона чупају из све снаге за браду. ¹

Маркс и Кроули су били крајње хладни према другим људима, чак и према онима са којима су, изгледа,

били врло блиски! Обојица су имали изузетно рђаве односе са својим мајкама што је, иначе, знак наглашене предиспозиције за поремећаје функционисања личности. Маркс са мајком није ни говорио. Имао је четрдесет и четири године када Енгелсу пише о смрти своје мајке као да пише неко пословно писмо: "Стигао ми је пре два сата телеграм у коме ми је јављено да ми је умрла мајка. Судбина је узела још једног члана моје породице. И ја сам већ једном ногом у гробу. Под овим околностима мени је у животу потребно много више него што је било потребно тој старици. Морам да одем до Трира да бих средио ствари око наслеђа."¹ Колико је његово срце отворило услед привржености нихилизму – постаје сасвим очигледно када овакво чудовишно писање о сопственој мајци упоредимо са писмом које јој је Маркс двадесет и пет година пре тога упутио, а које почиње речима: "Драга мајко... дивна и велика жено"^{4:109} Нестрпљиво очекујући да умре ујак његове супруге од кога је требало да добије неко наслеђе, Маркс – тај чувени добротинитељ човечанства – пише Енгелсу: "Што пре тај пас умре, пре ћу се избавити из ове беде."

Ево још једне жалосне паралеле између Маркса и сатанисте Кроулија: обојица су имали деструктивни утицај на околину. Познато је како је Кроули уништавао своју породицу, а о том смо детаљније писали у тому *Првосвешћеници Сајтана*. Марксова трагична животна прича укључује и самоубиства две његове кћери, као и његовог зета. Имао је ванбрачно дете са слушкињом, што је тада представљало животну трагедију за мајку и њено дете. Пејн, не без основа, претпоставља да је овај ту сироту жену силовао и да је она на тај начин затруднела.⁹ Маркс је, пак, то дете, у маниру великог "човекољупца", приписао свом пријатељу Енгелсу. "Велики борац за правду" ванбрачног сина потпуно је запоставио у животу, тако да је овај несрећник умро у крајњем сиромаштву као радник у Лондону.

Маркс – случај неуротичног карактера и психологије

Карла Маркса је од најраније младости карактерисала психологија "не"-понашања, која је све до његове смрти остала доминантна. Био је то моћан порив ка сталној деструкцији... Мозес Хес назива двадесетосмогодишњег Маркса "природним солвентом". *Mannheimer Abendzeitung* запажа да *Маркс рејко када испољава критички разум*, а увек виртуозност воље за уништавањем свега... Артур Принц сматра да је основна црта Марксове психодинамике – *непресисана нежација*.^{14:390п.ц.}

Ако пажљиво испитамо главне црте Марксове личности, неизбежно ћемо доћи до закључка да је био типичан психопата⁵: безосећајан, егоцентричан, агресиван, окрутан, отуђен, необуздан, одушевљен злом, једном речју особа која је непрестано порицала све вредности које људи традиционално поштују, од прошлости до данас. Можда је још боља дијагноза за дисфункцију његове личности – Фројдова категорија карактерне неурозе. Неуротичног карактера је особа која се због своје неуротичне дисфункције понаша на морално неодговоран и неприхватљив начин.

Фројд, који је иначе и сам био неуротичар, сматра да постоје три знака по којима можемо препознати неуротичаре: неспособност за рад, за љубав (тј. однос према другима) и неспособност за добро сексуално функционисање. Фројдовом неурозом сам се већ бавио у књизи *Фројдова психологија као сексуална псеудорелигија*. Маркс је био човек који уопште није желео да ради, чак ни кад је требало да издржава породицу. О његовој неспособности да воли друге људе већ смо довољно рекли. Сексуалност му је била компулзивне природе. Преко необуздане сексуалности покушавао је да олакша унутрашњи притисак који је његова психа трпела од неурозе која га није остављала на миру.

Маркс је био психопат и по томе што себе није могао да поистовети ни са једном заједницом у којој је живео. Све је учинио да би војним властима доказао да његово срце и плућа не могу издржати служење војнога рока, тако да је, на крају, успео да издејствује ослобађање од војске. Наравно, никада касније није имао проблема ни са срцем, ни са плућима. Када је као емигрант побегао у Енглеску, није показивао основну лојалност држави која га је примила у своје окриље и пружила му уточиште. Непрестано се обрушавао на енглеску демократију, иако се у Пруској борио за исти облик владавине.

Психопате су познате по томе да веома успешно манипулишу другим људима, као и да их после тога безосећајно и окрутно одбацују. Маркс је такав однос имао са својим ујаком Филипсом, банкарком, и његовом породицом. Његова мајка, која више није могла да удовољи синовљевим необузданим прохтевима за новцем, обратила се Филипсу тражећи савет. Нешто касније, поверила му је управљање невеликим породичним имањем и приходима банкарку Филипсу, како би спречила Маркса да све приграби за себе. На тај начин је Маркс дошао у контакт са Филипсовима. Наравно, тада кад је зависио од Филипа, према њему се опходио изузетно пристojно, иако га је пре тога презирао као "финансијера". Што је Филипс више затезао, то је овај био све мекши. Понекад је сам себе обмањивао како он, уствари, воли Филипсове. Неколико пута путовао је у Холандију код њих, како би добио још новца или чекова. Међутим, Марксов интимни став према њима је био сасвим супротан, о чему говори и Џени Раубцуг. После мајчине смрти од које је наследио невелико богатство, у својим писмима Енгелсу престао је да спомиње мајку и Филипсове. Психопате се никада не интересују за туђу личност, већ само за своју корист.

Марксов однос према ауторитетима је такође био психопатски. Док је био бескомпромисни лидер међу-

народног револуционарног покрета, написао је, једном приликом, за време свог боравка у Енглеској, писмо британском министру унутрашњих послова (тј. полицијe) у коме је, највероватније због неуротичног страха за сопствену кожу, главном полицајцу Енглеске *понудио имена револуционара који су се крили у илегалу!* Овакво понашање није неуобичајено код људи који пате од политичких страхова, али је сасвим неочекивано од једног "неустрашивог" лидера Комунистичке интернационале!

Будући да је, у међувремену, дошло до побољшања ситуације у Пруској, у којој је на власт дошао блажи режим, улагао је велике напоре да добије од пруских власти дозволу да се врати међу Немце, које је иначе из дна душе мрзео. У том циљу је покушао да искористи и Ласала, који је у то време био вођа легалне Немачке радничке партије, од кога је тражио да интервенише код немачке владе у Берлину и издејствује дозволу за његов повратак. Иначе, мрзео је и презирао Ласала (највероватније због тога што је овај заузимао положај који је Маркс желео) али му то уопште није сметало да одглуми доброг домаћина и прими га у кућу током његовог боравка у Лондону. Наравно да немачка влада није нимало журила да изда дозволу за повратак таквом проблематичном типу какав је био Маркс, тако да је ускоро читав план пао у воду, и он је поново почео да мрзи Ласала, називајући га "јеврејчићем", "најнегрчкијим од свих пољских Јевреја", па чак и "јеврејском црнчугом".^{14:216-217}

Иза мржње према Ласалу је, као што смо рекли, стављала патолошка љубомора. Барзун објашњава:

... Ласал је био све оно што Маркс никада није могао да буде – правник, уметник, човек у коме су логика и ентузијазам били, на редак начин, уравнотежени. Пре свега, Ласал је био рођени вођа и политичар.

Без обзира да ли се налазио у судници или на митингу, Ласал је – по свом правном знању, познавању историје и политичких идеја, по свом филозофском образовању –

био редак полемичар. Сви ови квалитети су се још убедљивије испољавали у његовим писаним радовима. У поређењу са Марксовим насилничким полемичким духом и ерудицијом пуном празнина, све што је Ласал говорио и писао било је луцидније, логичније и надахнутије.^{17:190-193}

Било је, наравно, и многих прилика у којима се Маркс показивао као нечасна особа. Све до краја живота се понашао као бескарактерна личност.

Лаж је за њега била начин живота. Имао је способност да тако "искрено" да лаже – баш као што часни људи говоре истину. Непрестано лагање било је израз не обуздане мржње, као и начин на који незреле особе покушавају да избегну живот у стварности. Лагао је да ће написати текстове које никада није написао, да ће завршити рукописе које никада није завршавао, лагао је безочно о својим финансијама и о својим противницима. "Када би неко од њега затражио да нешто напише за објављивање, стално би отезао са предавањем рукописа, да би, често, на крају рекао да је написао књигу, коју је потом – спалио".^{64:63}

Читав свој живот проживео је као човек са два лица. "С једне стране, подсмевао се Уркхарту као лудаку, док је, с друге, Либкнехту (лидеру немачких социјалиста) причао како је шкотски агитатор (Уркхарт) човек великих могућности и визије."^{64:137}

У политици се, наравно, служио лажима како би што успешније уништио неистомишљенике и противнике. У време док је још био "пријатељ" са Бакуњином, у новинама *Die Neue Rheinische Zeitung* у којима је био уредник – објавио је "истраживање" Жорж Сандове, у коме је наводно она изнела "доказе" да је Бакуњин сарађивао са руском царском полицијом приликом хапшења пољских патриота. Бесна због потпуно неистинитог чланка, Сандова је протестовала и упутила писмо у коме је демантовала да је икада спровела било какво истражива-

не на ту тему, захтевајући да њено писмо обавезно буде објављено у Марксовим новинама. Маркс се врло вешто извукао из тога, тако да после свега уопште није било јасно да ли је Бакуњин стварно био доушник царске полиције. Очигледно да је Маркс био претходник каснијег, по злу чувеног, Совјетског министарства за дезинформације. Све комунистичке партије су у потпуности прихватиле ту тактику демонске лажи* и усавршили је као највишу форму макијавелизма.

Кад год је то било потребно, Маркс је себе у јавности представљао као конвенционалног грађанина. Једном приликом је, чак, негде написао како је лојални слуга Краља и Цркве, а да је по религијском опредељењу – евангелиста.^{19:330}

До краја живота живео је као психички и емоционално поремећена особа. Прерано је остарио због унутрашњих неуротичних тензија, због несавладиве мржње, алкохолизма и распусног живљења. Све чешће се жалио на болове у јетри. Напади беса били су све чешћи и интензивнији, што је био знак повећања психосоматских проблема. Последњих петнаестак година живота – иошто је 1867. написао недовршени *Катализатор* – готово да ништа више није писао ни радио. Управо тада се налазио у зрелим педесетим годинама када већина креативних људи доживљава интелектуални и радни врхунац. Очигледно је осећао да је пропао као револуционар, да је изгубио борбени дух, због чега је понизно тражио од

* Западни дипломати који су имали посла са комунистима сагласни су да су представници комунистичких режима увек безочно лагали и давали лажна обећања. Они сматрају да је лаж – основна политика комунизма: за њих је лагање било основно оруђе и оружје политике. Наравно, дипломате су људи који и сами с времена на време, из ових или оних разлога, морају да лажу. Међутим, комунисти не знају да раде ништа друго осим тога: лаж је за њих систем. Маркс је био онај који је теоријски препоручио такву каснију комунистичку праксу. Игнацио Силоне – италијански новинар, писац и комунистички активиста (до свог обраћања у римокатолицизам) – описује један догађај

бечке владе да му дозволи лечење у Карлсбаду. Револуционарни лав није више био опасан. У то време се све више дружио са богаташима и аристократама. Арогантни комуниста је био на измаку снаге. Сатански бес његових идеја већ се прелио у комунистички покрет где је наставио опаки живот.

Маркс – нерадник

Попут многих младих терориста из шездесетих и седамдесетих година овога века, и Карл Маркс је растао као наводни

...*Wunderkind* чија је свака жеља била заповест... Ово би могло сасвим добро да објасни његов каснији *одвраћени животни стил*. Читавог живота се *обрушавао* на рођаке, пријатеље, познанике, издаваче и свакога ко му се нашао на путу. Отац га је тако васпитао да је Маркс веровао да се читав свет врти око њега. Психијатри би могли рећи да је такав погрешан очев став – који је био мудар на речима, али слаб на делима – довео до појаве патолошких инфантилних црта у синовљевој личности, тако да је одрасли Маркс, на неки начин, задржао *психолошки карактер деце* које верује да је свемоћно зато што је од њега сакривена брутална стварност.^{13:35п.п.}

Ако размотримо Марксов пример као случај човека који није имао породично богатство, а који је за издржавање своје породице *радио само јар дана током читавог живота*, онда као психолози морамо доћи до закључка да се ради о психички тешко поремећеној особи.

који се збио на састанку старе Коминтерне. Том приликом је један поштени члан Коминтерне понашањем изазвао смех и поругу читавог скупа. Док се разговарало о проблемима политичке пропаганде, у једном тренутку тај поштени комуниста умешао се у расправу тврдећи да оно што њихови лидери желе да представе као истину није истина, већ – лаж! Уследила је кратка пауза, а затим су ти наводни "реформатори свста" праснули у смех који је потом дуго трајао...^{13:20}

Такава личност у основи је незрела и пати од великих очекивања у погледу успеха у животу и пажње коју, наводно, треба да јој указује околина. Такве личности до краја живота не успевају да превладају инфантилни егоизам и нереална очекивања од других. Такви људи стално желе *да ђримају, а никада да дају*. За њих важи дијагноза поремећаја карактера у варијанти пасивне зависности или, пак, варијанти пасивне агресивности. Маркс се сасвим уклапа у ову групу психички поремећених личности.

Као млад, показивао је изразиту неодговорност у погледу финансијских питања. Његова породица је имала великих финансијских проблема, поготово када његов отац, због болести, више није могао да ради. Као студент немилице је трошио паре, живећи на много вишем нивоу него што му је то дозвољавала мала стипендија. Само током једне године студија у Берлину потрошио је више од седам стотина талира. Једино студенти из најбогатијих породица могли су да потроше толико новца, а врло добро се зна да је Марксова породица била врло сиромашна. Отац је о њему говорио саркастично као о *Herr Sohn*-у (господину сину). *Млади Маркс је ђио и ђушио само најскуђља ђиђа и циђаретђе, чак и онда када је њеђова ђпородица једва сасђављала крај са крајем, ђпоком изђнаничкођ боравка у Енђлеској. Пушио је ђреко две куђије циђаретђа дневно, шђио је у оно време износило око ђедесетђак фунђи ђодишње. А ђио је била ђприближно – ђпросечна ђодишња ђлађа обичнођ енђлескођ радника!*

Када су га отац и мајка молили да, ипак, мало ограничи расипништво, бурно је реаговао тврдећи да нису у праву и да су га јако увредили. *Маркс је био равнодушан шђио је млађа сесђира морала мнођо чеђа да се лиши само зато да би он могао да живи на високој нози. Готово у ђођиуносђи исђирошио је ђпородичне финансије тиме што је одуговлачио студије, припремајући за време*

студија докторску дисертацију, проучавајући уметност и филозофију, које су биле потпуно небитне за његов дипломски испит. Чак га ни необично постојана љубав веренице Џени, која га је чекала пуних седам година, није могла нагнати да превлада *неуројичну несјособност* и факултет заврши на време. Уопште није обраћао пажњу на ограничења свог студирања, већ се неодговорно понашао *као да свей јосијоји само ради њега*. Није онда ни чудо што је лако прихватио социјалистичке идеје. Он је, наиме, *своје јолийичке идеје обликовао ујраво у складу са власијиим болесним и нереалистијичним јојпребама* које није могао да обуздава.

Да би избегао превелике напоре који би били потребни за докторирање на Берлинском универзитету из области права, одлучио се за лакшу варијанту, па је докторски рад из филозофије пријавио на Јенском универзитету где је критеријум био знатно нижи. Нема сумње да је поседовао знатан интелектуални капацитет који му је био сасвим довољан за успешно докторирање и на Берлинском универзитету. Међутим, *неуроза га је онемогућавала да се истински јосвеји озбиљном умном раду*. До краја живота остао је веран том "начелу" избегавања сваког рада који би захтевао улагање иоле већих напора.

После положеног дипломског испита, вратио се у родни Трир, где је живео још неких годину дана на рачун своје сиромашне породице. Наравно, при том ништа није хтео да ради, јер ни један посао за њега није био довољно добар. Сестра Софија му је отворено пребацила да је *"недостојно и неодговорно од њега што живи на рачун родитеља као незајажљиви јаразиј"*.^{620:49п.п.} (Она није ни знала да је поставила тачну дијагнозу која се односила на Марксову неуротичну аверзију и избегавање рада које је трајало до краја живота). За време боравка у Триру, непрестано је вршио притисак на мајку да му повећа удео у породичном годишњем приходу. Ту је на-

писао и пар чланака који су били критички настројени према општеприхваћеним вредностима друштва у коме је живео, што је веома рђав учинак за некога који је све време хватао зјала и тражио посао у нади "да га не нађе". У међувремену је постао и уредник *Rheinische Zeitung-a* који је – довео до гашења!

Неуспела револуција која се одиграла у неким деловима Немачке, приморала га је да се склони у избеглиштво, у Париз. Тамо га је *издржавао* Арнолд Руж, симпатизер социјал-демократског покрета. У Паризу је написао неколико есеја за часопис које је, такође, финансирао његов богати спонзор Руж. И тамо је живео угодно, трошећи три пута више него што је било потребно једној просечној француској породици. Маркс се управо у Паризу, *живећи на високој нози, ојределио за комунизам!* Захваљујући опаком језику и бескрупулозном карактеру, убрзо је постао лидер тих "професионалних" револуционара.

Француска влада је захтевала да Маркс као непожељна личност напусти Париз и он је морао да се пресели у Брисел. Ни у Бриселу није радио ништа да би издржавао супругу и двоје мале деце, већ је непрестано изнуђивао новац од пријатеља. Но, и поред тога, коцкарски је стављао све што је имао на карту револуције. Када је дошло до радничког устанка, у чијем је подизању и сам учествовао, за потребе набавке оружја за устанике приложио је, ни мање ни више него, 5.000 златних франака,* што је за оно време била огромна сума. Устанак је пропao, а Маркс је морао да бежи у Енглеску, где је провео преостале тридесет и четири године живота. За све те

* Марксово објашњење било је да је тај новац наследио од тетке која је баш у најзгодније време умрла! Пре ће бити да је лажов Маркс измислио причу, а новац добио од неког јудејског богаташа као помоћ револуцији. То је типичан случај "прања новца". Претпоставља се да је "оцу комунизма", преко Енгелса, новац за издржавање долазио од неког од пребогатих Ротшилда.

године које је провео у Лондону – он није радио да би зарадио за своју породицу, ни један једини дан!

У Енглеској је у то време било много политичких емиграната. Међутим, већина њих је – будући да су психички били здравији од неуротичног Маркса – успела да се после дужег или краћег времена запосли, нађе стални посао и почне нормално да зарађује за живот. Маркс то никада није учинио. Добар пример његовог блиског пријатеља Енгелса, који је много радио као власник и директор текстилне фабрике, на њега очигледно уопште није утицао. Енгелс је додуше мрзео досадни посао у канцеларији фабрике, сматрајући га, како је сам рекао, својим деветнаестогодишњим ропством, али је себе приморао да га одговорно ради како би могао да се издржава и живи на начин достојан човека. Марксова породица је повремено живела у крајњој беди: нису имали довољно хране; пиљари, млекације, месари и остали трговци одбијали су да им дају било какав кредит, сматрајући их крајње непоузданим платишама. Често им је претила опасност да због неплаћене станарине буду чак и истерани из стана, који се често налазио у врло сиромашном кварту. Карлова деца неко време нису могла да иду у школу, јер су им ципеле биле потпуно исцепане. Његова супруга, Џени, врло често је падала у тешке депресије и очајање. Стално је камчио новац од рођака и пријатеља, али му никада није падало на памет да се и сам запосли. После много натезања – када је његова породица дошла у критично стање, будући да је требало да буде избачена на улицу – прихватио је да се запосли као службеник на железници. Ни сам није био начисто да ли је то запослење за њега било добра или рђава ствар. Није примљен на посао због грозног рукописа.* Када би успео да заради нешто више новца, углавном би га потрошио на алкохол. Тај му је "лек" био потребан како би сам од себе сакрио своју безвредност.

* Опет знак унутрашњег хаоса.

Неишћо, заисћиа, није било у реду са њим човеком. Чекао је више од годину дана да би добио једини посао за који је био плаћен у читавом животу, а то је био посао уредника *Rheinische Zeitung-a*. Када је после пола године отпуштен, весело се шалио како га је влада тиме што му је одузела посао, заправо, ослободила! А то је, очигледно, био једини посао који је уопште био у стању да ради. Један његов биограф каже: "Маркс је остао у стању психолошке инфантилности у погледу новца и професионалног рада."^{14:581цп.п.} Кунцли је дошао до закључка да је Маркс као беба био "прерано одбијен од сисе", што је имало за последицу да је у каснијем животу увек више волео да зависи од других, него да се сам брине за себе. (То објашњење је, разуме се, фројдовска дубинско-психолошка маштарија.)

Маркс није био у стању да се одговорно понаша. Његова супруга се за тринаест година порађала седам пута. После осам година брака, од седморо деце петоро је остало живо. Џени је била често болесна, физички и емоционално. Разлог тим честим побољевањима био је *неуредан начин живота*, који је Маркс наметнуо читавој породици. Двоје деце им је умрло, док се код осталих, од раног детињства, развијала неуроza, што је, касније, имало за последицу да је двоје од њих извршило самоубиство.

Џени је због свега овога страшно патила. "Маркс се жалио Енгелсу да не може да спава од жене која по читаву ноћ јеца у сну."^{13:245} Међутим, изгледа да га патње и сузе његове супруге уопште нису потресле, нити нагнале да потражи неки плаћен посао. Ни у таквој породичној ситуацији није му падало на памет да се запосли, већ је и даље тражио финансијску помоћ од пријатеља и рођака. Подсмевао се онима који су вредно радили, називајући их "филистинцима". Оне људе који су обзириво управљали својим финансијама, називао је "себичњацима". Овакве рационализације би се још и могле да

очекују од психички дестабилизоване личности, али не и од особе која је стекла титулу доктора филозофије. Једном приликом је морао да прогласи банкротство, јер није платио дугове извесном трговцу који му је претходно дао дугорочни кредит за храну и услуге.

Да би оправдао своју неодговорност и недостојно понашање, проналазио је разна узвишена оправдања и изговоре. Непосредно пре него што је банкротирао, престао је да пише чланке за *Wiener Presse* који га је за то сасвим пристojно плаћао (око једне фунте по чланку). Иако је тиме зарађивао преко потребне паре, осећао је унутрашњу неуротичну потребу да изађе из читавог посла и избави се од обавезе писања, тако да је измислио изговор како га уредници часописа, наводно, не подносе. Ведермајер у то време пише да "није могао да допусти да га друштво средње класе претвори у машину за прављење пара". Но, то му није нимало сметало да друге људе користи као машине које за њега праве паре. Наиме, он је у неограниченим количинама "позајмљивао" новац од Енгелса и осталих пријатеља који су били спремни да му помогну. Маркс је имао идеју да на лак начин дође до веће суме новца тако што је уложио новац на Лондонску берзу, што је иначе био начин зарађивања новца који је сам жестоко критиковао у револуционарним списима и говорима.

Штета је што Достојевском никада није пало на памет да пише о Марковом животу, јер бисмо данас имали изврстан психолошки портрет "човекомиша", који је на свесном нивоу претенциозан, а ослабљен, зао и недостојан на подсвесном нивоу.

Упркос сопственој критици буржоаског начина живота, био је типичан буржуј: чак и када би западао у крајње сиромаштво, у кући је и даље држао служавку, бедно је плаћајући. Кад год би му то новчане прилике дозволиле, слао је кћерке на часове балета или клавира. Волео је да његова супруга истиче своје аристократско поре-

кло, тако да је на њеној визит-карти исписао "баронеса" Џени Маркс. Све његове фотографије, као и слике његове породице, морале су да буду снимљене у свечаним, подељним оделима. У последњој фази живота волео је да се појављује у друштву богаташа и у отменим европским бањама. Тако је у исто време био и *револуционарни позер и буржуј* који се шеткао по монденским бањама. Међутим, чак није био ни прави буржуј, јер су тадашњи буржуји морали да на овај или онај начин напорно раде како би дошли до потребног новца, или су га, пак, наслеђивали од родбине, док је Маркс једноставно стално изнуђивао и позајмљивао паре од других, па онда од тако стеченог новца живео као "буржуј". Један француски дисидент од марксизма³⁰ детаљно је описао и остале многобројне буржоаске карактеристике Марксовог менталитета и идеологије.

Маркс – неуроџичар

Нема мира безбожницима, вели Господ.

Иса. 48:22

Осећајући кривицу због паразитског начина живота на рачун других, а вероватно и несвесни презир према самом себи због одвратног понашања према другима, непрестано се претварао како, наводно, напорно ради на својим рукописима, односно на делима чији ће непроцењиви значај схватити тек будућа покољења.

Током живота формирао се као *пољубио лажов* у свему што је радио. На пример, претварао се како је веома запослен "истраживањима", писањем и посетама библиотеци Британског музеја. Стално је говорио како тек треба да напише највећа дела. Требало му је читавих четрнаест година да уради једну невелику књигу, под насловом *Критика пољубиоичке економије*. Иначе, ту књигу и сами марксисти сматрају прилично слабом.

Не једном му се десило да због тог неуротичног отежања у извршавању обећања дође у веома неугодну ситуацију. Неком издавачу је, једном приликом, дао реч да ће до одређеног рока завршити неки рукопис, напомињући да је књига практично већ готова, да су потребне само мање исправке. Од тог наивног издавача унапред је добио и велики хонорар. Идуће две године је безочно лагао тог човека како рукопис само што није завршен. Наравно да му није ни падало на памет да било шта напише, а када му је издавач запретио да ће га тужити суду због преваре, Маркс једноставно није имао шта да му покаже. Растрчао се тада не би ли нашао новац који је дуговао издавачу, како би му вратио хонорар који је примио и тако се избавио од невоље која му је претила. Логично, то није чинио како би исправио свој нечасни чин, већ само зато што се плашио да би могао због тога да буде прогнан из Енглеске као непожељна личност.

Требало му је много година да доврши животно дело *Капитал* (1867). Колико су га само Енгелс и његови пријатељи пожуривали да што пре приведе крају рад на *Капиталу*, али ништа није помагало: стално је налазио нове и нове изговоре за своју неуротичну лењост. Час је лоше стајао са здрављем, час му је таст био болестан, час му породична ситуација није дозвољавала да се темељније посвети том раду. Чак и онда када је после много година рада на тој "коначној критици буржоаских економских теорија", по својим речима, завршио рад на *Капиталу*, за свога живота није успео да изда ништа више сем првог тома те књиге. Последњих шеснаест година није објавио ништа што би било од неког већег значаја. Други и трећи том *Капитала* је, после огромног напора на уобличавању и прерађивању незавршених Марксових бележака, успео да објави Енгелс, тек после Марксове смрти. Ето тако је настало наводно ремек дело комунистичке теорије.

Будући да је био *йрави неуроџичар*, Маркс никако није могао себе да натера да заврши животно дело. Но, и поред тога, "радио" је до касно у ноћ, правио бескрајне белешке, а његова се библиотека све више затрпавала стотинама књига. Међутим, главни је проблем био у том неуротичном *недосџајку воље, џијичном џоџово за све неуроџичаре*, главном препреком која их омета да доврше оно што започну.

Сваком ко је имао прилике да, после Марксове смрти, погледа његове белешке, сасвим је јасно у којој је мери био хендикепиран неурозом. Очигледно је колики му је напор био потребан да би начинио најобичније белешке. Препуне су недоследности и потпуно неважно материјала. Скривао је и од себе и других да је *несџособан за озбиљан рад*, односно да је у свему недоследан. Једна од његових бележница садржи 356 страница о геологији која апсолутно нема ничег заједничког са главном темом књиге – политичком економијом! Увек се више *йравио да се бави инџелекџуалним радом неџо џиџо је заџџа волео да ради*: у тим белешкама се налазе преузете из неког уџбеника геологије и четири стране са по четрдесетак редова по страни; и сви су ти редови на све четири стране подвучени, очигледно уз помоћ лењира! Јасно је да су му мисли блуделе ко зна куда *док се йреџиварао да "озбиљно ради" на новим рукоџисима*. То је иначе *џојава која се заџажа код менџално оболелих особа* када им се зада било какав посао.

Шта се, заправо, дешавало за време тих Марксових периода "напорног интелектуалног рада"? У ретким тренуцима искрености признао је да је за време тих дугих ноћних часова углавном био неуротично парализован: "Сваки написани ред ме је коштао ужасних напора... Било ми је потребно да седим по неколико сати да бих написао две до три реченице."^{14:428} Ова појава је веома честа међу депресивним особама, дестабилизо-

ваним адолесцентима и код неких психотичара. Наиме, они нису у стању да се баве задатим послом. Да би избегли посао, они раде све друго што им у тренутку падне на памет – забављају се, једу, свађају се, спавају, маштаре или базају унаоколо. И све то чине само да би избегли оно што треба да раде. Изводећи такав неуротични маневар, Маркс је себе "запослио" учењем руског, српског па чак и старословенског, односно црквенословенског језика. Овај маневар је био у функцији избегавања бављења оним што је требало да буде његово животно дело!

Проблеми са радом били су још више закомпликовани неуротично-компулзивном компонентом Марксове личности. Његов зет је записао да је Карл био неподношљиви перфекциониста који је неуротично одбијао да покаже рукопис било коме све док сам не оцени да је потпуно довршен. Кунцли, такође, пише о његовом "фанатичном перфекционизму", као о – "демонској вољи да све буде потпуно заокружено и апсолутно". С друге стране, Маркса је мучила потпуно *ирационална фикс-идеја* да о теми о којој пише мора да прочита све што је написано. Наравно да је једна оваква идеја заправо само средство да човек избегне да се озбиљно позабави одређеним проблемом и да га промисли на сопствени начин.

Психолог је у искупењу да замисли разлоге за чињенице да је Маркс у безначајним стварима био пресавестан, а да је крупна питања, која се озбиљно тичу савести, једноставно потпуно игнорисао. Највећи проблем је био тај што је о себи имао мишљење као о личности од изузетне важности за историју. То мишљење је, наравно, било праћено снажним осећањем инфериорности и готово параноидним неповерењем у друге. Већина случаја компулзивности настаје из снажног деловања осећања кривице, а ми знамо да је он имао много разлога да се осећа кривим, као и да је непрестано покушавао да се

ослободи тог осећања тако што је себи постављао претеране захтеве на један неуротичан начин. Таква је природа неурозе: она непрекидно човеку намеће псеудо-решења, не допуштајући му да прибегне правим и ефикасним решењима за настале психичке проблеме.

Кунцли, који се показао као студиозни и непристрасни истраживач Марксовог живота и личности, говори о његовој "психолошкој неспособности да било шта доврши", па га чак назива "мајстором недовршавања".^{14:281-282} Већина оних који су проучавали Маркове списе запажају тај унутрашњи хаос који у њима влада, као и збркану фрагментарност која је напосто неспојива са човеком који је, у извесним приликама, показивао бриљантан ум. Диринг – немачки економиста, кога су и Маркс и Енгелс жестоко нападали – запажа да ти списи нису ништа друго до збркани фрагменти који "откривају Маркову неспособност да се концентрише и организује".

Њему, наравно, није пало на памет да је *Маркс био, пре свега, ментално поремећена особа*, што је теза коју, чини ми се, с правом заступам.

Разматрајући три Маркове књиге које су настале пре *Кайиџала*, Барзун, професор на Колумбијском универзитету, каже: "Ниједна од тих књига нам не може дати за право да тврдимо да је Маркс некакав велики архитекта идеја, нити, пак, да је методичан научник."^{17:178} Барзун је, очигледно, успео да запази симптоме, али није могао тачно да одреди њихов извор, тј. да закључи да ти симптоми долазе од Маркове емоционалне поремећености и растакања личности. И најпознатије његово дело, *Кайиџал*, има исте слабости. "Чак и они за које се сматра да би требало да најбоље познају *Кайиџал*, мислим овде на саме марксисте који су покушавали да га објасне или прокоментаришу, дошли су до општег закључка да је књига лоше написана, рђаво састављена, без унутрашње организације, логичности и хомогености

материјала".^{17:178} Током последњих и релативно спокојних шеснаест година свога живота, Маркс није успео да доврши ниједну књигу. Већ смо рекли да је Енгелс имао великих проблема да на основу потпуно хаотичних забележака састави други и трећи том *Капитала*.

Моја је претпоставка да ти *симбијоми дезинтеграције*, који су више него очигледни у Марковом понашању и списима, заправо откривају један веома озбиљан психички поремећај његове целокупне личности. Очигледно, никада се није у потпуности повратио од менталног слома који је доживео за време студија у Берлину. Споља гледано, он је успео да оздрави и да се среди, али је до краја живота морао да се, попут каквог неизлечивог менталног болесника, непрестано бори против прогресивне дезинтеграције своје личности. У психолошком смислу, до краја живота је живео као *неинтегрисана личност*. Његов свесни живот био је у сталној супротности са несвесним прохтевима и жељама. Кунцли у својој "психографији" Марковог живота долази до закључка да је његов основни животни проблем био конфликт између свесног атеизма и несвесне потребе за религиозношћу. Током претходних четири стотине година, његови су преци, и по очевој и по мајчиној линији, били чувени рабини. Маркс је ту традицију свесно одбацио, али се она задржала као неизбрисив траг у дубинама његовог бића, тако да није могао да постане интегрисана личност ни на који други начин осим да се врати тим коренима, односно тој традицији религијског сагледавања света. Наравно да то никада није учинио, али је једном приликом и сам потврдио да је тај конфликт основни узрок његових унутрашњих проблема. Јунг се бавио темељним проучавањем сличних случајева и дошао до непобитног закључка да свако порицање најдубљих религијских потреба човекових, поготово када до њега дође у другој половини живота, доводи до тешких последица по целовитост човекове личности.^{11:128}

Марксова мисао се, пак, служила углавном религијским начином мишљења: он се користио, пре свега, *тврђама* које нису могле бити доказане ни логички, ни научно; затим, *априорним начином размишљања*, чији се метод доказивања заснива, заправо, на вери; и коначно, код њега је била стално присутна тежња да пред својим богом створи савршено дело, због чега је непрестано одлагао тренутак откривања својих рукописа сматрајући да они не смеју бити обелодањени док не буду потпуно довршени. Нигде и никада није дефинисао основне појмове који чине окосницу његове мисли: класу, државу, слободу, дијалектику. У његовом приступу стварности, како то правилно запажа Кунцли, присутни су заостаци потиснутог јеврејског идентитета и рабинистичког наслеђа. Рабин Лесер сматра да је Марксово стално одбијање да се бави практичним стварима овога живота било, заправо, израз једне, у суштини, *рабинистичке незаинтересованости за ствари овога света*. У таквој незаинтересованости, рабини су све ствари везане за овај живот препуштали својим супругама, док су се они потпуно посвећивали проучавању речи Божје.

Маркс је *једино могао озбиљно да ради онда када би се у њему ускомешала мржња или нежаљивне емоције* према неком од његових неистомишљеника или противника. Забележено је да је једном приликом, у својим касним двадесетим годинама, четири дана и четири ноћи радио без престанка на неком тексту да би га после тога оставио потпуно недовршеног, јер то више није могао због исцрпљености! Када је дошао у непријатељство са Бауером, својим бившим пријатељем, и такође, огорченим борцем против религије, своју преобимну критику на рачун Бауера, који је, иначе, био крајње миноран мислилац, претворио је ни мање ни више него у читаву књигу! Кунцли указује на тај типични *"Марксов демонски начин рада"* који се кретао у распону од опсесије до

потпуне летаргије".^{14:286} Овакав спазматични стил је веома карактеристичан за неуротичаре и психотичаре.

*Маркс*ова неуро́за је била веома озбиљно́ каракти́ера, о чему нам сведоче бројни психосоматски проблеми који су га пратили кроз цео живот: међу њима треба нагласити нападе беса, агресивно понашање према другим људима, као и зависност од других, која му је поробљавала и тело и ум. Од ране младости имао је честа севања у грудима, тако да је мислио да болује од туберкулозе, односно да има проблема са срцем. Појава оваквих болова је чест случај међу особама које пате од тензија и нерешених емоционалних проблема. У тридесет и првој години боловао је од колитиса, што је опет последица емоционалних тешкоћа. У тридесет и трећој је имао тешку хеморoidну кризу, а у тридесет и шестој пликове по лицу и читавом телу, због чега је у једном тренутку себе упоредио са Лазаром из Јеванђеља који је сав у крастама седео до врата богаташевог дома. У многим случајевима ови проблеми су, по правилу, повезани са незрелошћу карактера и поремећеном емоционалношћу. После синовљеве смрти patio је од тешких мигрена. Када год су му деца била болесна, имао је неподношљиве главобоље. (Да ли је то била неуротична компетитивна реакција према Џени, или ослобађање нагомиланог осећања кривице због небриге према породици?).

Када год би у животу запао у стресне ситуације, физички је побољевао. Када га је, на пример, Ласал обавестио да је пронашао издавача који ће му штампати *Кајитиш*ал, Маркс се разболео од унутарњег конфликта везаног за његово снажно осећање да једноставно није био у стању да, до одређеног рока, напише и доврши било шта друго осим почетка књиге.^{14:427} Његов нервни систем је био нестабилан, уосталом као и циркулација, тако да му се често дешавало да колабира чак и од самог седења над папиром. Џени је сматрала да мужевљеви здравстве-

ни проблеми потичу од "менталног немира и склоности ка претераном узбуђењу". Када су почеле да пристижу вести да је његова књига о економији рђаво примљена у економским круговима, добио је дијареју и повраћање који су трајали више дана. Никада није могао нормално да спава. Када се, пак, несаница (1865) толико погоршала да више није могао да је издржи, признао је својој супрузи да су "психолошки разлози" узрок те несанице.

"Све моје болести долазе из моје главе", закључује Маркс. (Било би тачније рећи да су све те болести долазиле из његовог демонизованог злог срца. Наравно да он није могао да схвати нити призна да је његов главни проблем – запалост у сатанске мреже које су га сапињале и мучиле читавог живота.) Енгелс једном приликом каже Марксу: "Књига [*Капитал*] стоји у непосредној вези са твојим нервним сломовима..." Чак и када је књига објављена, само месец дана држало га је боље расположење, да би се после тога вратио у уобичајено неуротично и измождено стање. Енгелс, опет, на веома обзирив начин тумачи Марксово расположење: "Та проклета књига... коју никако не можеш да довршиш, уништава те телесно, ментално и финансијски".^{6:435} (Енгелс је очигледно мислио да Марксово лоше психичко стање представља последицу тешког рада на књизи. Међутим, ствари су стајале обрнуто: неуротично психичко стање је било разлог што никако није могао да књигу приведе крају.) Уосталом, Маркс је сам признао да је патио од "несанице због чега је стално долазило до одговарајућег хаотичног стања нерава у његовој глави". У једном тренутку неуроזה се у тој мери погоршала, да је изазвала и тешке затворе због којих, по сопственим речима, "није био у стању ни да се покрене из кревета". Десет година после излажења *Капитала* још се жалио на очајно нервно стање.^{14:443} У то време већ је био *хронични неуротичар*: на пример, дешавало му се да падне у несвест

када му неко ненајављен дође у *џосџе*! Нормално је да код особа са психичким проблемима, старењем долази до погоршања тих проблема. "Што се више ближио смрти, све више је патио од *џроџресивне џараноје*, тако да је често говорио о томе како још постоји некакав велики међународни револуционарни покрет коме он, наводно, стоји на челу, док заправо са организацијом тог покрета није имао ништа." ^{19:12}

Маркс је, дакле, због савезништва са демонским силама зла и мрака патио и телесно и душевно, како смо и видели из поменутих сведочења и докумената о његовом животу.

У закључку овог увода подсећам читаоце на две важне појединости:

1) Маркс је тако очигледно оличење Злога (кога Христос помиње на крају Молитве Господње) да је зачуђујуће слепило свих оних који су га величали, а и данас га сматрају водећим филозофом и социологом. Да су (били) нормални и здрави, тј. просветљени Духом Светим, они би, свакако, препознали у Марксу демонски карактер.

2) Пошто је био толико поштован, хваљен и слављен (многи су, јадни и заблудели, с његовим именом на уснама и срцу – и животе своје окончавали), логично је поставити и питање карактера наше (модерне) културе: није ли њена суштина демонска?

Одговоре на ова питања изложио сам у овој, али и другим књигама: дух савременог човечанства заражен је вирусом Сатане, прожет злим духовима, без ичега Христовог у себи. Та сатанизација на Западу није дошла сама од себе (као што, рецимо, храна иструли) – њу је произвела *саџианска аџениџа*, једна скривена група људи коју сам назвао супербанкарима. Они су (били) неуморни посленици и приврженици Сатане у последња три века. Њихова свесна и несвесна оруђа у том рату про-

тив Христа и Његове Цркве (били) су носиоци "нових" и "напредних" идеја: "пророци" атеистичког просветитељства, француски безбожни енциклопедисти, нихилисти, аморални либертини (неки од њих скривени и иза монашке ризе), социјалисти, комунисти, верници Новог (а, заправо, прастарог богоборног) доба, јудео-масони и агенти Новог светског (сатанског) поретка, као и многи други следбеници и поклоници Нечастивога (заговорници хомосексуалства и масовних побачаја, феминисткиње, левичарски либерали, љубитељи узнемирујуће "музике" и накарadne "уметности").

Поглавље II

МАРКСИЗАМ – ЈЕЗИВИ ИЗУМ ПОСУНОВРАЋЕНОГ УМА

А Исус одговарајући поче им говорити: Пазите да вас ко не превари. Јер ће многи доћи у име моје говорећи: Ја сам, и многе ће преварити.

Јер ће се појавити лажни христоси и лажни пророци, и показаће знаке и чудеса да би, ако је могуће, преварили и изабране. Али ви се чувајте... Стражите!

Јеванђеље по Марку 13:5-6, 22-23, 37

Опколио ме је Јефрем* лажју и дом Израиљев пријеваром; али Јуда још влада с Богом и вјеран је са светима.

Пророк Осија 12:1

Досађујете Господу ријечима својим, и говорите: у чем му досађујемо? У том што говорите: ко год чини зло, по вољи је Господу, и такви су му мили; или: гдје је Бог који суди?

Пророк Малахија 2:17

Опет ми дође ријеч Господња говорећи: Сине човјечји, усред дома одметничкога сједиш, који има очи да види и не види, има уши да чује и не чује, јер су дом одметнички.

Пророк Језекиљ 12:1-2

* Јефрем, једно од 12 израиљских племена.

И нећеш се више клањати дјелу руку својих.

Пророк Михеј 5:13

И бијаху о њему [Исусу Христу] многе препирке у народу: једни говораху да је добар, а други говораху: не, него вара народ.

Не може свијет мрзити вас; а мене мрзи јер ја свједочим о њему да су дјела његова зла.

Јеванђеље по Јовану 7:12, 7

Лажни пророци – зла коб човечансѣва

Разматрањем Марксове демонизоване личности долазимо до кључног увида: наиме, да је она, са једне стране, извор његове мржње према религији, а с друге стране, да је и извор окрутне примене његових идеја у каснијој комунистичкој пракси. Маркс је био интелектуално веома надарена особа, али је у емоционалном, моралном и религијско-духовном погледу био, пак, потпуно закржљао. Био је сав обузет мржњом и агресивним емоцијама, због чега није марио ни за какве људске обзире, нити за самоконтролу. У духовном погледу припадао је *њодљудском ѣиѣу каракѣера* и до краја је остао такав: никада се није покајао. Његове идеје и учење су били лажни магнет који је привлачио неуспешне, промашене, завидљиве и пакосне карактере, најчешће сиромашне људе из најнижих друштвених слојева. Материјалистички "идеализам" и гласни захтеви за друштвеном правдом и напретком, ипак, нису могли да прикрију суштински нељудске политичке последице, које су нужно произилазиле из његове теорије. Марксизам је неморална и антиморална мисао, атеизована до нивоа сатанизма, која је само умножила зло и *недосѣјѣнке ѣонако несавршеног свѣѣа* – и *ѣо до кѣѣасѣрофалних размера*. Као такав, марксизам представља огромну претњу читавом људском роду, његовом здрављу, па чак и самом опстанку.

Лажни пророци су увек представљали праву куџу за лаковерне. И млади и старији, поготово у временима криза и стреса, врло лако потпадају под утицај самопоузданих људи – демагога који себе представљају као вође и избавитеље. Будући да се такви лажни пророци служе свакојаким подвалама, мржњом, сплеткама и завишћу, негативни потенцијали се лако преносе и на њихове покрете, односно на чланове тих покрета. Ти лажни пророци стварају зле идеологије заснивајући их на окрућним, живоћинским "дубинама" љале људскостии како својих, љако и личностии својих следбеника. Бакућин, лидер анархиста са којим је Маркс основао Прву интернационалу, написао је следеће: "У овој револуцији ми морамо да пробудимо ђавола у људима, да акћивирамо најниже људске стирасии." ^{14:21} То је управо оно што су хтели и постигли Маркс и његови следбеници у револуцијама и крвопролићима.

Маркс и поједини марксистии су били изузетно окрутне особе, а та њихова окрутност представља доказ да сваки поремећај на плану односа човека према религијској традицији којој припада – у историјској стварности проузрокује праву еруицију дивљашћива. Нечовечностии и проићивчовечостии Маркса и марксистииа проићилази нећосредно из њиховоћ "аућиономноћ" а, у стћвари, демонскоћ стћваа према Боћу.

Незрела личност

Маркс "у психолошком смислу никада није успео да сазре као личност". ^{14:814} То је реченица којом Кунцли завршава обимну монографију о "оцу комунизма". Џени је много пропатила због незрелости и инфантилних недостатака у карактеру свога мужа: једном приликом сва запажања о мужевљевом карактеру сажела је у синтагму којом се обраћала или причала о свом мужу – "моје велико дете".

Дијагноза за Марксово психичко стање није нимало неуобичајена, нити је потребно да неко буде стручно образован у области психологије да би могао да је постави. Често се каже за сенилне особе да се налазе "у другом детињству". Истина је, пак, да се такве особе не налазе у другом, већ управо у првом и оригиналном детињству, наравно, гледано на психолошком плану. Такве особе због старости или услед неке друге регресије личности почињу да се понашају као "велика деца". Начин понашања који човек усвоји једном у детињству, остаје у дубини бића усађен до краја живота. Те црте карактера нису видљиве током зреле фазе нашег живота, јер се у њој увек свесно опредељујемо за оне обрасце понашања који одговарају психолошки зрелим особама. Међутим, када постанемо телесно нејаки или ако нас у току живота сустигну велике невоље или ломови, може изненада да нам се појаве детињасто нестрпљење, завист, очај и смањење способности да се зрело носимо са стресовима и фрустрацијама. То су, дакле, они регресивни животни тренуци у којима наша инфантилност постаје видљива. Сартр² је убедљиво описао шта се дешава са људима који се нађу у великом страху: њихов сфинктер не може више да контролише изbacивање измета; затвореник – кога су заробили његови непријатељи у грађанском рату – очекује престрављено своју смрт и за све то време неконтролисано мокри, односно убрзано назадује на инфантилни ниво личности.

Пре него што је Фројд својом психоанализом завео знатан део психолога и психијатара на слепи колосек бескрајног чепркања по траумама из најранијег детињства (а поготово по оним сексуалног карактера!), истраживачи људске природе су много већу пажњу обраћали на човекове способности да контролише све испаде своје незрелости и инфантилности. Када сам почео да са својим пацијентима (малолетним делинквентима) радим на сопствени начин, успевши да се ослободим менталног

ропства које је америчкој психологији и психијатрији наметнула психоаналитичка доминација, схватио сам да је њихов главни проблем увек био то што нису били способни, из ових или оних разлога, да контролишу инфантилне прохтеве.³ Увек сам од пацијената тражио да сами одлуче који ће део њихове личности – онај инфантилни или онај зрели – да доминира чинством њиховом личношћу и животошом. Некако баш у том периоду (негде око 1960.) имао сам прилике да чујем и Ерика Берна који је на једном предавању описао свој приступ проблемима личности. Он је тих година радио са делинквентима и њиховим породицама. Исто тако, одбацио је фрејдовски, а увео властити модел који је функције личности тумачио на основу три појма: Дете, Его и Родитељ. Овај модел је поново успоставио нормалну схему личности у којој се води непрестана борба између зрелих и незрелих елемената личности и постао основни модел трансакционалне анализе.

На основу непобитних чињеница о Марковом животу и раду, са доста сигурности можемо закључити да је он у свом психолошком развоју застао и остао до краја живота у адолесцентској фази коју карактеришу незреле реакције личности које, врло често, у потпуности надвлађавају и господаре нестабилном личношћу одраслог човека. Маркса су, током живота, углавном водиле неконтролисане емоције које су у потпуности господариле зрелим менталним навикама, рационалним приступом животу и недвосмисленим моралним ставовима – свим оним што код њега, насупротив психолошки зрелим личностима – није могло да дође до изражаја. У том смислу можемо рећи да је цео животи живео као какав незрели тинејџер. Зато је сасвим нормално да су многи хипи "револуционари" шездесетих година овога века прихватили марксизам и Маркса као свог "свеца заштитника". Он је са својим хаотичним животошом, неразумним одбацивањем свих прихваћених вредности, као и захтевом

да свей мора да удовољи његовим незрелим сновима – заправо ѡредсјављао ѡрејходника модерне, дезоријентисане, несрећне и левичарске омладине.

Главни Марксов проблем (који је, иначе, главни проблем свих слично недозрелих личности) јесте *одсуство самодисциплине*, које се обично манифестује у неспособности одређене личности да контролише своје претензије и апетите, да се клони сувишних уживања и да се зрело носи са животним фрустрацијама. Маркс је у тој мери био *дејињасиј* да је знао да доживи прави напад беса кад би, на пример, изгубио обичну партију шаха! Још је античко-грчки идеал људског карактера био онај који је у стању да се храбро и достојанствено носи са стресовима глади, жеђи и умора; да одолева невољама; да савладава искушења уз помоћ моралних норми и традиционалних вредности. За грчке философе је човека достојно понашање било оно при коме долази до *доминације сфере духа, а ѡвлачења сфере анималног у човеку*. Хришћанство је у себе уклопило и тај антички идеал моралне аскезе и врлинских вредности којима човек на херојски начин успоставља интегритет своје личности потчињавајући контроли воље анималне импулсе и тенденције: агресивност, тврдоглавост, вољу за моћ, сексуалност, телесне потребе за храном и спавањем. На спољашњем плану гледано, и азијски будизам је ишао сличним путем аскезе.

Међутим, треба рећи и то да се нису баш сви антички филозофи слагали са ставом да човек снагом воље треба да савлада у себи дубинску анималност и подреди је духу. Напротив, било је и много оних који су сматрали да тој анималности треба допустити да се испољи на слободан начин. Епикур је, на пример, сматрао да уживање треба да буде руководеће начело у људском животу. Он је, при том, мислио на естетичко, морално и духовно уживање. Као што то обично бива у историји, Епикурово учење, када је масовно прихваћено, било је

изопачено и вулгаризовано у простачку потрагу за телесним и приземним уживањима. Маркс се жестоко противио свакој традицији, па је због тога уобличио теоријско мишљење које је требало да оправда тај незрели начин живота. Зато је одбацивао сваку моралну и филозофску традицију која је стајала у супротности са његовим разобрученим карактером. Нема сумње да је из слабости сопствене личности теоријски "извео" начело своје филозофије, према коме "биће предодређује свест". Ово се, пре свега, односи на његово дубински дестабилизовано биће, из кога је он извео погубну идеологију којом је толико штете нанео читавим покољењима човечанства.

Још један показатељ Марксове незрелости био је и инфантилни интерес за порнографију, који је у психологији увек "сигуран знак примитивности карактера, знак закржљалости емоција једне личности".^{14:164} Он је био колекционар порнографских књига. По свему је био адолесцентног карактера; његова сексуалност била је ометена неурозом, чиме се може објаснити његова неморалност уопште, као и негативистички ентузијазам којим се борио против свих моралних норми већине у култури којој је припадао.

Маркс – распојасани џини

У свакодневном жаргону људе попут Маркса обично називамо "распојасаним типовима". Био је неумерен у свему што је радио: у јелу, пићу и пушењу. Није онда чудно што се често жалио на болове у стомаку и нелагоду у пределу јетре, који су највероватније били последица сталних напада беса и комплекса зависности – које никада није успео да превлада. Но, то га уопште није спречавало да једе јаку храну, да се опија и претерано пуши. Од супруге је тражио да му испуњава незасите сексуалне жеље, без обзира какве би оне могле да има-

ју последице на њено, ионако већ, нарушено здравље, односно на очајно стање њихове породице. Његово спавање је било нередовно, а дисциплина у раду никаква. Хаос у коме је живео током прве половине свог боравка у Лондону последица је сиромаштва њихове породице, али и потпуне неспособности да домаћински организује породични живот. Пејн је правилно запазио да је та неспособност да организује свој спољашњи живот, заправо, била само *последица унутрашње хаоса*: "Збрка и неред Маркових рукописа, у ствари, открива збрку и неред који је владао у његовом уму... који никада није успео да у потпуности превлада адолесцентске конвулзије." 4:379

Хајцен, немачки социјалиста, написао је књигу под насловом *Хероји немачког комунизма, и њу књигу њосвејшио је Марксу. Но, њо му није сметало да се у књизи кријички осврне на Маркове личне слабости*:

"Да ли је та прљавштина долазила из саме природе тканине од које су биле начињене, или је, пак, дошла споља, тек човек није могао тачно да одреди да ли су Маркова кошуља и одело били оригинално сашивени од материјала прљаве боје или се та штрока накнадно на њима наталожила. Његово чело, као и црте његовог лица, нису у себи имали елементе отмености и идеализма". 4:155

У овом случају су се, очигледно, *спољашња ружноћа и унутрашња наказност њоклајали* на непобитан начин.

Француски полицајац-шпијун, задужен да Маркса прати у Лондону, био је шокиран нередом у коме је овај живео и радио. А подсећамо читаоце, Маркс је био човек који је желео да на радикалан начин "реорганизује" свет! Тај француски шпијун пише у свом извештају:

...Касније се он више уопште није бријао. Његове велике, ужагрене и застрашујуће очи су имале нечег *демонског* у себи.

У приватном животу је крајње неорганизована, цинична особа и врло рђав домаћин. Живи на цигански начин ("il mene une vie a la bohemien de l'intelligence" – води живот образованог боема). Врло *рејко се йере*, пегла и мења рубље, а често се опија. Данима зна да беспосличи да би онда – када би требало да уради неки посао – радио дан и ноћ без престанка. *Нема џачно време* у које би одлазио на спавање, нити у које би се ујутру будио. Често остаје будан читаву ноћ, а затим ујутру леже на софу у оделу, на којој онда спава до вечери, при чему му уопште не смета што читава породица долази и пролази кроз његову собу.

У целом стану нема ниједног чистог и солиднијег комада намештаја.^{4:251п.п.}

Пликови и красте који су се Марксу често јављали по телу, као и заразна жутица коју је добио, највероватније стоје у непосредној вези са његовом више него рђавом личном хигијеном!

Маркс – егоиста до краја живота

Незрелост карактера и неуротичне реакције су Марксу биле огромна препрека у општењу са другим људима, тако да није могао да се уклопи ни у једну средину. До краја живота остао је у сукобу са рођеном мајком, тј. до њене смрти је глумио увређену страну. (Сваки нормалан човек би се итекако потрудио да изглади неспоразуме са родитељима, али њему то није падало на памет). По мишљењу младог егоцентрика, она је била крива што му није допуштала да троши више пара од њихових породичних прихода, односно што је штитила интерес његових сестара, као и сопствени. И када је већ одавно био потрошио свој део породичног имања и прихода, и даље је кривио мајку оптужујући је за њихов сукоб. "Маркс је до краја свог живота остао неосетљива,

раздражљива, одбојна, несамилосна, па чак окрутна и агресивна особа."^{14:135}

Његова мајка је имала већ седамдесет и пет, а он четрдесет и једну годину када се још увек понашао према њој као малолетни делинквент, стално тражећи новац. Кунцли је такво понашање називао "цинизмом Марксове инфантилности према рођеној мајци".^{14:138} Стално је измишљао нове начине како да измами од мајке још пара. Једанпут јој је написао писмо у којем је саопштио да ће исплатити меницу на њено име, и да ако она буде одбила да исплати ту меницу, он ће, наводно, морати да иде у затвор, или још горе, мораће да се преда пруској полицији која је у то време имала већ дебео досије о њему. Но, мајка је очигледно врло добро познавала сина, тако да му је одговорила да нема новца да исплати ту меницу, а да он може да ради шта год хоће са исписивањем менице. Маркс је побеснео када је схватио да је мајка прочитала његов блеф, па му није преостало ништа друго но да проклиње ту своју "матору" (*Alte*), како је звао. Када му је мајка умрла, више никада је није ни споменуо: престали су сукоби око новца за који је био једино заинтересован, тако да више није било потребе да се претвара да је воли!

Ни однос према сестрама није био ништа бољи. "Он је своје сестре страшно малтретирао".^{14:148} Чинио је то док је могао, а после их је готово сасвим запоставио. Овај проповедник људске једнакости је био ужасно бесан што се једна од њих удала за подофицира пруске армије. Софија, која га је заиста волела више него што је то заслужио, писала је брату "*überwinde Dein störrisches Herz*", тј. "савладај своје огорчено срце, драги Карл". Међутим, све ово није сметало Марксу да отворено раскине односе са мајком и трима сестрама, и то без икакве гриже савести.

Маркс – филозоф који је демонизовао социјализам у марксизам

Пазите, браћо, да не буде у некоме од вас зло срце неверовања, одступањем од Бога живога.

Посланица Јеврејима 3:12

Маркс је напао социјалисте попут Мозеса Хеса, који је позивао на самилост и моралност све људе добре воље. Он их је назвао сентименталистима, филистинцима и, *објективно говорећи*, агентима капиталистичке класе.

Натанијел Вејл^{65:16}

Чак и оно што неки сматрају Марксовим највећим достигнућем (мислим на артикулисање идеје комунистичке револуције) представља, заправо, само *неизбежни производ његовог личног (не)морала*, друштвене и духовне назадности. Сви интелигентни тинејџери и млади људи су обично незадовољни несавршеним светом у коме живе, у коме нема довољно правде и љубави међу људима, у коме су политичари најчешће корумпирани, у коме војске воде окупационе ратове и у коме, што их можда највише од свега раздражује, не могу да постигну никакве животне успехе уколико претходно не уложе поштен и велики напор, било да се ради о учењу или некој другој врсти рада. Незреле личности не желе да прихвате основну духовну чињеницу да смо сви ми, као људи, заправо изгнаници из Раја и да треба, по речи Божјој, да једемо хлеб у зноју лица свог. Такве личности остају неуротично фиксирани на *делимични рај свој дејинств*, када су уживали све погодности и топлину родитељског дома, у коме су увек други радили за њих. Они несвесно желе или, чак, *захтевају да се настави њихова бајка дејинств* и у зрелој фази њиховог живота. Као што смо то показали у претходном одељку, Маркс је био сасвим фиксиран за такав *незрели коначни живот*.

Уместо да прихвати реалистички став према животу – као хиљаде пропалих или разочараних револуционара

– Маркс је наставио са фантазијама и рационализацијама, претварајући их у *форму економских и йолийичких идеја*. Сам себе је прогласио за творца новог раја, изграђеног у његовој филозофској имагинацији, када је овај већ био немогућ у стварности. *Искористио је идеју социјализма као оруђе за остварење својих злих машијарија о свейу без Бога*, баш као што су се и многе хуље у прошлости служиле, иначе, поштовања вредним, осећањима патриотизма, антиколонијализма, религиозности, правде и једнакости – да би оствариле сопствене себичне циљеве.

Социјалистичке идеје и идеали су постојали готово читав век пре Маркса, али је он био тај који им је *убризгао демонски ойров*, начинивши од њих посебно заразни облик *насилничког и рејресивног комунизма* који је понео његово име – марксизам. Одбацио је, на пример, облик демократског социјализма који је, како је историја касније показала, дао многе позитивне резултате на плану праведнијег и бољег друштвеног живота у Шведској, Енглеској и другим развијеним земљама света. Ниједан поштен човек неће оспоравати очигледну чињеницу да је тај облик социјализма допринео знатном побољшању услова живота, здравствене заштите и образовања, као и контроли претераних привилегија у друштву. Оно што се мора жестоко критиковати није, дакле, такав социјализам, већ *комунистички социјализам йерора, крвопролића и нехуманосйи*.

Друшйвени йрогрес без комунистичког йерора

Схватио сам да је Комунистичка партија Сједињених Држава састављена од самих медиокритета, због чега нисам никада хтео да се учланам у ту партију... Схватио сам да је социјализам један пожељан животни циљ, али да, такође, у животу постоје и други циљеви за које не треба платити цену насиља и крвопролића.

Лоренс Клајн, бивши комуниста, главни саветник председника Картера за економију^{23:138-139}

За време нашег летовања у Италији 1969., моја супруга и ја смо имали прилику да се још једном уверимо колико су јалови сви ти комунистички методи, наводног, побољшавања услова друштвеног живота. После II светског рата живели смо као избеглице у Италији скоро две године, највише у Еболију, који се налази на сиромашном и неиндустријализованом југу Италије. Крајем 1945. Еболи је био сав у рушевинама, а сиромаштво видљиво на сваком кораку. Није било хране, посла, ни намирница. Предратна економија Еболија је била скромна у поређењу са југословенском у истом периоду. Двадесетак година касније, вратили смо се у Еболи с носталгичном жељом да обновимо успомене на заједничке избегличке дане у којима смо се упознали и заљубили. Град се толико променио боље, толико био изграђен да готово ништа нисмо могли да препознамо. На простору где су се некада налазиле једноспратне куће, сада су се подизали читави блокови вишеспратница на широким авенијама. Малени трг, који је у оно време био једино достојанствено место јужноиталијанске сиромашне вароши, данас је био огроман и величанствен простор окружен пословним зградама. Чак је и стара црква била потпуно обновљена и улепшана.

Наравно, отишли смо до предграђа Еболија, не бисмо ли пронашли место на коме се некада давно подизао наш избеглички логор, у коме је живело нас десетак хиљада, под шаторима и у баракама. Мада смо некада много пута ишли из кампа до града, тада нисмо могли да нађемо тај пут. Најзад, морали смо да упитамо једног старијег човека да нам помогне. Он се очигледно присетио тих "југословенских дивљака који су беспопштедно секли свете маслине да би ложили ватру" и грејали се у хладне дане. Показао нам је пут који је ишао ка неким облакодерима између којих се налазила средња школа окружена лепим спортским теренима. Лутали смо унаоколо тужни што је од читавог кампа остало само пар

незнатних трагова, и истовремено се дивили Италијанима како су успели да из рушевина и пепела поново подигну свој лепо грађ.

Сетили смо се и наших непријатеља, југословенских комуниста, који су успели да нас победе захваљујући помоћи коју су добили од Американаца и Британаца. Због те америчко-британске помоћи комунистичким зликовцима, ми смо морали да побегнемо у туђину како бисмо спасли голе животе. Сетили смо се и свих наших пријатеља и рођака које су комунистичке звери хладнокрвно побиле у име свог сатанизма. Комунистички терор у Југославији је однео преко пола милиона живота, што на бојном пољу, што у логорима и затворима марксистичког режима. Нисмо могли а да себи, по ко зна који пут, не поставимо исто питање: зашто су била потребна таква крвопролића, наводно, у име некакве "друштвене правде"? Ето, били смо у Италији, биле су то седамдесете године; видели смо да су Италијани прошли кроз дуготрајан процес често неефикасног, па чак и корумпираног развоја демократије, вођен под руководством умерене социјалистички оријентисане партије *Democrazia Cristiana*. Видели смо да је тај демохришћански социјализам постигао невероватне резултате у побољшању животног стандарда читавог једног друштва, а да при том нису била потребна никаква крвопролића ни терор.

Југословенски комунисти су, без сумње, за време своје страховладе, у значајној мери – иако се то не може упоредити, на пример, са италијанским успехом – побољшали животни стандард грађана Југославије, али зар им је било потребно да ради тога побију стотине хиљада добрих и недужних људи широм Југославије? (Југословенски министар унутрашњих послова је у комунистичком "парламенту" јавно обзнанио да је комунистички режим ликвидирао око 250.000 непријатеља режима! Знајући колико су комунистички статистичари прецизни када се ради о бројкама људи побијених због

неистомишљеништва или противљења комунистичкој власти, можемо са сигурношћу претпоставити да је прави број "ликвидираних" антикомуниста и других невиних жртава далеко, ако не и неколико пута већи!) Комунистичка бруталност се не може ничим објаснити ни оправдати, а понајмање потребом друштвеног напретка. Није народима тих држава био потребан револуционарни терор, већ комунистичким тиранима који су желели да у крви учврсте власт. Комунистички механизам је био врло једноставан и ефикасан. Најпре су измишљали противнике, а онда на те наводне непријатеље, путем пропаганде, преусмеравали нагомилану мржњу и негативну енергију потлачених народа.

Пре посете Италији били смо и у Немачкој, где смо некада, такође као избеглице, провели око три године. За мање од двадесетак година Немачка се поново и из темеља изградила као модерна држава: обновила је не само градове, већ и унутрашњост у којој се, такође, релативно добро живело. С друге стране, имамо Совјетски Савез који није успео ни после пола века од комунистичке револуције да постигне приближне успехе у обнови земље и подизању животног стандарда.* Совјетске власти и даље крију од погледа странаца своју провинцију која је у тој мери заостала и неразвијена, да се не би са њом могле упоредити ни најзаосталији крајеви "назадних" капиталистичких земаља. Лењин и Стаљин су послали у смрт *десетине милиона* људи, а још више потрпали у затворе и концентрационе логоре, само да би постигли тај незнатни "прогрес". Највећи део националног дохотка одлазио је на комунистичку војну машинерију. "Социјални прогрес" је само димна завеса која треба да прикрије чудовишне злочине совјетских комунистичких

* Уистину, према другим сазнањима о најскривенијим центрима јудео-масонско-комунистичке револуције, државни и друштвени систем је *намерно* усмеравао ка неуспеху и материјалној беди становништва. То је била хазарска освета Словенима.

вођа. Совјетски систем власти и данас, као што је то било од самог почетка, рђаво функционише на свим плановима, од економије до морала. Совјетски савез је, као један велики концентрациони логор, заправо остварење идеја *Марксовог саӣанизованог ума*.

У марксистички комунизам је утиснут демонски жиг Марксовог демонизованог менталитета. Комунистичка пракса је у себи утеловила његову моралну наказност, необуздану мржњу и неосетљивост за друге људе, непрестано лагање и бескрупулозност, сумњичавост и нетолеранцију према свим неистомишљеницима и противницима. Сукоб који су са Марксом имали француски социјалист Прудон и руски анархиста Бакуњин, показали су праву природу *Марксове диктаторске личности, која је, са свим својим саӣанским изоичаењима, у сивари, представљала прави извор марксистичког комунизма*.

Прудон одбацује Маркову бруталност

Хришћанска љубав је највећа препрека за успех револуције. Доста је било љубави која се проповеда у религијама. Оно *што је нама потребно јесте мржња. Ми морамо научити како да мрзимо*: тек када то научимо, моћи ћемо да освојимо свемир!

К. Маркс^{61:41п.п.}

После доласка у Француску Маркс је успоставио блиске везе са француским и немачким социјалистима који су боравили у Паризу. Свуда се представљао као вођа немачких политичких емиграната, лактајући се и потискујући у страну личности које су биле много достојније да буду вође. Француски социјалисти тог времена су – будући да су иза себе већ имали трагично француско искуство револуционарног терора и непотребног крвопролића – желели да, у складу са традицијом поштовања вредности и достојанства човека као поједин-

ца, спроведу друштвене реформе, али уз максимално поштовање личне слободе. Марксова једина идеја је била насилна револуција, уништење непријатеља и сумњивих, односно окрутна тиранија помоћу које би, наводно, требало да дође до остварења жељених револуционарних промена. Писмо које је Прудон упутио Марксу открива колико су њих двојица, заправо, представљали супротне полове дијаметралних схватања морала и политике: Прудон, наравно, демократски пол, а Маркс – тоталитарни. У том писму Прудон директно критикује криминалне и деспотске идеје Карла Маркса, а које је овај једном приликом претходно изнео у јавности:

Треба најпре сарађивати (са властима) да би се схватили закони по којима функционише дато друштво... Али, забога, ако а ргог будемо уништили сваки догматизам, зар нећемо на тај начин, онда нужно *морати да уведемо нову врсту догме*. Не допустимо да западнемо у противречност у коју је запао Мартин Лутер, наш земљак, који је најпре одбацио римокатоличку теологију, да би одмах затим себи поставио задатак да заснује протестантску теологију са свим неопходним теолошким апаратом, чак и са екскомуникацијом и анатемом...

...Свету треба да дамо пример једне *образоване и далековиде толеранције*. Ми смо стицајем околности у самом врху покрета: зато немојмо дозволити да сами себе претворимо у лидере *нове нетолеранције*, да нас прогласе за апостоле *нове религије*, макар та религија била и религија логике, религија разума. Примимо као добродошле, охрабрујмо све *прошесте* упућене на наш рачун. Осудиммо сваку искључивост, сваки мистицизам... Ако тако поступамо, онда ћу радо ући у вашу асоцијацију. У супротном – нећу!^{14:143}

Како су се касније ствари одвијале, Прудон је одбио да пристане на Марксово инсистирање да социјалисти постану целати и убице у име "друштвене правде":

Ви, дакле, још мислите да никакве реформе нису могуће без *coup de main*, без оног што се назива револуцијом,

а која није ништа друго него шок за друштво. Такав став сам ја разумевао, имао за њега оправдање и радо га разматрао, па чак и дуго времена и сам заступао, али сада, морам то признати, после мојих најновијих истраживања, у потпуности одбацио. Верујем да нам *револуција није йопйребна* да бисмо успели у нашем науму, због чега не би ни требало да заговарамо револуционарну акцију као метод друштвене реформе, зато што би то, заправо, био *йозив на насиље*, произвољност, једном речју, на противречност. Ја проблем постављам на овај начин: *друшйву ййреба враййййи његово богаййййво йомоћу економске реформе, и йй оно богаййййво које је йрейходно било одузеййо друшйву йуййем другачије економије*. Другим речима, треба кроз политичку економију преобразити теорију власништва у теорију *йроййив власнишййва* и то на такав начин да се, као резултат, створи оно што ви немачки социјалисти називате комуном, односно оно што ја зовем слободом и једнакошћу. Сматрам да знам начин на који би се овај проблем могао решити и то уз мало стрпљења. Радије бих спалио власништво на тихој ватри, него што бих му дао нову снагу покушавајући да га сагорим на ватри неке нове Вартоломејске ноћи.

Такође, морам да кажем да ми се чини да ово што говорим представља најдубље убеђење француске радничке класе. Нашим пролетерима није потребна крв да је пију – како им то ви нудите – већ им је потребна наука. Укратко речено, мислим да би била врло лоша политика када бисмо себе представили као неке *исййребљиваче* неистомишљеника. Ионако ће нужно бити исувише употребе ригорозних метода, тако да нема потребе да ми ту чињеницу још више наглашавамо.^{4:143-144}

Као што се и могло очекивати, Маркс је у свом криминалном ставу према револуционарном "реформисању" друштва био упоран, тако да је Прудон одбио да се прикључи групи – како је сам назвао – "*исййребљивача*", којој је Маркс био на челу. Овај је Прудона због тога прогласио за издајника социјализма, нападао га бесомучно у многим полемикама, и, нема сумње, да би га убио да је могао! Бољшевици су, следећи Марксова упутства, бу-

квално истребили демократске социјалисте мењшевице у револуционарној борби за власт. Руски писац Борис Пастернак⁵ је, међу многим другим ауторима, у свом књижевном делу описао ту фазу руске пропасти у којој су бољшевици уништили мењшевице.

Маркова нехуманосѝ

Шкрипећи зубима и церекајући се, Маркс је изгледао као човек који би убио свакога ко му се испречи на путу. Стално је сањао о моћи коју никада није могао да има.

Арнолд Руж^{4:381}

Маркова нехуманост је код многих демократски и прогресивно оријентисаних интелектуалаца који су се сусретали са њим – изазивала спонтани револт и осећање гађења. Треба само погледати Шурцова *Сећања* и схватити да ма како та књига првим читањем изгледала шокантна, она ипак представља само благи опис неуравнотеженог и мржњом отрованог оца комунизма.

Никада нисам срео човека *чије је њонашање у њој мери њпровокаѝивно и њејодношљиво*. Он није желео да укаже нимало пажње, а камоли поштовања, човеку који би исказивао мишљење које је било различито од његовог. *На сваки аргумент* који му се не би допао, *одговарао је јетѝко*, циљајући на, наводно, незнање из кога тај аргумент произилази; или, пак, са срамним алузијама на рачун мотива човека који износи тај аргумент. Сећам се врло добро са каквим је наглашеним презиром изговарао реч "буржуј", а управо је он сам као буржуј – собом представљајући очигледан пример *најдубље менѝалне и моралне деѝенераѝије* – вербално уништавао свакога ко се усудио да се супротстави његовом мишљењу.^{4:173п.п.}

Технов је био човек кога је Маркс желео да регрутује као једног од својих револуционарних генерала. Он се дивио Марксу због бескомпромисног револуционарног

става, али је био шокиран чињеницом да је у њему као човеку било *и*ако мало основних људских квалитета:

...Да је срце могло да надјача његов интелект, и да је у себи имао више љубави него мржње, могао бих да га следим и кроз ватру.

...Било је за жаљење што је – у погледу наших циљева – тај човек са тако префињеним интелектом имао тако *ипросјачку* душу. Убеђен сам да је *најојачија лична амбиција* појела све што је било добро у њему. Он је исмејавао будале које су училе напамет његов пролетерски катихизис, подсмевао се комунистима као што је био Вилих, као и буржујима.^{4:321 п.п.}

Хајнцен је уврстио Маркса у своју књигу *Хероји немачког комунизма*, али му то није сметало да о њему јасно искаже мишљење као о "рођеном сплеткарошу који је немилосрдно *експлоатирао свакога* ко би му дошао на дохват руке, и који је патио од *болесне зависности* према достигнућима других".^{4:155 п.п.}

Аненков, руски социјалиста, на следећи начин описује Марксову *диктаторску ароганцију*: "Он је говорио на такав начин да није уопште допуштао никакву могућност да би неко могао да му се супротстави... Преда мношвом је стајало *ушеловљење... диктатора*".^{4:403 п.п.} Још један руски комуниста, који је волео слободу, оптужио је Маркса и Енгелса да су већи тирани него што је то руски цар!

Бакуњин, Рус који је постао анархиста због екстремне жеље за слободом, одбацио је Марксову и Енгелсову ауторитарну теорију и њихову диктаторску ароганцију. Када су били у бољим односима, Бакуњин је Маркса описивао као особу "*обузету ситним љакосицама... у сваком случају, џерфидну и џокварену*".^{9:104 п.п.} Због тога је касније постао једна од главних мета Марксових интрига и подлости. Из тог времена датира и скица *демонизованог карактера* тог, наводног, ослободиоца човечанства:

Маркс је себе волео више него све своје пријатеље и следбенике заједно, и никакво пријатељство није ништа вредело ако би се њему учинило да неко жели да му се у најсигурнијој ствари суипројисава... Свако је морао да му указује ненормално поштовање, да му се клања као идолу... да би га Маркс волео... њерфидна је и њакосна особа, никада није искрен ни ошворен, увек прогања оне на које се наљути... Када започне да прогања неког, не зауставља се све док га у њошћуносци не раскринка и не уништи. п.п.

Бакуњин је сматрао да је Маркс крајње еџоценџрична особа: "Он не верује у Бога, али зато верује у себе и жели да свакога потчини себи. Његово срце није извор љубави, већ мржње. Маркс нема љубави према људском роду.^{4:451 п.п.} Бакуњин је очигледно био човек који је, у извесном смислу, дубоко проницао у природу друштвених збивања. На читавих сто година пре болшевичке и других тиранских комунистичких држава, предвидео је да ће државни комунизам, који је Маркс тако жестоко заговарао, неминовно довести до "сџирашног унуџирашњег ројсџва и бескрајног сџољашњег раџа". п.п. Наше покољење се уверило у истинитост овог предвиђања.

На недвосмислено сатанистички начин "Маркс је био њошћуно равнодушан њрема сваком моралу".^{4:132} Кунцли пише о Марковој "демонској души" п.п. у којој је све што је племенито и узвишено било угушено сатанистичким мраком. Његов демон се уопште није обазирао на људска сџирадања и џаџње, осим када би се животне невоље приближиле њему самом. Пејн се чуди како је Маркс могао да буде тако неосетљив на сва та крвопролића која су се десила током Париске комуне 1871., када су комунари хладнокрвно побили велики број оних који су подржавали владу; када су стрељали сто педесет талаца и када су владине трупе побиле више од тридесет хиљада људи, жена и деце. Бакуњин је код Маркса запазио то, како се он изразио, *Schadenfreude*, односно

"Марксову пакосну радост због патњи других људи".^{4:435} Када је 1848. угушена револуција у Бечу, Маркс је био пун добрих савета за поражене револуционаре – саветовао им је да у идућем покушају буду још свирепији. Када је, пак, 1871. пропала револуција Париске комуне, почео је да се прави луд и наставио је да прати "револуционарна догађања" из *Тајмсових* новинских извештаја! Увек се чувао на сигурном месту и никада није хтео да се сам укључи у битке на које је позивао – као што је то, на пример, чинио Бакуњин. Зато га је Руж назвао "фанатичним егоистом". Лењин је више од пола века касније, у подизању и крвопролићу Октобарске револуције, користио Марксова искуства и упутства о свирепости везана за Париску комуноу из 1871. године.

Још једна изопачена црта Марксовог карактера непосредно је утицала на теоријско артикулисање касније комунистичке праксе. Ради се о томе да је он био *џајло-лошки лажов* и да су каснији комунисти – револуционари ту његову карактерну црту прихватили као метод поковања народа и држава у којима су подизали револуције "у име правде".

Маркс – зајирован мржњом

Израсте безбожност, пожњесте безакоње, једосте плод лажи својих.

Пророк Осија: 10-13

Када сам у наслову овог одељка рекао да је Маркс био особа отрована мржњом, онда сам мислио да је то био у два смисла: најпре, зато што је у дубинама свога бића био заражен демонском мржњом према другим људима, а потом и да је због те мржње која је просто избијала из њега – био мрзак људима са којима је долазио у додир. Читаво његово биће је било *џрожсејо сајанском мржњом*, а понашање према другима нечовечно. Може

се рећи да је *шалмудска бруиалноси доживела пошћу-но осћварење у Марксовој личности*. (Види: *Синдром "сћраха јудејског" у Америци – Смућени Американци и погли исћирачи њихових мозгова*). Средњевековне легенде су на страшан начин описивале догађаје у којима су одређене нестабилне личности, ради постизања ових или оних циљева, продавали душу Баволу. И, по правилу, нити су они, нити су њихове породице имале икакве земаљске користи од тог "пакта"; напротив – само ужасну и непоправљиву штету. Исто је било и са Марксом.

Највећи део Марксове теоријске мисли је само *филозофско-ушћијска пројекција његове наказне и незреле личности*. Као што то тинејдери и незреле личности често чине, и он се од својих страхова, фрустрација и депресија опуштао тако што се предавао злим теоријским маштарењима као некој врсти компензацијске активности. Није желео (ни хтео) да се носи са захтевима стварности у којој је живео, тј. да ради и служи својој породици, већ се у свом духовном кукавичлуку увек радије опредељивао да машта о бољој будућности која ће неминовно доћи. Бесан на читав свет што му није пружио оно што је желео и тражио од њега – инфантилну Аладинову чаробну лампу која испуњава све жеље – у својој глави пресудио је том свету, прогласивши га неправедним, који треба да буде уништен да би могао, уместо њега, да буде изграђен нови, наравно по његовој мери и жељи.

Маркс није био способан да воли, нити је имао трунке духовног мира у себи. То је био главни разлог што је стално маштарио о некаквом новом и будућем свету у коме ће владати савршена љубав и блаженство. Будући да је био исувише лењ да би сопственим радом и трудом стекао имовину, залагао се да свака приватна имовина мора да буде уништена како би, наводно, завладала општа правда. Иако ужасни саможивац, борио се за крај

сваке себичности који ће наступити када дође пролетерско хиљадугодишње царство земаљско.

Маркс је био потпуно неодговоран у руковању новцем (на пример, продао је хаљину своје сестре да би дошао до новца, мада му је у то време Енгелс редовно слао пензију!) и то је вероватно био разлог што је у својој филозофској теорији прогласио новац као нешто што је крајње прљаво и што, због тога, у савршеној пролетерској држави мора да буде одбачено. (Та је држава, наводно, требало да дође после Револуције!) У прво време тражио је да сваки рад буде укинут у пролетерској држави – а знамо да је рад, тј. његово одбијање да ради, као знак незрелости карактера, био један од његових главних животних проблема... – а потом је почео да заступа, ипак, један умеренији став о (не)раду, тј. да ће људима бити дозвољено да сами одлуче хоће ли или неће да раде, односно да ће моћи да изаберу, по слободној вољи, шта и како желе да раде. Будући да је сам био потпуно дезорганизована и дезинтегрисана личност, у својој филозофској теорији залагао се за слику "потпуног човека", који треба да реформише свет по марксистичком рецепту. Напустио је родну Немачку, а у Енглеској никада није пронашао нову домовину. Стално је сањарио о пролетерској "класи", али никада није са њеним припадницима имао ближих и приснијих додира. Будући да је у његовој демонизованој души беснео непрекидни рат против Бога и религије, ту борбу је пројектовао у теорију непрекидног сукоба међу класама. Отуђен од културе која га је окруживала, од религије, морала и без нормалне идентификације са заједницом којој је припадао, формулисао је идеју отуђења, тврдећи да после изведених комунистичких реформи неће више бити отуђења. Тако је градио један непостојећи, фиктивни *свеј*, који је био *сушћа сујројиносћ* његовог *унујрашњег свеј*а. На несрећу, његови следбеници су

тај фиктивни свет прихватили као стварни, а његово инфантилно теоријско и зло маштарење као "научни социјализам".

Упркос несумњивој интелигенцији, Маркс никада није успео да постане свестан правих извора својих криминалних и утопијских пројеката. И поред интелектуалне обдарености, попут већине неуротичара, био је психолошки неизграђена особа. Потискујући и рационализујући проблеме стварног живота и своје личности, потпуно је *изгубио самокритичко сагледавање сопствене личности*, тако да је врло брзо почео да верује у сопствену слику о себи. На пример, мислио је да заиста воли оца, чији је дагеротип чувао до краја живота, па је чак изразио жељу да тај дагеротип буде заједно са њим сахрањен. Међутим, из свих његових других чинова и реакција током њиховог заједничког живота, сасвим је очигледно да је оца несвесно презирао. Није имао самокритичну способност да схвати како му неке ствари једноставно не иду од руке, јер за њих није талентован: иако је још од средње школе био веома слаб из математике, а касније није уложио никакав значајнији напор да би побољшао своје знање из те области, Маркс је неколико пута, са озбиљношћу професионалног математичара, говорио о својим достигнућима у области рачунских техника. Он, пре свега, није био свестан свог комплекса инфериорности, који га је непрестано нагонио на инфантилно понашање.

Чини се да Маркс никога и никада није волео у свом животу. У једном писму које је послао свом сину Карлу за време његових студија у Берлину, Марксов отац пише: "Очигледно је из твојих писама да ти уопште не мариш за своју породицу, а драга Софија толико пати због таквог твог понашања, као и твоја Џени, која ти је верна до смрти, а на коју ти мислиш само онда када ти због нечега треба њена помоћ."^{4:54} Такав образац зависног и егоцентричног понашања у односу према другим

људима и рођацима задржао је до краја живота. Иако је понекад показивао спољашње знаке љубави према жени и деци, ипак читав његов живот недвосмислено показује да он суштински није бринуо о својој породици, *нијети је умео да се жртвује* за њено добро када је то било неопходно. Таквим понашањем он је од Џени направио правог неуротичара, а своје три кћери је подигао тако да су и оне као девојке већ биле неуротичне. Две од три његове кћери су касније извршиле самоубиство, што сигурно није била последица Марксове љубави и бриге.

Џени није показивала знаке неурозе у првој половини свог живота. У другој, после многих година проведених крај мужа – неуротичара, постала је депресивна и емоционално нестабилна жена. Маркс је сам неколико пута супругу описао као болесну и дезоријентисану особу која је патила од "нервозе", која се "врло рђаво осећала" и која је често била прикована за постељу, па чак и непокретна.^{14:318-320} Њихов брак се постепено претворио у непрестану кризу пуну свађа, суза и емоционалних проблема.

Маркс је *био неспособан да воли* на истински начин, алтруистички и без икаваог непосредног интереса. Кунцли детаљно анализира несхватљиву његову неосетљивост према својој жени. Једном приликом она је морала да се на месец дана врати у Немачку како би била поред своје умируће мајке. У то време били су већ тринаест година у браку, Маркс је имао тридесет и осам, а Џени четрдесет и две године. Њега уопште није интересовало то што је Џени, као и свака ћерка која зна да јој негде у даљини умире мајка, била јако потресена и сва у болу за мајком. Он је, као и увек, водио рачуна само о себи, па је написао жени писмо у коме јој се инфантилно жалио на своју усамљеност и описивао страсну жељу за њом. Наравно, писмо је написано као да се, у међувремену, у Немачкој ништа није дешавало и као да Џени није стајала крај мајчине самртне постеље. Када је пи-

смо стигло у Немачку, њена мајка је већ била мртва, а Џени је сва уплакана и у болу морала да чита егocen-тричне изјаве "љубави" од њеног "великог детета". Њено несрећно брачно искуство би се могло сажети у стиху који је овај написао Џени у једном писму за време студија у Берлину: "Он је њу силовито притиснуо на своје срце, и смрт на њен дах и њене груди."

Маркове шри неуројичне кћери

Сасвим је природно да су Маркове кћери од раног детињства биле заражене родитељском нервозом и неуротичношћу. Главни кривац је био Маркс. Да је он био зрелија и стабилнија личност, Џенини неуротични потенцијали се не би у тој мери погоршали, а њихова деца би одрастала у бољем породичном окружењу.

Старија кћер је била несигурна и емоционално незрела особа. Са двадесет година добила је астму, а ноћу није могла да спава после удаје у двадесет и осмој години живота. Затим је проживела десет несрећних година брака, да би коначно умрла од рака, врло млада, у тридесет и деветој години. У тој мери је била привржена неуротичном оцу да уопште није могла да функционише као одговорна супруга. То је био главни разлог што се током читавог свог брака непрестано осећала усамљеном.

Друга Маркова кћер се удала за извесног комунистичког лидера у Француској. Дошло је до неких ружних интрига усмерених против њеног мужа – што је, иначе, међу комунистима била уобичајена појава – тако да је партија забранила њеном мужу да напушта Француску. Обоје су врло брзо доспели на ивицу тешког сиромаштва. Лаура није могла да поднесе беду у којој су живели, јер се несвесно сећала сличних животних тешкоћа из детињства. У крајњем очајању због тога, а будући да у

срцу није имала вере која би је просветлила и окрепила у тешким животним тренуцима, она је – заједно са својим супругом – попила цијанид. На њиховој сахрани је говорио сам Лењин.

Најмлађа кћер, Туси, била је очева миљеница. Она је истовремено била и најталентованија, али најнеуротичнија од све три сестре. Марксова отуђеност је на њену младу душу, изгледа, имала најпогубнији утицај. "Код Туси се очев психички конфликт манифестовао на много деструктивнији начин него код њега самог... У њеној души се очево негативистичко понашање трансформисало у нихилизам и саморазарање".^{1:486-488}

Њена неуротичност је почела веома рано да се испољава. Повремено није била у стању да иде у школу, мада је већ са девет година читала Шекспира. Када је имала деветнаест година, отац је о њеним проблемима говорио као о проблемима хистеричног карактера. У двадесет и шестој већ је патила од тежих неуротичних депресија и често одбијала да узима храну... "Њено стање", пише Маркс, "јесте стање крајње нервне утучености... Не може да спава, има неуралгичне конвулзије... а често се и онесвешћује."^{14:482-483} Шест месеци касније, Џени пише Лаури да се Тусино стање никако не поправља. Идуће године, пошто се делимично опоравила, Туси одлучује да постане глумица. Ту одлуку је донела, највероватније, под утицајем љубавника, др Авелинга, који је, иначе, био и сам психопат, чија су специјалност биле прогресивне идеје: дарвинизам, социјализам, "слободна мисао", "нови морал". Марксу се овај допадао вероватно због тога што је у њему видео себи сличног убеђеног нихилисту. Попут Маркса, и Авелинг је отворено служио Сатани, што видимо из песме у којој је Сатана представљен као објект његовог поклоњења:

Твој дах, о Сатано, надахњује моје стихове,
Када у своме срцу упућујем изазов боговима!^{34:35}

Ево још једног његовог стиха који на најбољи могући начин илуструје врсту рационалности за коју се Авелинг залагао: "Поздрав, ономе који је велики Осветник!"^{34:36}

Авелинг је у време љубавне афере са Туси већ био ожењен, што њој нимало није сметало, будући да је она у то време већ била "ослобођена" и "прогресивна" особа. Са њим је живела око четрнаест година, када је то и ако је то желео Авелинг. Он је имао афере и са другим женама. Од ње је узимао новац, али му то није сметало да се иза њених леђа ожени младом глумицом. У четрдесет и другој години она га је још увек молила да јој се врати. Он је, пак, одлазио к њој само када му је нешто било потребно. Заједно су разговарали о самоубиству, али он је пустио да се сама убије, највероватније зато што му је то био добар начин да се ослободи жене која га је оптерећивала. Дан пре него што је Туси сахрањена, добио је вест да је умрла, али му то уопште није сметало да мирно оде на фудбалску утакмицу!

Наравно да мислимо да би Тусино животно искуство, као и њена личност, били сасвим другачији да је у свом породичном окружењу добила један стабилнији и духовнији поглед на свет, схватање шта живот заиста јесте у својој суштини, односно да су је родитељи научили једном сензибилнијем и одговорнијем начину живота. Она би, нема сумње, била стабилнија личност да је одрасла у једној класичној буржоаској породици у којој отац породице, буржуј, вредно ради зарађујући за живот својих укућана, који своју породицу одговорно обезбеђује у сваком погледу и који би је надахнуо традиционалним религијским и моралним вредностима. Узмимо милионе и здравих и неуротичних кћери из нормалних буржоаских породица, и схватићемо у чему је био главни Тусин проблем: сатанизовани менталитет њеног оца, који је, на крају, довео и до самоубиства.

Иако се често ангажовала на револуционарним пословима, то није било довољно да задовољи њену душу. *Секуларистички ентузијазам није могао да јој да ону унутрашњу снагу која јој је била њој потребна*, баш као што то није могао да јој пружи ни њен поремећен, неуротични отац. Имала је један интелектуално богат и занимљив живот. Радила је као преводилац за стране делегације на комунистичким конгресима. Преводила је на енглески језик револуционарне списе са француског, немачког и руског. За разлику од свог оца, радо се идентификовала са својом нацијом говорећи за себе отворено да је "Јеврејка". Јевреји су је волели, иако је и даље била опредељени атеиста. Упркос свим овим колико-толико позитивним животним искуствима, Туси једном приликом пише свом полу-братау Фредерику: "Не видим ништа због чега би овај живот уопште био вредан да га човек живи."^{4:488} Она очигледно није у себи имала довољно духовне резерве која је човеку у тешким животним тренуцима одлучујуће помоћи да се избори са самодеструктивним и самоубилачким тежњама. Марков демон је стравично мучио душу његове кћерке Туси.

У писму Фредерику она, даље, даје дијагнозу своје нестабилности и незадовољства животом, сматрајући да сви њени проблеми долазе од тога што никада у животу није добила нити имала моралну основу живљења: "Све више схватам да је рђаво понашање заправо једна врста моралне болести, а да морално здрави људи као што сте ви — нису компетентни да просуђују о стању морално болесних..."^{4:335} Оно што је вероватно желела да каже јесте да је Фредерик имао велику животну срећу што није одрастао под погубним Марковим утицајем, као што је то она морала. Фредерик је био машиниста, тих и честит млади човек који се у свом животу руководио конвенционалним вредностима већине. Очев отров, који је изјео Тусину душу, у њему једноставно није ни могао да функционише.

Маркс – човек који никога није волео

Маркс се веома вешто претварао да је волео свог оца. Кунцли⁶ је на убедљив начин показао да је свесно, ипак, нешто осећао према оцу, али да га је несвесно презирао због тога што је овај напустио јудаизам рабинистичких предака и што је површно прихватио хришћанство ради каријере и материјалног напретка породице. Свој прави однос према оцу – који се толико жртвовао да би Маркс могао да заврши студије филозофије у Берлину – показао је тако што је своју докторску дисертацију посветио не њему, већ свом будућем тасту, барону фон Вестфалену.

Сасвим је извесно да Маркс у трирској средњој школи није имао ниједног правог пријатеља. Разлог томе вероватно треба тражити и у чињеници да је у немачком друштву антисемитизам био тада честа појава, тако да га је, без сумње, већина средњошколских другова одбацивала због расне припадности, иако је званично био хришћанин по оцу. Већина његових другова су били римокатолици, док је он био протестант. Друго, сви су се они чували Маркса, који је већ тада био познат по опаком језику и оштром перу, као и по томе да је написао много сатиричних и погрдних стихова на рачун оних који би му се, на овај или онај начин, нашли на путу. Многи од тих другова су, касније, постали свештеници, а Маркс се сигурно није дружио са таквима који су показивали изразиту религиозност. У једном од својих бројних писама Енгелсу, своје школске другове описује као "*Bauernbittel*", "сеоске простакe".

Ни на Бонском универзитету није успео да стекне ни једног јединог пријатеља. У Берлину се дружио са групом "прогресивних" студената који су се посветили томе да обарају, наводно, чврсте религијске и филозофске вредности средње класе. Ниједно од тих његових површних познанстава није се претворило у пријатељство.

Један од тих људи, Бруно Бауер – познат по својим нападима на јудео-хришћанску традицију и Свето Писмо – можда је ипак могао да се ближе спријатељи са Марксом. Маркс се томе и надао, првенствено због тога што је веровао да би му овај могао помоћи да се запосли као асистент на универзитету, тако да заједно могу да раде против хришћанства као учитељи "теологије". Читава ствар је пропала зато што је и сам Бауер изгубио место на универзитету. Само неколико година касније, Маркс је написао читав филозофски трактат у коме је немилојсрдно напао Бауера, свог дојучерашњег савезника у антихришћанској борби.

Врло је вероватно да би једно или више правих пријатељстава помогло Марксу да се мане нихилистичких револуционарних активности. Узајамне жртве, опасности кроз које се заједно пролази, заједнички циљ и заједнички противници – јесте оно што учвршћује однос између нормалних људи, претварајући га временом у однос дубоког пријатељства. Међутим, са њим ствари нису тако стајале. Он није волео никога од својих другова – сабораца. Енгелсу је стално писао о томе да је изолован од осталих политичких емиграната у Енглеској, а при том није препознао да је сам себе бацио у ту изолацију. "Нико ми не долази у посету и то ми сасвим одговара, јер људи који овде живе могу само да..." – овде затим следи један сасвим простачки израз за који је Кунцли сматрао да једноставно није за штампу. Његова мржња и бес су били толико снажни да је мрзео чак и људе који су били мртви већ неколико стотина година. Он је, на пример, назвао Плутарха "говном од филозофа". Хајнцен, комунистички аутор који је веома добро познавао Маркса, збијао је шале са његовим темпераментом: "Он је један од оних људи који довлаче тешку артиљерију да би поломиле једно прозорско стакло".^{4:154} То је психолошко обележје незрелих адолесцената и психички дестабилизационих одраслих особа.

Будући да сам и сам учесник идеолошког рата против марксизма, разуме се на антимарксистичкој страни, врло добро знам каква се пријатељства могу да развију у таквој борби. Ту се јавља једна врста борбене солидарности која надилази сва ситна неслагања. Због тога ми је посебно одвратан Марксов поступак према једном од истинских хероја немачког револуционарног покрета. Човек о коме говорим је годинама вршио социјалистичку агитацију као револуционар-идеалиста и слободан стрелац. Када је револуција у Немачкој почела, тај човек је учествовао у борби против владиних трупа, где се исказао као храбар борац. У тој борби је био заробљен и осуђен на много година робије. Међутим, некако је успео да побегне из затвора и из Пруске склони у Белгију, где се прикључио једној револуционарној групи чије је лидерско место Маркс у међувремену узурпирао. Није био високо образован, био је занатлија по струци, тако да није могао да се носи са Марксом у њиховим честим вербалним дуелима и теоријским полемикама. У својој револуционарној наивности признао је да неке од његових идеја нису биле револуционарно "исправне", наравно са Марксове гачке гледишта. Због тих "грешака" је тај искрени револуционар био позван на партијски суд, на коме га је Маркс окрутно напао, понизио и избацио из партије за коју је овај жртвовао, без сумње, сто пута више од свог "шефа". Он се као револуционар борио против једног угњетавања, пред чијим је прогоном морао да избегне у Белгију, да би се у Белгији нашао на суду своје партије и на удару другог аутократе – Маркса! Читајући запис о овом догађају, нисам могао а да се не сетим Лењина и Стаљина. Њихов брутални режим, потпомогнут злочиначком партијском полицијом, организовао је праве хајке на хиљаде старих бољшевика који су се борили у првим редовима револуције. Већина њих је нестала током "чистки" које је Стаљин спровео тридесетих година овог века. И Стаљин и Лењин су се показали као прави Марксови следбеници.

Вејлс^{18:202-205} осветљава још један пример Марксовог озлобљеног карактера, и то у случају Готфрида Кинкела. Чарлс Дикенс је сматрао да је Готфрид Кинкел један изузетан човек, због чега је о њему писао са дивљењем. Кинкел је био свештенички син, докторирао је на Бонском универзитету. Затим је постао проповедник, а у изгледу је било и професорско место на универзитету. У то време објавио је добро прихваћену књигу о естетици. Он и његова супруга, која је била позната пијанисткиња, радили су вредно на својим каријерама. Добили су и подигли троје деце. Када су 1848. почеле демократске револуције широм Европе, честити Кинкел је ставио на коцку свој живот, живот своје породице и своју каријеру и активно се придружио борби за уставну монархију у својој земљи. Прикључио се јединици демократских партизана који су се борили против владиних трупа и на крају били поражени. У борби је рањен и допао је тамнице где је осуђен на смрт. Пресуда је затим преиначена на двадесет година робије. Дикенс и остали угледни Европљани су подигли глас протеста што је немачка влада предузела тако срамотан корак и што је једног "од водећих умова модерне Немачке бацила у окове да се по дворишту робијашнице шета обријане главе".

Један од Кинкелових студената је ризиковао живот тако што се илегално вратио у Немачку да би му помогао да побегне из затвора. После много перипетија, Кинкел је некако успео да побегне из Немачке и дође у Енглеску. Маркс и Енгелс су на перверзан начин покушавали да сруше његову истинску вредност и величину, оптужујући га да је он, наводно, све то радио само из личног интереса. Њих двојица су се свим силама трудили да крајње пакосно извргну руглу његову жртву, храброст и хероизам. Током многобројних револуционарних устанака Маркс никада није ризиковао своју кожу и увек је остајао на сигурном, подаље од попришта револуционарних збивања. За време Париске комуне Енгелс је

уживао на летњем одмору у француској провинцији, "ју-рећи за сеоским девојкама". Гете је записао: "Увек ме запањи злоба малих људи".

Током свог тридесетчетворогодишњег боравка у Енглеској Маркс није успео да склопи пријатељство ни са ким, ни од Британаца, нити од политичких избеглица у Лондону. Једини стални однос био је онај са Енгелсом, који га је финансирао до краја живота. Било је, додуше, много емиграната који су долазили у посету Марксовој породици, али се његово студено срце никада ни за кога није загрејало. Руле, који га је добро познавао, запазио је да овај "никога није могао да поднесе и није био способан ни за какво стварно пријатељство".^{1:341} Он, који је толико писао о злу отуђења, био је, по речима његових савременика, "отуђен човек par excellence".^{4:367}

Маркс – клеветник Јевреја

Доминантна црта Марксове личности је била та што је он био геније кога је живог појела сопствена завист и мржња... Када би други Јевреји успели у областима у којима он није, његова мржња би се удруживала са завишћу, а резултат је био да је Маркс на њих бљувао злобу као ватру.

Натанијел Вејл^{3:219,207}

Маркс је посебно мрзео припаднике своје расе – Јевреје. Та мржња је вероватно произилазила из његовог дубоког унутрашњег конфликта, јер несвесно није желео да буде хришћанин, а са друге стране, још је мање желео да се врати у јудаизам. Мржња према мајци, презир према оцу и гађење над самим собом – без сумње су оставили кобне последице у његовом несвесном. Кроз те дубоке пукотине на души демонска злоба је ушла у само средиште његове личности. Током читавог живота кроз те пукотине избијала је магма озлобљеног беса, која је откривала саму срж демонизованог бића.

Са двадесет и пет година Маркс пише: "Израилска вера ми је ужасно одбојна". Годину или две касније, пишући из изгнанства у Паризу, са још већом мржњом изјашњава се против Јевреја. Са тим његовим нападима и мржњом према сународницима може се упоредити једино каснија нацистичка пропаганда. "Маркс се никада није примитивније изражавао, него тада (нападајући Јевреје)".^{14:205} Размишљао је о њима у уобичајеном стереотипу: "Злато је љубоморни Бог Израела". Јеврејска религија је за Маркса била "политеизам потреба". Јевреје је сматрао *Geldmenschen*, "људима новца", "Јудином децом". Схватао их је као узурпаторе туђег богатства и кичму капитализма и 1848. прогласио за типичне контра-револуционаре. У чланцима које је анонимно објављивао у *New York Daily Tribune* 1855-56, писао је о тројици царева – угњетача Европе: "И тако долазимо до открића да иза сваког тиранина стоји Јеврејин..." Мрске му капиталисте називао је "*Inerlich beschnittene Juden*", тј. као "Јевреје у души".

Када су пропале његове наде у успех европске револуције, мржња према Јеврејима му је потпуно помутила ум. Један Марксов биограф бележи: "Његове тврдње о јеврејском питању су биле чиста шпекулација чије је порекло у ирационалном... Маркс том приликом није мислио, кроз њега је мислила његова мржња."^{1:219} Овај самозвани лидер светског пролетаријата изгледа да није био у стању да види како финансијери, банкар и богаташи међу Јеврејима чине мањину, а да су већина Јевреја радници, занатлије, стручњаци, а углавном пролетери. Густав Мајерс је писао о "Јеврејину у Карлу Марксу" и дошао до правилног закључка: "Чак ни људи који не воле Јевреје никада их нису тако неправедно и једнострано нападали као што је то чинио Маркс."^{146:327}

Рационалност и објективност су за Маркса увек представљали велики проблем, али када би дошао на тему Јевреја, потпуно је губио сваку контролу над оним

што је мислио и говорио. Његов бивши добротинитељ и компанон у атеистичко-"филозофском" клубу из студентских дана у Берлину, Арнолд Руж, иначе Јеврејин, касније је за Маркса постао "перфидна геачина". Ласал му је као Јеврејин представљао омиљену мету за нападе и иживљавање. Поред онога што смо већ написали о тим нападима, свакако треба додати и бројне квалификације које је Маркс избљубао на његов рачун као што су: "Жидовче... Ефраим Лукави... бесрамна звер... помпезни мајмун... Изи Лисица... малено Јеврејче... лажни спаситељ... издајник партије... театрални никоговић." ^{4:83-95}

Треба се сетити да је Ласал, не једном, показивао поштовање и бригу за Маркса, као и да је као социјалиста био много ефикаснији у унапређењу положаја радника. Марков огавни карактер се по ко зна који пут приказао у својој одвратној наготи када је, после Ласалове смрти, у писму жени која је волела Ласала, написао: "Ценио сам, више од икога другог, његову величину и значај... Лично сам га волео." ^{4:357}

Маркова злоба

...Ради се о примитивизму психопатског криминалца.

Натанијел Вејл

Начин на који је Маркс радио, открива да је он у ствари мрзео то што је радио. Он готово никада није одржао дато обећање, нити је предао на време чланак или рукопис обећане књиге. На ту његову инертност, без сумње, највише је утицала она *инфантилна пасивно-агресивна комјоненција његове личности*. Међутим, када би се "надахнуо" мржњом, могао је да ради много и врло ефикасно. Једном приликом је дуго отезао са писањем чланка који је обећао свом пријатељу Арнолду Ружу, али када се окренуо против њега, врло брзо је напи-

сао чланак у коме га је брутално напао. Када је написао шеснаест страна полемике против свог бившег пријатеља Бруна Бауера, још више се запалио мржњом, па је у једном даху написао, ни мање ни више, него две стотине страница против Бауера! Тако је Енгелс дошао у ситуацију да уместо чланчића на потпуно неважну тему – добије књигу (*Heilige Familie – Sveiia йородица*) коју је сада требало објавити. Мржња је била главни разлог што је тако безначајној теми, као што је критика Бауерових ставова, била посвећена читава књига.

Маркс је био потпуно свестан да његове идеје делују тако што се као "отров инфилтрирају" у људе. Он је, у ствари, уживао у томе да буде *тйровач људских душа*. Његов демонизовани ум уопште више није био у стању да осети било шта човечно и обзирно према другима. Дубоко је презирао људе, често их називајући *Gesindel*, ђубретом или кучкиним синовима. Овај борац за радничка права – раднике уопште није волео ни ценио. "Тај наводни отац комунизма с презиром их је називао 'сељачинама' и неотесанцима."^{1:306} Маркс и Енгелс су људе у својој преписци, укључујући ту и њихове саборце револуционаре, називали будалама, глупацима, хуљама и слично. Указујући на извор Марксовог изопаченог сагледавања других људи, Ласал каже: "Ви сте врло склони да о свакоме мислите све најгоре."^{4:372}

Маркс је посебно непријатељски био расположен према немачким исељеницима у Енглеској, иако је било природно да међу емигрантима из исте земље у иностранству треба да постоји елементарна солидарност. Он је те своје изгнане земљаке називао псеудо-мученицима, назови-борцима, квази-писцима, псеудо-политичарима, лажним пророцима, само-промотерима. Нико му није ваљао. Међутим, већина тих људи ризиковала је живот и каријеру за револуционарне циљеве неупоредиво храбрије него што је то Маркс икада у свом животу учинио. Да је којим случајем имао власт да елимини-

ше или пошаље у концентрациони логор све оне који му се нису допадали, несумњиво би то учинио – као што су то, касније, радили његови верни следбеници Лењин и Стаљин.

Треба рећи да је Маркс одбио од себе многе познате револуционаре оног времена – управо својом неуравнотеженошћу у полемикама, или, како каже један његов савременик – "неописиво примитивним начином расправљања" са неистомишљеницима.^{4:371п.п.} Е. Х. Кар је ту Марксову карактерну особину назвао "патолошки страшном потребом да се дере" на друге. Руж, који је имао доста контаката са младим Марксом, сећа се да је овај био особа "која је ишла до лудила у ароганцији и озорчености... која је непрестано била *ојседнуџа мржњом*". Мацини, који је имао прилике да се сретне са њим када је овај већ зашао у зрелије године, сведочи да поменута мржња у Марксу није нимало ослабила: "Маркс је интелигентан човек, али *разорног духа*... чије срце, бојим се, у себи има више мржње него љубави према човечанству."^{4:373п.п.}

Маркс – дивљачки пророк за духовне дивљаке

Марксизам као мешавина утопизма, инстант-историје и ужасних симплификација, представља идеалну комбинацију за завођење љовриних карактера, укључујући ту и многе академски образоване људе. Може се рећи да је психоанализа била сличног профила, отприлике из сличних разлога.

Нема потребе истицати чињеницу да су се готово сви Марксови сџавови до сада показали као погрешни.

Но, то као да није умањило, већ напротив, само још више појачало потребу сваке нове генерације обескорених, бунтовно настројених, завидних и веома бројних интелектуалаца – да верује у марксизам. Разлози те по-

требе да се истовремено верује и уништава, да се *говори о хуманизму и да се, при њом, делује из мржње*, да се проповеда слобода и да се другима намеће ропство су, заиста, многобројни и сложени.

Интересантно је да су се "светом послу" марксизма придружили и многи егзистенцијалисти и "хришћански" теолози који су престали да верују у Христову божанску природу.^{4:189}

Један од разлога нашег бављења демонским аспектима Маркове личности и дела јесте разјашњење једног веома важног питања: како је *једна њако одврајна и чудовишна особа претворена у њако велику личност зајадне културе*? Ово питање циља на ону суштинску (не)духовну окрутност времена у коме живимо, на општу вулгаризацију свих кријеријума на основу којих процењујемо да ли је нешто велико или не, на убрзано снижавање квалитетна човештва у модерној цивилизацији модерних примитиваца. Дивљачка активност усмерена на обезбеђивање што лагоднијег живота, агресивност, насилничко понашање према другима, завист, само су неке од анималних сила које делују у људској њсихи. Већина људи живи тако што допушта да те анималне силе управљају читавим њиховим животом. Маркс је успео "теоријски" да артикулише те силе у човеку и да их маскира у, наводно, корисну, а у ствари деструктивну револуционарну активност. Том својом демонском и анималном визијом човека, на жалост, успео је да једну трећину човечанства потчини марксизму као новом империјализму. Као историчар, Кунцли се чуди пред таквом метаморфозом човека: "Једино је дело демонски незрелог човека могло тако силовито да покрене на промену један незрели свей. Времена инфантилног менталитета, изгледа, захтевају за своје покрећаче и вође – инфантилне, поремећене и психолошки неуравнотежене женије".^{14:816п.п.}

Савремено човечанство, у целини, све мање показује интерес за духовне аспекте човековог постојања као и за дубоке поруке својих, већ ретких, духовних вођа. Врло је вероватно да већина људи уопште, кроз историју, није била ни нарочито заинтересована, нити способна да следи своје најбоље учитеље. Већина прошлих и садашњих друштава се једноставно *одрекла духовног квалитета и мудрости људског живота* – оног што нам је открио Христос.

У државама Источне Европе које су Марксови следбеници успели да покоре, често су се одржавале велике комунистичке свечаности на којима су стотине хиљада људи у бескрајним колонама ишле булеварима и улицама носећи огромне Марксове и Лењинове слике. Не тако давно, истим тим улицама су пролазиле свечане литије које су носиле Христове иконе и иконе светаца. Очигледно да је марксистичка, *антихришћанска псеудо-религија* заменила хришћанске свеце својим *анти-свещима*. Ово је чињеница која много значи свима који имају очи да виде и ум да схвате.

Ми живимо у отвореној *посл-хришћанској епохи* у којој су *демонизовани умови* као што су Маркс, Ниче, Фројд, Лењин, Стаљин, Мао и Хитлер – имали стотине милиона својих обожавалица и верних следбеника. Живимо у ери у којој су читаве генерације човечанства већ дубоко *прожети сатанским идејама и вредностима*. На светској сцени и даље траје суђење Христу, и даље се Христос разапиње на Крст! Римски гувернер у Јерусалиму, Понтије Пилат, безумној руљи окупљеној испред суднице поставио је циничну могућност избора између Христа и разбојника Вараве (Барабе). Руља је била та која је требало да одлучи ко ће од ове двојице бити пуштен на слободу. "Шта, онда, да чиним са Исусом, званим Месија?" – питао је Пилат окупљену руљу. Гомила је у један глас заурлала: "Распи Га!". "Зашто, ко-

ја је Његова кривица" питао је даље Пилат. Међутим, руља – испуњена ирационалном мржњом и безумљем је урлала: "Распи Га!" (Мт.27:22-23).

У ту новозаветну сцену Карл Маркс са својим ученицима могао би идеално да се уклопи, јер је и он био склон, попут оне руље, да разапиње Христа у западној култури. Данашњи марксисти исто чине свим хришћанима, Јеврејима и другим побожним и моралним људима који се налазе под њиховом безбожничком влашћу.

Поглавље III

ЗЛОЧИНИ НАДАХНУТИ МАРКОВИМ ЗЛОДУХОМ

Ако ли имате горку завист и свадљивост у срцима својим... Ово није она мудрост што силази одозго, него земаљска, чулна, демонска. Јер, гдје је завист и свађа, ондје је неслога и свака зла ствар.

Посланица Јаковљева. 3:14-16

У Москви се просто осећа да ђаво постоји као стварно биће, као присуство. То је била мисао која ми је пролазила кроз главу на Божић 1951.

Френк Раундс, амерички дипломата²⁴

Марксово демонско пошомсјиво

"Свака птица своје јату лети" – овако гласи позната народна изрека која је, у психолошком смислу, сасвим тачна. Маркс је својим учењем постао жижа око које су у западној култури почели да се окупљају сви могући незадовољници и разни огорчени типови. Међутим, много је више оних социјалиста који нису кренули за њим, који су се залагали за једну зрелију и целовитију визију човека и цивилизације, који су се, и практично и теоријски, определили за ненасилне, морално оправдане и материјално ефикасније облике социјализма и,

коначно, који су веровали да до побољшања услова живота, исправљања друштвених неправди и укидања индивидуалних патњи може доћи искључиво на постепени начин, еволутивно.

Солжењицинов⁷ опис В. И. Лењина, творца болшевичког тоталитарног деспотизма, открива човека који, без сумње, спада у исту категорију окрутних богомрзаца и човекомрзаца као што је био Маркс. Лењин је презирао људе, био неповерљив, никога никада није волео, иако је, наводно, био некакав вођа човечанства у бољу будућност. Свесно је избегавао све блиске контакте са другим људима, па чак и са својим друговима-револуционарима, јер је параноично сумњао у све оне који су га окруживали. Био је демонски опседнут идејом да треба подићи крваве комунистичке устанке у свим земљама света. Ликвидациони одреди, који су направили страшне масакре у првим годинама Октобарске револуције, његов су лични изум и допринос интернационалној доктрини комунистичког терора. Сви ти крвави злочини које је извршила политичка полиција ЧЕКА – настали су у Лењиновом уму много пре него што су извршени у стварности. Дивео се и одушевљавао најгорим од свих француских револуционара, Маром, а нарочито једној његовој мисли: "Човек има право да отме од својих ближњих не само оно што ови имају на претек, већ има право да им отме све што имају, чак и оно најнужније. Човек има право да закоље свог ближњег и да почне да једе његово још дрхтеће тело."⁷ Ако ајкуле и тигрови или, пак, људоджери имају неку своју филозофију, онда је то, без сумње, Мараова филозофија крвожедног живота. Говорећи о Лењину у Њујорку, Солжењицин је, заправо, изнео исте критичке опаске на рачун комунистичког бруталног презира према људском животу са којим се срећемо у Марксовој студији о Француској револуцији:

Лењин је, заиста, развио марксизам и то, првенствено, у правцу идеолошке нетрпељивости. Ако узмете да га чи-

тате, бићете запањени обиљем мржње коју испољава према било ком другом мишљењу које се разликује од његовог, макар то било и у најнезнатнијем детаљу. *Лењин је развио марксизам и у правцу нељудскости*. Пре избијања Октобарске револуције у Русији, написао је књигу под насловом *Предавања о Париској комуни*. У тој књизи дао је анализу неуспеха Париске комуне из 1871. Његов главни закључак је да је Комуна пропала јер није стрелјала и поубијала довољно својих непријатеља. По његовом мишљењу, убила је недовољан број људи онда када је било неопходно да се *уништи чииаве друшћивене групе и класе*. Када је дошао на власт, својски се потрудио да исправи ту грешку.^{24:931,932}

Пре него што је из Цириха отпутовао за Русију, и то уз помоћ немачке царске владе, Лењин је држао предавања намењена левичарски оријентисаним руским емигрантима на којима је говорио против демократске социјалистичке владе која је већ била формирана у царској Русији и која, по његовом мишљењу, није била довољно окрутна у рушењу царизма. Он се, већ тада, јавно изјаснио да ће уложити све своје снаге да усмери започелу револуцију у правцу терора. "Ако буде потребно, нећемо се либити да повешамо осам стотина буржуја и племића на уличне лампе!", изјавио је на једном од тих предавања. Међутим, сама стварност је на трагичан начин демантовала ту "оптимистичку" процену. У Октобарској револуцији су страдале стотине хиљада, не само буржуја и племића, већ и свих осталих слојева становништва. У свом првом јавном наступу у Сједињеним Државама Солжењичин је изнео следећу мрачну статистику везану за револуционарни терор, чији је изумитељ и главни покретач био сам В. И. Лењин:

По прорачунима стручњака, у предреволуционарној Русији током осамдесетак година пре револуције – извршавано је око 17 смртних казни годишње. Чувена шпанска инквизиција је убијала око десетак људи месечно. У *Архийелагу Гулаг* цитирао сам књигу коју је сама ЧЕКА

објавила 1920: током 1918. и 1919. ЧЕКА је, без икаквог суђења, убијала више од хиљаду људи месечно. На врхунцима Стаљиновог терора у периоду 1937-1938. убијано је више од 40.000 људи месечно. Ево, дакле, параметара: 17 годишње, 10 месечно, више од хиљаду месечно, више од 40.000 месечно! ^{25:929}

Само двадесетак година после Лењина на историјску позорницу су ступили нацисти који су, исто тако, били милитантни атеисти. Они су са сличном бруталношћу и систематичношћу уништавали Јевреје, ратне заробљенике словенског порекла, цивиле и политичке противнике из свог и других народа.

Али, мржња је та која, пре или касније, почиње изнутра да уништава самог мрзитеља. Лењин је боловао од психосоматских неуролошких поремећаја који су, највероватније, били последица његове необуздане мржње комбиноване са неуротичном несаницом.

Солжењицин упечатљиво описује Лењинову неуротичну неодлучност, као и његову демонску ревност на послу револуционарног рушења свега. Током I светског рата Лењин је покушавао да задобије за идеју комунистичке револуције и малобројне швајцарске комунисте. У то време Швајцарска је била једна од ретких европских земаља у којој је владао мир и која је била поштеђена ужаса, који су се збивали на источним и западним фронтовима. Желео је да у тој малој оази мира изазове револуцију, да је потопи у крви револуционарног покоља. Швајцарски комунисти су били одушевљени Лењиновим револуционарним ентузијазмом, али су били згрожени тако ревносим залагањем за насиље. Њихово најосновније људско поштење им није допуштало да се сложе са идејом да из крвавог рушења релативно стабилног и праведног демократског поретка њихове земље може да произађе ишта добро. Такође, нису могли да се сложе са ставом о револуционарној класној мржњи и о потреби да се – ради успеха револуције – побију сви они који су

своје имање и богатство стекли на тежак начин и уз много рада. Швајцарски комунисти нису могли да се сагласе са Лењиновом *ојседнушошћу рушењем и убијањем*, која је стајала у крајњој супротности са општеприхваћеним људским и моралним нормама.

Оно што је као бедни емигрант проповедао на својим револуционарним предавањима, доследно је спровео у дело када је дошао на власт. У "писму другу Скиланском", високом официју Црвене армије, 1920. Лењин препоручује да "комунистичке јединице повешају све кулаке, сељаке, свештенике и племиће на које наиђу, обећавајући награду од 100.000 рубаља за сваког обешеног!"^{15:105} Солжењицин цитира једну Лењинову изјаву у којој овај недвосмислено изражава намеру да "очисти Русију од свих врста штетне гамади."^{25:27} У ту "штетну гамад" сврстани су најбољи људи Русије: професори, писци, патриоте, као и скромни и честити руски сељаци. Саветовао је болшевичким јединицама да се такмиче у злочинима над невиним народом. Наређивао је да се сви они за које се "установи" да су "сумњиви" – наравно, по комунистичким мерилима – морају ухапсити и транспортовати у далеке концентрационе логоре. (Очигледно да Хитлер није био први који је масовно користио концентрационе логоре као средство политичког терора). Издавао је наређења ЧЕКИ и НКВД-у да стреља сељаке-таоце у знак одмазде што сељаци нису очистили железничку пругу од снега. Када му је, једном приликом, поднесен списак на коме су били побројани сви они криминални чиновници који за собом повлаче смртну казну – а сетимо се да је совјетско казнило право, ионако, већ било окрутно! – Лењин је дописао још шест нових "злочина" који треба да буду кажњени смрћу.

Стаљин је, као Лењинов верни следбеник, примењивао исто окрутно начело у борби против неистомишљеника, и то још монструозније и масовније. Поббио је десетине хиљада "старих" комуниста и, како сматра Сол-

жењџин, неколико десетина милиона некомуниста. Совјетска власт је рутински "ликвидирала" сваког ко јој је стајао на путу или за кога би претпоставила да би могао да јој засмета. Овакав "метод" револуционарне борбе имао је за последицу, у историји незабележена, масовна крвопролића. Споменимо само покољ десетак хиљада пољских официра, који су као ратни заробљеници совјетске армије – противно сваком међународном закону – на мучки начин побијени 1939. у шумама око града Катина.²⁶

Стаљин, Хитлер, Мао Це Тунг, Кастро, Бела Кун и Јосип Броз "Тито", заједно са својим фанатичним и опаким следбеницима – заправо су криминалци који су на сатански начин злоупотребили идеал друштвене правде и једнакости. Марксизам и даље наставља да трује човечанство злим дусима револуционарног богоубиства и човекоубиства, остављајући иза себе неописиву и незапамћену неправду и страдање милиона људи.

Комунистичка зверства у Азији и Африци

Где год је (марксистички) покрет следио визију својих оснивача, претварао се у морално изопачену историјску силу...

Способни и покварени типови су најчешће постајали професионални револуционари. Најчешће су то људи који немају никаквог саосећања са класом коју, наводно, представљају. Њих покреће једино мржња и завист. И као што су скорашњи историјски догађаји показали, они су спремни да, у име својих циљева, почине сваки злочин.²⁷

"... Хришћанство је идеологија која је супротна нашој визији света"

Из тајног извештаја совјетског савета за религијска питања²⁸

Где год је демонски дух марксизма и лењинизма успео да зарази вође револуционарних покрета, нарочито

ако се радило о земљама где није постојала традиција поштовања човека као индивидуе, нити традиција слободе и противљења тиранији, револуција је задобијала чудовишне облике и размере. У њеним чељустима не стајали су појединци, породице, друштвене групе, чак и огромни делови укупног становништва.

После пада Вијетнама комунисти су преузели власт у Камбоџи и завели најкрвавији могући терор, неуобичајено суров чак и за марксисте-лењинисте. У тој малој земљи убијено је између два и три милиона људи у комунистичком терору! Комунистичка власт је на зверски начин покушала да врати читаву земљу на аграрни статус какав је имала четири стотине година раније! Насилно је на села пресељено становништво из градова, саграђена су небројена нова "села", али у њима није био могућ нормалан и пристојан живот, јер није било ни хране, ни оруђа за рад. Испражњене су чак и болнице, чији су пацијенти, такође, натерани да се врате "на село", у унутрашњост земље. Неке су морали рођаци да однесу на болничким постељама и са прикљученим интравенозним инфузијама! Да би се постигла што већа ефикасност у извршавању партијског задатка повратка читавог народа "на село", хирурзима је наређивано да престану да оперишу тешке болеснике и да их пусте да умру како не би ометали акцију! Црвени Кмери су убијали сваког ко није могао да пешачи на тим, стотине километара дугим маршевима. Јатај (29), Вијетнамац који се школовао за инжењера у Француској, на потресан начин описује трагичну причу своје породице из тих година када му је поред жене и четворо деце помрло још дванаест чланова шире фамилије. "Мој мозак је био потпуно туп од патњи и небројених смрти које сам видео својим очима... Сваки чланак, свака књига коју сам касније у животу прочитао о Камбоџи под кмерским комунистима, само је бледа копија ужасног и стравичног оригинала!"

Кмерски комунисти су били праве звери, тако да врло често нису из ватреног оружја убијали своје жртве, већ су их масакрирали хладним оружјем, будацима и маљевима. Неке су живе бацали крокодилима. Овде ћемо се задржати на извештају који је Међународни комитет за ослобођење преузео из *Бангкок постоа*, објављеног јуна 1978. Ради се о исповести једног петнаестогодишњег дечака, кога су приликом егзекуције кмерски комунисти ранили, али је тако рањен, ипак, успео да им побегне и касније избегне на Тајланд. Он је, заједно са седамдесет и пет "нових људи" (тј. затвореника доведених из града) одведен на место где је требало да буде убијен. Наравно, "пресуда" је била донета без икаквог суђења и без икаквог права на одбрану. Дечак је новинару УПИ-а испричао следећу страшну причу:

"Руке су нам биле везане на леђима. Ишли смо кроз шуму, а војници су били одмах иза нас. Велика рака је већ била ископана. Неки од нас су плакали.

Онда су Црвени Кмери почели да убијају, по двојицу везаних у исто време, ударајући их лопатом по врату. Чуо сам крике. Мој брат, који се налазио крај мене, видео сам, пао је у раку.

Тада су и мене ударили."

Џим даље прича како се после неког времена пробудио у гробници, затрпан телима мртвих. Црвени Кмери се, чак, нису потрудили ни да их затрпају земљом.

По ранама које је Џим имао на глави, односно потиљку, може се закључити да је био ударен плоснатим делом лопате, а не смртоносном ивицом.

Осећао сам се страшно и нисам могао да се померим. Знао сам да су ту негде у јами мртви и моји родитељи. Нико није остао жив.³⁹

Као да им није било доста крвопролића, кмерски комунисти су зверски "прославили" годишњицу пада Лон-Нола, бившег премијера Камбоџе. Опколили су око три-

ста педесет породица у широј околини села Лон-Нол и зликовачки их побили до последњег.^{31:696}

Навешћемо један случај који се збио на конференцији азијских влада, а који упечатљиво сведочи о бруталности камбоџанских комуниста. На тој конференцији је био присутан један од лидера камбоџанске комунистичке партије. Он је био зачуђен што се уопште ти некомунистички оријентисани новинари толико интересују за тако безначајну ствар као што је смрт више од милион Камбоџанаца или једне седмине укупног становништва. Човек о коме је реч био је главни инжењер тадашњег камбоџанског крвопролића, Кију Сампан, секретар комунистичке партије. Он је у интервјуу датом једном италијанском новинару открио сву демонизованост комунистичког ума и менталитета:

"За пет година рата", рекао је Кију Сампан италијанском новинару, "погинуло је више од милион Камбоџанаца. У Камбоџи сада живи око пет милиона становника. Пре рата је живело око седам милиона".

Тада му је новинар поставио питање: "А шта се онда збило са милионом који недостаје?" Ово питање је наљутило Сампана.

"Невероватно је", био је његов коментар, "то што се ви западњаци толико заимате за ратне злочинце."^{30:990}

Комунистички терор у Камбоџи је био толики да ни су могли да га игноришу, чак, ни они лево оријентисани Американци који, иначе, нису желели да поверују у бројне извештаје о нехуманости комуниста на свим меридијанима. Сенатор Мекгаверн – познат по томе што је са својим колегама, либерално оријентисаним сенаторима, индиректно допринео комунистичкој доминацији у Индокини тиме што се залагао за обустављање војне помоћи Јужном Вијетнаму – признао је 1978. да је одлучна међународна војна интервенција могла да спречи крвопролиће у Камбоџи. До те јесени 1978., по информација-

ма које је имао, комунисти су у Камбоџи убили више од два и по милиона људи, или једну трећину укупног броја становника! Наравно, та његова изјава, као и многе друге, била је само празна реч. Неколико месеци касније, комунистички Вијетнам је ушао у Камбоџу и злочиначки режим Пола Пота замењен је другом, такође злочиначком, комунистичком тиранијом.

Има и данас, још увек, много лево оријентисаних западњака који одбијају да поверују у безбројне извештаје о злочинима комуниста у Камбоџи. Међутим, репортери и новинари који су имали прилике да се на лицу места, у самој Камбоџи, својим очима увере у кржаве комунистичке злочине, често нису могли да поверују да се тако нешто заиста догађа. Један од тих сведока, по имену Ајкман, дошао је до закључка да је *корен комунистичке зверске бруталности уједно у њом најдубљем сајанском карактеру марксизма и ђаволском "извртању вредности" до кога долази у комунизму:*

Револуција у Камбоџи је на трагичан начин показала, у својој наказној "чистоти", шта се догађа када марксисти са крајњом озбиљношћу примене изворно марксистичко *порицање моралних вредности*. Пол Пот је са својим пријатељима одлучивао шта је добро, а шта је зло, и колико је лешева потребно да би се заситио незајажљиви демон комунистичке "чистоте".

Данас на Западу влада нека врста моралног релативизма који се огледа у томе да западни ум одбија да призна и саму могућност постојања апсолутног зла. Овај релативизам је главни разлог због чега многи на Западу једноставно не могу да прихвате чињеницу да је искуство Камбоџе нешто много горе од обичне револуције. Оно је неизбежна, *логична последица атеистичког и човекоцентричног система вредности*, којег духовно заблудели људи уз помоћ тоталне власти доводе до саме крајности. Ти људи верују *да је морално оно што они*

који имају власт дефинишу као морално. А њихова власт произилази из топова, као што је говорио Мао. Зато није случајно да су најхуманија од свих данашњих марксистичких друштава у Европи, управо она попут Пољске и Мађарске – која су, на неки начин, "разблажила" изворно марксистичко учење оним што је Солежњицин назвао "осећањем за милосрђе и жртву", а чије је порекло у хришћанској традицији.³²

Међутим, на другом крају света, у афричкој Етиопији, марксистички комунисти су зверски убијали хиљаде људи, што се нимало није разликовало од комунистичких зверстава у Камбоџи.

Комунистичке звери у Етиопији

Етиопљански марксистички комунисти су донели одлуку да нико од политичких противника не буде хапшен и одвођен у затвор, већ да буде убијен на лицу места. Тако немачки *Шпигел* даје извештај о масакру у коме су комунисти убили осамнаест студената и бацили њихова тела у једно фабричко складиште. Рођацима убијених, који су дошли да покупе тела, није дозвољен приступ. Комунисти су пребројали ране на телу сваког убијеног и рођаци су морали да плате одређену суму новца помножену бројем метака који су употребљени за ликвидацију њихових најближих, да би тек онда добили његово тело. Посебна сатанистичка врста комунистичког терора било је организовано убијање деце. Комунистичка власт је организовала Бригаде смрти, чији је задатак био "мучење и убијање хришћанске и муслиманске деце пред очима њихових родитеља."³⁴ У време комунистичке страховладе дневно је у Адис-Абеби убијано између 100 и 150 особа. Тела убијених су остављана на улицама, где су стајала данима да би се становништво што више застрашило.

Током периода "црвеног терора" – како му је сама комунистичка власт дала име – крајем 1977. и почетком 1978., само у Адис Абеби је мучено и убијено преко пет хиљада студената, младих људи и деце од дванаест до двадесет и пет година. "Масовна стрељања су вршена на јавним местима, тела убијених су остављана да леже, а на грудима им је качен плакат на коме је писало "ово је био контрареволуционар", "црвени терор ће се појачати", или неки други слични слогани."^{35:14} Амнести Интернешнал у својим извештајима тврди да су на бруталан начин мучене жене и девојке: "Методи мучења су били страшни и углавном су подразумевали батинање, електро-шокове, силовање и гурање усијаног гвожђа у вагину... Неке од тако мучених и убијених жртава нису имале ни десет година!"^{35:14}

Немачки *Велт* извештава да је током четири месеца "црвеног терора" у Адис Абеби убијено више хиљада деце и тинејџера. Тридесет хиљада је бачено у тамнице које нису имале прозоре и у којима је владао потпун мрак. Неки затвореници су бацани живи у казане са кључалим уљем, док су другима чупани нокти. Будући да у Етиопији није било ни "капиталиста" ни "кулака", марксистички сатанисти су се окренули хришћанима који су им постали најомиљенија и најчешћа жртва:

Цркве су уништаване и затваране. Многи хришћани су допали затвора. У провинцији Бале комунисти су им давали ултиматум: или да се одрекну хришћанства, или да буду убијени. На тај начин је већ четрдесетак хришћана било убијено. Радио, телевизија и локална штампа водили су огорчену кампању против хришћанства. Али Моса, члан етиопљанске владе, јавно је обзнанио да сви хришћани морају бити ликвидирани... Претпоставља се да је коптски епископ Самјуел убијен у време те кампање. Многи хришћани су избегли у Судан.³⁶

Западни интелектуалци стјају уз комунистичке убице

На зиду је била исписана опомена краљу Белтазару. Била је то опомена читавом слободном свету, исписана крвљу. И још увек има наших мудрих људи који не умеју да је прочитају.

Пастор Ричард Вурмбрант⁵⁶

Многи западни лево оријентисани интелектуалци и промарксистички либерали као да никако не могу да препознају и схвате ђаволску суштину комунизма, његове политике и праксе. И мада осуђују и одбацују макијавелистичко начело да "циљ оправдава средства" – које се обично приписује језуитима и политичарима националистичке оријентације – ти исти интелектуалци то начело не могу да препознају у марксизму. (У мојим претходним студијама *Савремени ликови саџане* и *Рајн проишв Христџа у Америци*, покушао сам да представим духовни портрет модерног човечанства и покажем његово духовно слепило због кога оно више није у стању да препозна сатански карактер секуларистичке и комунистичке идеологије. Припадници модерне цивилизације пате од синдрома "исправности мозга", а то смишљено антихришћанско испирање мозга врши се путем секуларистичких медија, издаваштва, политике, школства, па чак и путем либералног "хришћанства". Оно је саставни део антихришћанске завере интернационалних банкара, јудео-масона и секулариста свих врста, чији је циљ формирање јединствене државе са светском владом ауторитарне, социјалистичке оријентације. Ова пристрасност западних интелектуалаца највероватније долази од чињенице да су и они заражени вирусом моралног релативизма као и бројни западни капиталисти, политичари, уметници и криминалци. За све њих "Бог је мртав", па је отуда и свако разликовање добра и зла постало сасвим изlišно. Чини што ти је воља! Доноси одлуке какве же-

лиш и не дај да те ишта заустави у ономе што желиш да оствариш! Неко вам се налази на путу? Уништите га!

Онда није никакво чудо да су ти "интелектуалци" – иначе познати по свом противљењу свакој врсти "репресије" – увек умели да нађу оправдање за политички тоталитаризам и терор када год би он долазио од политичке левице. Комунистичке новине *Дејли ворлд*¹⁶ пишу да је Ајнштајн – иначе симпатизер комунистичке идеје, попут већине Јевреја његовог времена – био у тој мери толерантан према Лењиновим зверствима да га је овај, у једној прилици, похвалио као "глас људске савести".

То што је Ајнштајн био главни теоретичар релативизма није чињеница која би могла оправдати овакву његову перверзну наклоност према Лењиновим злочинима. Берtrand Расел, британски филозоф, атеиста и мировњак, на карактеристичан начин пише о Лењину: "Било је и других који су умели да руше, али нико као он није, такође, умео и да гради. Он је био и филозоф и творац практичког система. Био је државник који се рађа једном у сто година и могуће је да се сличан неће ни родити."³⁷ Комисија за људска права при Уједињеним нацијама 1969. потпуно несхватљиво и цинично дала је препоруку да се обележи стогодишњица Лењиновог рођења!* Сваком се намеће питање: шта заједничко имају људска права са Лењином? Вотсон⁴⁰ сматра да западни интелектуалци тридесетих година овога века нису били заведени када су одобравали комунистичке злочине над милионима недужних људи, а који су у то време вршени

* Запазите да су ти Јудејци и јудаизовани умови Евро-Американаца ударили на велика звона све стварне и измишљасне злочине нациста и њиховог вође Хитлера. Медији су под контролом јудејских моћника који одређују како ће Евро-Американци не само да пишу, него и да мисле! За потребе јудејског Новог светског поретка они су систематски лагали (и то по целом свету!) о наводним српским злочинима, прикривајући гора и већа зверства Хрвата и муслимана. Моја теза – да су западњацима Јудејци солидно испрали мозак – боље је потврђена од ма којег другог запажања психолога и социолога.

у Совјетском Савезу, запљуснутом таласом "црвеног терора", већ су то чинили свесно због тога што су њихова срца већ била у дубини охладнела, јер у њима више није било Бога Који је Љубав.

Један сатиричар, извргавајући руглу начин на који медији у модерном друштву формирају јавно мњење у погледу совјетске диктатуре, изјавио је како нам је данас, заиста, преко потребан један нови Тома Аквински који би на неоспоран начин доказао, најпре, да Совјетски савез постоји. Много је људи који, изгледа, још увек не могу у то да поверују.

Ти "неверници", у ствари, господаре мас-медијима, или су бар господарили све до совјетске инвазије на Авганистан. Просечни телевизијски гледалац који је последњих година гледао телевизију, вероватно би био запањен када би му неко рекао да је за то време трајала совјетска интервенција у Авганистану, за коју уопште није ни знао да постоји.

Човек не мора да буде опредељени десничар да би схватио да нешто није у реду у овој ситуацији. Идеја да још увек има нациста, и то у срцу амазонске дунгле, као и да они још увек представљају опасност за човечанство, без сумње указује на опсесивни страх од нацизма који потпуно помућује памет људи. Међутим, увек ћете пре моћи да видите филм снимљен са таквим фантастичним садржајем него, на пример, како совјетски КГБ немилосрдно ликвидира људе.^{38:304}

Сваки моралан човек мора да се згрози над чињеницом да је велики број западних интелектуалаца знао за совјетске злочине и да их је, штавише, оправдавао. Лењин и Стаљин су на зверски начин истребили милионе људи, а ти западни интелектуалци, због интелектуалног ропства левичарском миту, нису веровали да су бројни извештаји о совјетским злочинима истинити. Вотсон је показао, на аргументован начин, да су извештаји о комунистичким злочинима у Совјетском Савезу почели да стижу на Запад већ двадесетих година овог века. Међу-

тим, симпатизери комунизма на Западу су улагали велике напоре да у што бољем светлу прикажу совјетски режим и пригуше све гласове који су говорили о његовом злочиначком карактеру. Албер Ками, француски писац, који је неко време био и члан Комунистичке партије Француске, дао је у својој драматизацији *Злих духа Достојевског* – доста разумно објашњење тог феномена склоности западних интелектуалаца комунистичкој идеји. Ками сматра да се код њих јавила посебна врста условљености *сйрахом од ѿога да као инйелектйуалци не буду йроглашени за нейрођресивне!* Революционарни фанатик, Ставрогин, на следећи начин објашњава суштински кукавички карактер левичара, као и њихов менталитет "чопора":

...Оно што их уједињује јесте *сйрах од сойсйвеноѿ мишљења*... То је оно што их мотивише... Највише страхују од тога да их неѿ *йрогласи за реакционаре*. Они, дакле, имају обавезу да оуду револуционари. Зато је за њих велика срамота да имају сопствено мишљење, да имају неку своју идеју.^{39:108}

Спендер, левичарски оријентисани песник, 1939. објављује књигу под насловом *Корак даље од либерализма*, у којој је покушао да оправда постојање концентрационих логора за ликвидацију политичких противника комунизма: "Да није било црвеног герора, не би могао да настане никакав поредак из страшног хаоса послератне Русије." Нема сумње да би изградња државног поретка у Русији, и споља и изнутра опустошеној ратом, био веома тежак посао, али је, такође, несумњиво да је то било могуће постићи и без крвавог црвеног терора бољшевика. Треба још рећи да је тај бољшевички "поредак", који Спендер толико хвали, био крвавији него Хитлеров нацистички режим. Исто тако, сметнуо је са ума чињеницу да је Лењин управо и радио на стварању и појачавању руског хаоса, јер је то ишло у прилог бољшевичкој политици.

Мекдиармид, песник комунистичке оријентације, између осталог, написао је и песму под насловом "Прва химна Лењину", у којој је песнички узвеличао "рад" једне од најкрвавијих државних полиција у историји света – большевичке ЧЕКЕ:

Нужна и безначајна као смрт,
Са свим својим окрутностима што испуњују космос,
Чека сеје неизрециву страву
Којој ће ускоро доћи крај. Зар је важно
Кога ћемо убити да бисмо учинили крај
Тој најгнуснијој врсти убистава
Која лишавва већину људи њиховог стварног
живота?^{40:1232}

Деј Луис пише 1934., у време док је још био члан Комунистичке партије: "Зашто се сви ми, када угледамо комунисту, осећамо тако мали?" Ми узвраћамо питањем: како је могуће да неко осећа страхопоштовање пред окрутним комунистичким убицама које су спремне да у сваком тренутку, у име политике мржње, неморала и револуције – убијају појединце, друштвене групе и читаве народе.

Андре Жид,* хомосексуалац и противник сваког морала, живео је мирно и сигурно у Француској, што му уопште није сметало да "замери Стаљину зато што (овај) није био довољно окрутан!"^{40:1232}

Међу западним интелектуалцима била је готово уобичајена појава да проналазе оправдање за политичке злочине комуниста у Совјетском Савезу. Они су се тако понашали зато што су и сами *одбацили сваки морал, што су њихова срца охладнела*, а ум им огрезао у демонску гордост.

Сваком духовно уравнотеженом човеку се намеће једно страшно, али поучно поређење: "Баш као што су

* Жид(ов) је погрдни назив за Јевреје у неким словенским језицима.

хришћани сматрали да човек мора бити спреман да умре за своју веру, тако и марксисте верују да *човек мора бити спреман да убије за марксизам, јер њекада он постоји оно што (по њима) јесте*. " 40:1232

Вотсон закључује: "Између 1933. и 1939. многи, а можда и већина британских интелектуалаца извод десетих година, свесно је подржавала највеће крвопролиће у историји људског рода." 8:1255 Ситуација је била слична и са интелектуалцима у другим западним земљама, а ни данас ствари не стоје ништа боље. Истина, многи су се покајали за такав став према комунизму и схватили сав ужас совјетског тоталитаризма. Међутим, и даље има превише оних који "више завољеше таму неголи свјетлост, јер њихова дјела бијаху зла!" (Јован 3:19). На жалост, у историји никада није недостајало оних који су вршили пропаганду свих врста сатанизма, који су веровали у њега и ревносно га бранили.

После смрти Мао Це Тунга, "комунистичког деспота-старца", један амерички новинар са гнушањем критикује²⁰ бескичмене политичке лидере слободног западног света због њиховог одвратног утркивања у изразима поштовања и почасте указане Маоу, који је, како пише тај новинар, "читао свој живот посветио уништењу идеала њихове цивилизације и свих вредности на којима та цивилизација* почива":

Председник Форд је поздравио појаву тог "изузетно великог човека". Хенри Кисинџер га је назвао једним од "титана нашега доба". Премијер Јапана је био "сломљен од жалости" када је овај умро. Премијер Шведске је назвао Маоа "једном од највећих фигура историје и човечанства".

После Маоове смрти председник Француске је рекао да се "светионик људске мисли угасио"!, а председ-

* Очигледно да тај новинар није био свестан да је јудео-масонерија већ поткопала темеље хришћанства и успоставила своја нихилистичка, атеистичка, секуларистичка гледишта – за владајућа.

ник Пакистана није могао да се контролише: "Он је био див међу дивовима. Натерао је историју да устукне!"*⁴¹

Може се само замислити како су се маоисти забављали док су читали ове панегирике! Бјуканан својој колумни с правом даје наслов "Утицај Маове смрти на здравље Запада". Он ту своју колумну закључује на следећи начин: "Чини се да су једино Тајванци реаговали рационално. На вест о Маовој смрти, студенти и радници су почели да се веселе, да славе и праве ватромете у част "одласка највећег криминалца у кинеској историји".

Интервју који је један француски новинар обавио са избеглицом из Камбоџе – открива сву окрутност левичарског интелектуалца Запада. Овај двадесетједногодишњи студент је успео да избегне депортацију у затвор и логоре смрти. Наиме, камбоџанска комунистичка власт је организовала масовну депортацију свих образованих људи, чак и оних који су били левичарски оријентисани, али који нису потврдили своју оданост револуцији и који се нису учланили у револуционарне редове Црвених Кмера.²⁴² Тај студент је, затим, причао о томе како су комунисти у Камбоџи организовали протесте против пресуде којом су у Шпанији осуђени на смрт неки комунистички терористи. Такве демонстрације су биле организоване сваки пут када би у било ком делу света анархисти или комунистички криминалци били осуђени за своја дела.

"Реците ми", питао ме је поново – каже француски новинар – "како је слободни свет реаговао?" Зар је он мислио да су *равнодушни уредници часописа* ишта писали о Камбоџи или да је *икада ико сазвао хићан сасћанак*

* Сви ови политичари изражавају своју покорност планетарној влади Новог светског поретка, која је већ давно била устоличена у трилатералној комисији и другим подривеним телима јавне владе, која су само речима исповедала антикомунизам.

Савета безбедности Уједињених нација? Нисам имао срца да му кажем да на Западу, ни тада ни сада, готово нико не говори о Камбоџи.*^{43:990}

Типичан је случај једне књиге о комунистичким злочинима у Камбоџи која се појавила у Сједињеним Државама,⁴³ а коју су либерално и левичарски оријентисани приказивачи (који данас чине већину у САД!) – потпуно игнорисали. Наравно, они нису занемаривали књиге које су изражавале марксистичко становиште.

Др Џејмс Ма, новинар који је био веома добро упознат са трагедијом Индокине под комунистима, јавно је протестовао против *ћућања свих њих силних "хуманићараца" из америчких медија*, који нису нашли за сходно да кажу ни једну једину реч протеста против злочиначког масакра који су починили Црвени Кмери над припадницима племена Мао у Лаосу. То племе сачињавају поносни горштаци, одани идеалу независности. Они су одбили да се покоре црвеној диктатури и наставили су борбу против комуниста. "Данас комунисти бомбардују, трују бојним отровима, убијају и спаљују те поносне горштаке. Комунисти систематски уништавају мушкарце, жене и децу."^{32:9} Амерички председник се приликом полагања заклетве заветује да ће водити рачуна о људским правима широм света. И заиста, толико је тога америчка влада учинила *ћроћесћујући ћроћив десничарских дикћашћура у Чилеу и Јужној Африци, али заћћо ћако мало ћроћив комунићичких зверсћава широм свейћа*. Др Ма се пита:

Шта значи ова "завера ћутања"? Да ли је то знак гађења према прљавој речи "Индокина"? Да ли је у питању неки дубљи проблем националне савести? Да ли то ћутање одражава немоћ академских портпарола савести неке јучерашње Америке, који нису у стању да измире теори-

* Слутите ли само из ове чињенице какав је менталитет групе која влада светом и његовим медијима?

ју о томе да Америка не треба да се меша у Индокини, на једној страни, са ужасом који се данас дешава грађанима индокинеских држава, на другој страни? *Где је та чувена савесѝ Запада?* ^{44:8}

Солжењѝцин је не једном истакао да је *савесѝ Запада* омамљена *дројом марксисѝичких и хуманисѝичко-аѝеисѝичких идеја*. Исто тако, више пута је изразио жаљење због те дубоке *оболелосѝи зајадној духа*, због које се може десити да комунисти једног дана освоје читав свет. Безуспешно је позивао западњаке да се тргну из тог сна и суоче се са претећом стварношћу, која није ништа мање опасна него што је то био Хитлер у своје време.

Изојачена савесѝ зајадних хришћана

Једну од највећих похвала која је икада упућена Мао Це Тунгу и његовим злочиначким недељима била је она коју је изрекао левичарски оријентисан језуитски свештеник, Тенан Рајт. Он је написао писмо *Лос Анђелес Тајмсу* у коме је одао признање Маоу и покушао да пронађе оправдање за то што су кинески комунисти побили милионе недужних жртава: "Сасвим је вероватно да је истина да је било толико побијених. Али, о ком се успешном политичком вођи за последњих три хиљаде година не би могло рећи исто што и о Маоу?" ^{45:1385} Рајт се, чак, није потрудио да покаже саосећање због чињенице да је кинески злотвор поубијао и много језуитских свештеника. Он је, без сумње, био добро упознат са основним токовима савремене историје, јер се свуда представљао као "професор теолошких студија на Универзитету Санта Клара у Калифорнији", тако да његова неосетљивост не може бити правдана незнањем. AFL-CIO је објавио неколико година пред Маову смрт студију у којој су изнете процене да је за време његове страховла-

де у Кини убијено између четрдесет и педесет милиона људи. У извештају Комитета за унутрашњу сигурност у Сенату Сједињених Држава, који је објављен под насловом "Људска цена комунизма у Кини", изнет је податак да је под Маоом у Кини убијено више од шездесет и три милиона људи. Ова процена није укључила и око педесетак милиона живих мртваца, у то време заточених по кинеским затворима. Међутим, ови језиви подаци нису оставили утисак на "свештеника" Рајта. Кајафа је, такође, био један политички успешан лидер који је, на сличан начин, манипулисао догађајима како би постигао да Христос буде убијен на "легалан" начин. Поставља се питање: да ли "свештеник" Рајт уопште мари за Христа?

Јасно је да је ум овог језуитског "свештеника" био изопачен, нарочито када се Рајтове изјаве упореде са истраживањем професора Клајда Вутона, који недвосмислено каже: "Мао је био крајње окрутан и у масовним крвопролићима 'већи Стаљин' од самог Стаљина. Нема сумње да је Мао био човек од великог утицаја у свету, али је тај утицај био и још увек јесте крајње штетан." ^{46:10}

Узмимо, на пример, другог језуитског свештеника, А. Стивенсона, који је, после посете Кини 1978, писао о тамошњим комунистима као о "својеврсним хришћанима чији пример треба да подражавају и западни хришћани".⁴⁸ У то време ти "својеврсни хришћани" су држали у затворима велики број римокатоличких свештеника и бискупа (један од њих је био и чувени Игнације Кионг Пин, који је на робији провео више од двадесет и осам година), протестантских пастора (као што је, на пример, био Ван-Мин-Дао) и других хришћана, укључујући ту и евангелистичког мученика Вочмана Ниа,* који је и скончао у заточеништву. Можемо ли уопште претпоставити да би неки хришћанин из Картагине или Егип-

* Писац неколико духовних књига.

та, после посете Нероном Риму, могао да напише у неким северно-афричким "новинама" да су агенти Римског царства, који су на најмонструозније начине убијали хиљаде хришћана, заправо – "својеврсни хришћани"? Да је неко, којим случајем, нешто тако изрекао или написао, сви би знали да је гностички издајник хришћанства или да је јеврејски противник хришћанске вере. (Не могу а да се овде не сетим комунистичке тајне полиције која је плански убацивала шпијуне у црквену јерархију, црквена тела и богословије, како би ови тамо, с једне стране шпијунирали, а с друге уносили пометњу и раздор.)

Са истом врстом марксистичког "брејнвошинга" (испирање мозга) срећемо се на примеру Светског савеза цркава, који се још није покајао за пружање финансијске помоћи марксистичким "борцима за слободу" у Африци, коју је тај "Светски савез" наставио да даје чак и онда када су афрички комунисти показали право лице убивши више мирољубивих и аполитичних хришћанских мисионара, заједно са њиховим женама и децом. Један од људи из "Светског савеза" цркава (који, очигледно, није био тако "прогресиван" као остали функционери Савеза) даје објашњење скандалозног понашања овог "хришћанског" тела. Он тврди да у администрацији Светског савеза цркава има *више марксиста него хришћана*. Даље каже: "Ти помодни свештеници и лаици су... готово сви одреда социјалисти... Склони су да преувеличавају проблеме њихових (демократских) друштава, а да, истовремено, умањују злодела марксистичког решења друштвених проблема."^{51:26}

Њихов политички став се уопште не може разликовати од марксистичког: критикују америчку интервенционистичку политику у Вијетнаму, осуђују западни "империјализам" и "расизам", захтевају "радикалне промене у економским, друштвеним и политичким структурама" и томе слично. С друге стране, Светски савез цркава гото-

во да нишѝа није имао да каже ѝројив Совјејскоѝ Саве-
за и других комунистичких (и милитантно анти-хришћан-
ских) деспотија, или против једнопартијских афричких
диктатура које су подржавале рат против Зимбабвеа-Ро-
дезије.^{49:1315}

Сефер сматра да сви ти "свештеници" из Светског
савеза цркава не служе Христу, већ неком другом богу:
"Либерална теологија није ништа друго него хуманизам
(тј. атеизам и секуларизам) изражен у хришћанској тер-
минологији."⁵⁰

Будући да већ постоји знатно искуство Запада са
инфилтрацијом комунистичких шпијуна у много мање
значајне организације од Светског савеза цркава, сасвим
је реална претпоставка да су неки од "хришћанских"
лидера тог савеза били, заправо, или директни шпијуни
или инструментализовани послушници комунистичких
центара моћи. Ако је ова претпоставка тачна, онда је
сасвим природно што ти, наводни, хришћани нису има-
ли никаквог саосећања са хришћанским страдалници-
ма у комунистичким државама, као што се нису ни ма-
ло залагали за хришћанску ствар. Лефевр закључује:
"Светски савез цркава мисли на начин који се не може
разликовати од марксистичког начина мишљења, због
чега се може рећи да та мисао подсећа на својеврсну
револуционарну доктрину." Еванс, на крају свог прика-
за Лефеврове књиге, закључује: "Оно што је почело као
блага форма колективизма, постало је у међувремену
савезништво са марксистичким ѝерором. Тако је хри-
шћанска политика постала јерейичка и ѝприближила се
ѝраници сајанскоѝ."^{55:1315}

Можемо ли замислити да би хришћани из Коринта у
време ране Цркве били потпуно незаинтересовани за
прогоне хришћана у Риму? Међутим, модерни западни
хришћани су остали потпуно равнодушни према ужа-
ним страдањима и мучеништву милиона хришћана иза

Гвоздене завесе, као и у другим земљама под марксистичком тиранијом.*

Пастор Ричард Вурмбрант, који је прошао кроз вишегодишњу тортуру у румунском комунистичком затвору, критикује потпуно одсуство сваке солидарности западних хришћана са страдањима хришћана у комунистичкој Етиопији: "Њујоршки Јевреји су већ протествовали против прогона фалашких Јевреја у Етиопији. Хришћани то још увек нису учинили. Стидим се због тога."⁴⁹

*Франкфуртјер Алгемајне Цајтунг*⁵⁴ пише о још једном скандалу у коме су учествовали немачки хришћани, а био је, такође, везан за прогон хришћана у Етиопији. Наиме, у то време је у Етиопији био ухапшен Тумса, генерални секретар тамошње лутеранске цркве. Лутеранска црква Западне Немачке се обратила бискупима из Источне Немачке молећи их да се код својих комунистичких власти заложу за судбину ухапшеног Тумсе. Ови су то учинили и састали се са једним комунистичким службеником који је обећао да ће се источно-немачка комунистичка власт заложити за затвореног Тумсу. Међутим, приликом другог сусрета, лутерански бискупи су били пренеражени када им је тај службеник показао извештај објављен у једној немачкој евангелистичкој публикацији у коме је писало да је Тумса ухапшен због политичких активности, а не због религијског деловања. Службеник им је рекао да, будући да ствари са Тумсом тако стоје и да то признају сами хришћански извори, он

* Левичарско-либерално испирање мозга је у Америци добило замаха после Другог светског рата. Јудејци су бољшевичку ("комунистичку") државу прогласили идеалним поретком и многи образовани Американци су поверовали у ту лаж. Хришћанско и конзервативно схватање је постало мањинско. То је био парадокс: хришћанска демократија је подлегла јудео-марксистичким схватањима. Јудаизација америчког јавног мњења напредовала је крупним корацима. Медији, као главни креатори и творци схватања у једном народу, у потпуности су били (и остали) у рукама нехришћана и антихришћана.

једноставно више ништа не може да учини за Тумсу. Оправдано је питање: како је уредник тог кукавног евангелистичког часописа могао да пристане да објави такву гнусну лаж, односно да прихвати уобичајени изговор који су комунисти увек имали када се радило о прогону хришћана – да су се прогоњени хришћани, заправо, бавили политичким активностима и да су ухапшени због таквог деловања, а не због религијске делатности? Тешко је наћи оправдање за тог уредника, јер нема говора да је у питању незнање или глупост. Било како било, Тумса је остао заточен у комунистичком затвору у Етиопији и сам Бог зна да ли је још жив.

Један од многобројних хришћанских мученика пострадалих у комунистичкој Румунији, епископ Јулија Хироа, иначе затворски друг пастора Р. Вурмбранта, записао је (пре него што је умро од мучења) пар редова о свом великом разочарању због става и понашања западних хришћана, али и због понашања Румунске цркве коју су комунисти, у то време, потпуно ућуткали. У том запису он каже: "Нисмо ми ти који ћуте, већ ћуте чланови тог слободног света; они никако не устају у нашу одбрану!"⁵¹

Нема никакве сумње да је овакво понашање западних хришћана последица суптилног деловања сатанистичких утицаја на целину западне (пост)хришћанске цивилизације.

Слободна шћамѝа која ћуѝи о комунистѝичким злочинима

"Трећи моћни чинилац који доприноси ширењу комунизма јесте *завера ћуѝања* у којој учествује... већи део (слободне) штампе света. Кажемо завера, зато што је немогуће другачије објаснити како је та штампа – иначе тако брза да искористи и најмањи повод свакодневног

живота – могла толико дуго да ћути о ужасима који су се догађали у Русији, Мексику, па чак и у Шпанији. Не може се, такође, ничим другим (до завером) објаснити ћутање штампе о једној тако моћној организацији као што је руски комунизам. То ћутање... потпомажу разне скривене силе* које већ дуго раде на томе да сруше хришћански друштвени поредак."

Папа Пије XI, Енциклика
Апостолски конституције о комунизму^{52:183,184}

Већ смо рекли да је једну потресну књигу о комунистичким злочинима у Камбоџи свесно и намерно игнорисала либерална и левичарска штампа. Исту врсту неодговорног ћутања западних медија срећемо и у случају насилне репатријације десетине хиљада антикомунистичких руских војника, која се збила после завршетка II светског рата. Том приликом су читаве руске јединице, под претњом америчких митраљеза и тенкова, насилно потрпане у сточне вагоне и враћене за Совјетски Савез, да би на граници биле испоручене Стаљиновој злочиначкој полицији. О тој тајној операцији "Килхол", која је проузроковала смрт више стотина хиљада антикомуниста, западна штампа није хтела да зна, нити је о томе писала.⁵³ Труман, Ајзенхауер и Черчил лично су наредили ту злочиначку репатријацију (тј. одлазак у сигурну смрт). Амерички војници нису показали нимало самилости према руским војницима који су се бацали под гусенице америчких тенкова и вршили масовна самоубиства комадима разбијеног стакла. Где је онда била та преосетљива савест Запада која се тако узнемирила због самоубиства чилеанског марксистичког лидера Салвадора Аљендеа?

* Папа овде, пре свега, мисли на јудео-масонерију, која представља главну антихришћанску силу у модерном свету, и јудео-банкаре који употребљавају масонерију као своје оружје.

Разочарани француски марксистии

Оданост комунистичком сну није успео да уздрма ни његов сусрет са *Архипелагом Гулага*. Та чињеница нам нужно намеће два одговора: 1) да је Сартрова брига за човечанство лажна, и 2) да је Сартр већи нихилиста него што је комуниста или егзистенцијалиста.^{54:999}

Да бисмо боље објаснили моралну заслепљеност марксиста, описаћемо случај деветорице разочараних француских комуниста и реакцију француске левичарске јавности на њихова упозорења да човековој слободи прети ужасна опасност од марксизма. Сва деветорица били су млађи од тридесет година и лидери неуспелих марксистичких протеста 1968. у Паризу. Будући да су као већина младих људи били честити у души и отворени за нова животна искуства, доживели су својеврсни духовни преображај после читања Солжењициновог *Архипелага Гулаг*, у коме су описани масовни злочини почињени за време Стаљинове страховладе. Најугледнији од њих био је млади француски филозоф Бернар Анри Леви. Он је читаву њихову групу назвао "синовима Солжењицина".⁵⁵ Ту своју идеолошку трансформацију приказали су у форми стрипа, који је приказивао три портрета на чијим челима је био исписан натпис "pôtre père" (наш отац). Ту су били и ликови Маркса и Стаљина преко чијих је глава био исцртан крст. Ова деветорица су изабрала Солжењицина за свог новог пророка. Леви је написао књигу која је постала бестселер у Француској, под насловом *La barbarie a Visage Humain*, а која је нешто касније, 1978. објављена и на енглеском под насловом *Варваризам са људским лицем*. Остала осморица из те групе су у међувремену објавила тринаест књига, у којима су разобличавали марксизам као извор најгоре тираније. Један од њих је написао краћу Марксову биографију⁵⁶ којој је дао поднаслов "Животна историја једног немачког буржуја". Други је,

опет, написао књигу под насловом, *Маркс је мрѝав*. Суштина њихове заједничке критике комунизма би се могла сажети у једну карактеристичну Левијеву реченицу: "Совјетска држава је тоталитарна и то на исти начин на који је то била нацистичка Немачка. Сви путеви у њој су водили у концентрационе логоре. Све што сада знамо о Гулагу, у то и верујемо. Јер, предуго су очи француске левице зајворене за ѝу сѝварносѝ. И она још увек одбија да сагледа ѝу реалносѝ."^{55:1383}

Они су сами себе назвали "Les Nouveaux Philosophes", односно "Нови филозофи", покушавајући да тим називом означе континуитет са оном групом филозофа која је у доба просветитељства себе тако називала и која се првенствено залагала за промене политичке и културне климе. Међутим, ти "нови филозофи" нису имали много заједничког са рационализмом и цинизмом једног Волтера или Дидроа. Њихов главни филозофски интерес је био да покажу да марксистичка теорија неизбежно води у хипертрофију државне власти која, пак, у таквом облику нужно завршава у концентрационим логорима за неистомишљенике или политичке противнике. Леви,* без сумње, није веровао у мит капитализма, али је сматрао да је капитализам такав-какав је, ипак мање зло од најбољег комунизма. Треба рећи да је ова група француских филозофа прешла велики идеолошки пут од своје почетне марксистичке позиције до солжењициновске критике комунизма. Леви, једном приликом, каже: "Годинама сам критиковао Сједињене Државе као фашистичку земљу. Данас више не мислим тако: мислим да би оне могле постати место на коме је живот сасвим подношљив."^{55:1383} На жалост, а и то треба рећи, лидер групе "Солжењицинових синова", француски филозоф Бер-

* Двадесет година касније овај Јудејац, мутивода, пао је у разорни бес према православним Србима и нападао их као националисте и наводне злочинце, а бранио хрватско-ушашке и муслиманске шовинисте.

нар Анри Леви се, последњих неколико година, колико траје сукоб у бившој Босни и Херцеговини, показао као велики непријатељ православља и српског народа, као организатор већег броја антисрпских акција и један од лидера антисрпске кампање у Француској!

Каква је била реакција француског левичарско-либералног и прокомунистичког културног естаблишмента на обраћење ових девет младих филозофа у антимарксизам? Наравно, одмах су се чули гласови како су ти млади људи у заблуди, јер је, наводно, француски облик марксизма такав да из њега никада не би могао да произађе државни терор као што се то десило са бољшевичким комунизмом, маоизмом и другим екстремним марксистичким револуционарним покретима широм света. Очигледно је да су и у тадашњој Француској умови водећих новинара и левичарски оријентисаних политичких газда били већ дубоко инфицирани марксизмом, тако да више нису много бринули о истинској човековој слободи и достојанству. Антимарксистички бунт деведесеторице преобраћеника није оставио утисак ни на гуруа француских комунистичких интелектуалаца, француског егзистенцијалистичког филозофа, Жан Пол Сартра. Као, уосталом, ни читање Солжењициновог *Архипелага Гулаг*. Један кријичар покушава да продре у дубинску мотивацију те Сартрове равнодушности:

"Маркс... је углавном писао за незадовољни полусвет псеудо-интелектуалаца, за људе који су лако прихватили његове бомбастичне фразе... Кратко речено, оно што је Маркс предвидео јесте *тријумф зависности и мржње*, тријумф уништења културе и цивилизације.

Натанијел Вејл^{13:20,148}

Малколм Магриц је западњак који је из социјалистичког презира према капитализму напустио Енглеску и кренуо пут обећане земље и нове цивилизације, тј. у Совјетски Савез. Током пута до Москве и повратка у

Европу упознао се са многим западњацима који су из сличних разлога путовали тамо. Тај пут у обећану земљу и те како га је освестио. О својим сапутницима за Москву он каже: "Први пут сам имао прилике да упознам ту напредну елиту са све четири стране света. То су били људи залуђени совјетским режимом. Они су били спремни да поверују у све његове лажи." ^{57:212}

Магриц даље описује те заблуделе западњаке: "Били су то промашени људи... нека врста западне верзије поклоника Кришне... њихова лаковерност је ишла до имбецилности... а њихова сервилност пред бруталним совјетским режимом била је одвратна..." ^{57:213,242} Био је згађен понашањем двоје британских левичара, писцем Џ. Б. Шоом и Лејди Астор, који су посетили Совјетски Савез током периода трагичне глади у Украјини у којој је совјетска власт посредно убила више милиона људи у знак одмазде за противљење украјинских сељака колективизацији и увођењу колхоза. Шо је са својим пријатељима обишао оно што су му совјетске власти дозволиле да види и, сав срећан, по повратку у Енглеску, изјавио је да је "веома задовољан што се уверио да у Совјетском Савезу уопште нема глади!" ^{57:244} Мора бити да се и сам зачудио онај званични водич, који је током посете Совјетском Савезу водио француског премијера Фриоа – када је видео да је француски премијер поверовао званичном совјетском објашњењу за насташицу млека. А то објашњење је гласило: млека нема зато што је све млеко преусмерено на исхрану совјетских мајки-дојиља!

Солжењицин се затекао као затвореник у концентрационом логору *који је посетила г-ђа Рузвелт*. Она је потпуно некритички прихватила објашњење њеног званичног совјетског водича да се они, тренутно, налазе у хуманитарном заводу за преваспитавање! Магриц овај случај коментарише овако: "Ти сентиментални људи, попут лорда Халифакса и г-ђе Рузвелт, нанели су више штете човечанству од самих комунистичких хуља... Та

раслабљена жена би требало да се стиди због своје неосетљивости и лаковерности.^{57:45} Г-ђа Рузвелт и сви слични њој допустили су да их комунисти користе као оруђе за обмањивање читавог света. Магриц је искрено признао да је морао да напусти Совјетски Савез после само неколико месеци боравка. После свог совјетског искуства више није могао да поднесе ни либерале у својој земљи: "За сва времена сам завршио са свима њима"^{57:268} (тј. са комунистима, социјалистима, либералима и левичарима).

Да ли је Маркс морао да буде исцрпљен мржњом?

Маркс је, као што смо то већ видели, био особа прожета и окована мржњом, презиром према другима, злобом и огорченим односом према свима и свему. Он је такав био не само у револуционарним списима, већ и у свакодневном животу. Вајтлин, револуционар и емигрант, после посете Марксу у Лондону, каже да је овај причао само о морбидним и опскурним темама као што су "атеизам, гиљотина, Хегелово учење, конопац и кама".^{58:35}

Ако Маркса упоредимо са неким општеприхваћеним стандардом који се у западној култури прихвата као услов да би неку особу сматрали психолошки зрелом – а тај стандард подразумева: пажљивост у односу према људима, љубазност, обзирност, марљивост, моралност, несебичност и љубав према ближњима – онда се, без сумње, за њега може рећи да је рђаво формиран и неразвијен карактер. Намеће нам се једно питање које има своју психолошку, филозофску и теолошку тежину и смисао: да ли је он *морао* да буде тако подао, злобан, агресиван и opak као што је био? Ово је старо питање и односи се на схватање људске слободе, односно слободе воље у опредељењу између добра и зла. Да ли је он сам

изабрао да у животу буде агресиван, неодговоран и себи-чан или је, пак, такав постао зато што га је "изнутра" његов негативистички карактер – условљен можда рђавим наслеђем и штетним утицајима којима је био изложен у детињству – стално "присиљавао" на то? Већина теолога, филозофа, адвоката и великих романописца и драмских писаца би, несумњиво, одговорила да је, гледајући у крајњем исходу, ипак могао да се развије у бољег човека него што је био, само да је то хтео. Фројд и би-хејвиористички психолози би се радије определили за једно ригидније тумачење засновано на становишту "научног" детерминизма и рекли да је био такав зато што је морао. Оба становишта, ако их посматрамо на теоријско-рационалном нивоу, могу бити сасвим прихватљива. Међутим, у практичном животу, ово друго детерминистичко тумачење једноставно није исправно. Ако бисмо заиста прихватили као готову чињеницу да људи не могу сами нимало да допринесу обликовању сопствене личности, онда би то значило да је свеколико одгајање, васпитавање и образовање потпуно узалудно, као и да је, онда, сваки правни систем, у суштини, неправедан.

Маркс је започео животни пут сасвим уобичајено. Имао је оца који га је волео и мајку која је много радила, бринула за породицу и коју је стално мучила узнемиреност због њихове материјалне несигурности. Ишао је у школу и цркву, где му је нуђено све оно најбоље. Његов отац је по занимању био адвокат у државној служби и Марксови су стајали много боље од већине породица тог времена. Детињство му је било релативно мирно и може се рећи да се као мали није суочио ни са једним озбиљним притиском. Ниједном није био теже болестан, родитељи га нису малтретирали ни физички ни психички, са друговима у школи се релативно добро слагао и добро је учио. Истина, било је неких момената у његовом детињству који су могли имати негативног утицаја на Марксову младу и неформiranу личност. Један од тих момената

била је чињеница да је његовог оца мучило јако осећање кривице због тога што се одрекао предачке јеврејске вере да би могао да напредује у државној служби. Марков стриц је у истом граду био главни рабин, али браћа су прекинула сваки однос после опортунистичког "обраћења" Марковог оца у протестантизам. Нема сумње да је Маркс, макар подсвесно, презирао оца као бескичмењака. Међутим, то што није дошло до јасне идентификације са оцем не може се узети као разлог чињенице да се у њему никада није развио позитиван карактер; има много добрих и одговорних људи који су имали незадовољавајући однос са својим очевима.

Мајка му је била бојажљива и недовољно образована жена коју је, највероватније, такође мучила кривица због тога што је њена породица напустила јудаизам, коме су претходних четири стотине година верно служили њени преци. Она је прешла у протестантизам неколико година после супруга. Сама ова чињеница говори да је за то време она у себи водила тешку душевну борбу. У основи, била је веома добра мајка. Пружала је сину јединцу и више него што му је било потребно, али никада није хтела да задовољи све његове себичне прохтеве. Тако се Марков егоцентрични карактер не може објаснити ни превеликом пажњом коју му је указивала мајка у детињству, а ни претпоставком да у детињству од ње није имао довољно пажње.

Без сумње, могао је у детињству и младости да буде повређен, тада веома раширеним, антисемитским предрасудама. Међутим, ни чињеница да је трпео прећутно антисемитско шиканирање од заједнице у којој је живео – не може се прихватити као објашњење ирационалне мржње коју је током читавог свог каснијег живота испољавао према другим људима. Много је Јевреја, Црнаца и Азијата који су, боравећи или живећи у западној култури, били на овај или онај начин изложени непријатним искуствима, па се и поред тога нису развили у изразито

негативне личности. То је због тога што су се они рвали са траумама на један здрав и трезвен начин. И друга деца из тог времена су, исто тако, била изложена овој или оној врсти предрасуда или нетрпељивости: једна због тога што живе са погрешне стране улице, друга због тога што су сиромашна, дебела или рошава, или што имају бубуљичаво лице или зечју усну, или што су из нижег друштвеног слоја... Али, и поред тих траума, та деца се нису развила у негативне карактере као што је то био случај са Марксом. Онда постаје сасвим очигледно да негде другде, а не у детињству, треба тражити објашњење његовог рђавог карактера. Јасно је да би свака потрага за разлозима развоја таквог карактера, која би се ослањала на трагање за траумама из детињства и ране младости, а које би, наводно, биле узрок појаве коју разматрамо, пре или касније, постала јалово истраживање без краја и конца (као што се то ради у фројдовској "психоанализи"), будући да сваки човек у себи носи потенцијале и склоности и за добро и за зло.

По мом мишљењу, и за Марксов случај важи објашњење које важи за све остале, а које укључује два аспекта која се прожимају у свакој ситуацији: један је наше анимално наслеђе (пала природа), а други је духовна борба за спасење човека.

Стари грчки филозофи су сматрали да свака "хуманизација" (очовечење) човека подразумева као неопходан предуслов – обуздавање и савладавање човекових "природних" прохтева и апетита као што су: потреба за јелом и пићем, за спавањем и сексуалношћу, агресивност и психолошка инерција. Били су сагласни да такве прохтеве човек мора да контролише ако жели да развије узвишенији карактер, ако жели да се боље социјализује, да постане рационалнији у понашању и честитији у односу према другим људима. Мојсеј је тим методом покушао да обликује менталитет свог народа, који је пре тога био само гомила нецивилизованог египатског ро-

бља. Пророк је једноставно својим духовним ауторитетом "наметнуо" Јеврејима нове духовне заповести које је примио од Бога, а чија је основа била да је послушност Богу важнија од свих човекових жеља и слабости. Пророци Израиља су се вековима борили и сведочили против окрутности пале и огрубеле природе свог народа. Тим својим сведочењем и борбом успели су да народ духовно уздигну изнад свих осталих суседа. Богочовек Исус Христос је Својим Оваплоћењем, Крсном смрћу и Васкрсењем, открио највиши степен човечности: зато су највећи људи у историји човечанства управо они који су живели следећи богочовечански пример Спаситеља Исуса Христа. Сви они су одреда били велики подвижници који су богоугодним животом уз помоћ Божју успели да савладају инерцију и страсти своје пале и поживотињене природе и преобразе је у богочовечанску природу "новог човека" у Христу. Да би то постигли, они су великом унутрашњом духовном борбом морали да победе у себи мржњу, похлепу, вољу за моћ, безобзирност и осветољубивост. Њихова духовна концепција је била заснована на три основна начела – вери, нади и љубави, и то је једина концепција од које се човечанство може надати напретку и победи над анималним прохтевима пале природе.

Управо је та хришћанска концепција оно што је недостајало Марксу и то је главни разлог због кога су анимално-демонске силе преузеле потпуну контролу над његовом личношћу. Знамо да ово објашњење данас није у нарочитој моди. У моди је разматрати проблем личности у контексту "научног", тј. секуларистичко-психолошког погледа на човека у коме нема места за Бога. Резултат оваквог "научног" приступа нашем проблему би био да узроке поремећене и негативне личности треба тражити у друштвеним околностима у којима је Маркс одрастао, у психолошким траумама из детињства и ране младости, у утицајима којима је био изложен током школовања. Међутим, ово све могу бити објаш-

њења, али делимична, површна и тиме непоуздана, јер има много људи који су, исто тако, били изложени сличним неповољним и изразито световним утицајима, што им нимало није сметало да се развију у духовно префињене карактере. Али, они су то постали само захваљујући томе што су се одупирали искушењима и тешкоћама живота, и то у складу са духовним и моралним нормама које су прихватили. Такође, има и много оних који су расли у, на изглед, идеалним животним околностима, па су се ипак развили у рђаве карактере, и то зато што су прихватили секуларистички поглед на свет. Да закључимо: Марксов систем револуционарног атеизма – сагледан у светлости горњег излагања – у себи никада није садржао ниједан духовно позитиван елемент који би могао да допринесе да они који се посвећују марксизму буду бољи људи, да буду бољи према својим ближњима. Маркс је по свом личном избору одбацио теолошки поглед на свет и религијске вредности из ране младости. Свесно се одлучио за сатанистичку алтернативу, драговољно прихватавши све негативне последице таквог опредељења, како за своју личност, тако и за своје понашање.

Маркс и Фројд

Нису ли управо два буржуја, Јеврејина – један, типични бечки лекар опште праксе, а други, типичан књишки молац из читаонице Британског музеја – Фројд и Маркс – она двојица који су поткопали основу западне цивилизације како то ни пре ни после њих није учинио ниједан устанички покрет? Они су то учинили промовишући појам детерминизма: Фројд у области морала, а Маркс у области историје, чиме су *ослободили сваког човека личне одговорности*.^{57:132}

Ова двојица великана секуларизоване модерне културе имали су много тога заједничког, како у својим

личностима и животним искуствима, тако и у идеологијама. Није ми намера да овде дам неки детаљнији преглед сличности између ове двојице несумњивих, мада прикривених сатаниста. Оно што желим да покажем јесте њихова сагласност на плану одбацивања јудео-хришћанске традиције, као и на плану свесног прихватања демонских вредности и ставова.

Маркс и Фројд су од ране младости могли да осете извесна оптерећења везана за породично религијско опредељење, које је било различито од религије заједнице у којој су живели. Обојица су рођени у јеврејским породицама које су, као што је то било уобичајено у оно време, биле изложене притисцима и шиканирањима од немачке и "хришћанске" већине. Обе породице су, добрим делом, биле стране средини у којој су живеле. Сасвим је природно што ни једна од њих није могла да се идентификује са вредностима "хришћанске" заједнице у којој су пребивале, а која их није прихватала. Једина идентификација којој су оне прибегле била је негативна, тј. кроз мржњу према другој непријатељски оријентисаној заједници. Међутим, ни Маркова ни Фројдова породица нису припадале јеврејској заједници, нити су са њом делиле јеврејски систем вредности. Маркс је и формално прекинуо сваку везу са њом још као дете када га је отац крстио у протестантизам, али са хришћанском заједницом никад није успоставио никакве односе. Од своје младости мрзео је и јеврејску и хришћанску заједницу, другим речима – свакога. Већ смо видели да је у својим студентским данима јавно обелоданио своје сатанско одбацивање хришћанства. Будући да је имао неуравнотежен и жучан карактер, бацио је своју атеистичку анатему и на јудаизам и на хришћанство, да би се читавог живота борио против обе поменуте традиције.

Фројдови родитељи никада нису јавно одбацили јудаизам. Отац је припадао хасидском покрету и веома је поштовао јеврејске свете књиге. Међутим, син од ране

младости није желео да иде очевим путем. Свесно је презирао оца због једног инцидента у коме је овај учествовао, а Фројд био сведок. Имао је дванаест година када се то догодило. Било је то у време када је породица живела у Фрибергу у Моравској, где је, иначе, провео прве три године живота. Једном приликом, отац се шетао улицама Фриберга када му је, изненада, притрчао неки простак и повикао на њега: "Зар не знаш да Јевреји не би требало да се шетају тротоаром!" Грубијан га је, потом, ударио по глави и оборио му нови шешир у бласто. Чувши причу о овом антијеврејском инциденту, Фројд је узбуђено питао оца шта је он затим учинио. Отац, тада већ постарији човек, резигнирано му је одговорио: "Ништа. Подигао сам шешир и наставио са шетњом". Фројд је био згађен очевим понашањем. Одбацио је и јудизам, јер је то била традиција коју је хришћанска већина одбацивала у свом антисемитизму, а и хришћанство, јер су хришћани били ти који су наносили увреде Јеврејима. У књизи *Фројдова атеистичка религија*⁵⁸ разматрао сам неке детаље везане за Фројдову дубоко укорењену мржњу према хришћанству и папи.

Будући да су обојица имали у својој психи положене темеље религијског погледа на свет, *Маркс и Фројд* су основали власитије псеудо-религије да би њима заменили веру коју су изгубили. И један и други су боловали од екстремно наглашеног месијанског комплекса: Маркс је објавио нову филозофско-политичку, а Фројд нову филозофско-психолошку религију. Понашали су се као врховни пророци својих псеудо-религија и ту лидерску позицију љубоморно чували до краја. Све дисиденте прогонили су без милости и бацали у крајњу таму осуде, док њихови верни следбеници нису смели ни да изговоре имена анатемисаних отпадника. Свако ко је мислио другачије од њих двојице, морао је бити у крајњој заблуди. Сви велики мислиоци прошлости, по њима, били су потпуно неважни: једино је њихова пророчка порука била

истинита. Њих двојица су непроверене и непровериве претпоставке објављивали као догме, а онда те догме проглашавали за научне принципе и открића.

Постепено се од њихових рукописа уобличавао канон њиховог (марксистичког и психоаналитичког) "светог писма". Маркс је уместо Бога као Творца свега што постоји увео концепт дијалектичко-материјалистичког процеса историје. Фројд је уместо Бога за врховну вредност прогласио сексуални либидо који се, наводно, налази у дубинама људске психе. И дијалектички материјализам и психоаналитички сексуализам нису, пак, ништа друго него догме атеистичке и антихришћанске вере: догме које се не могу доказати, али које су њихови "изумитељи" прогласили за научне.

Маркс је порицао Бога као Творца и на Његово место поставио друго божанство – људску свест. У докторској дисертацији најављује да ће се борити "против свих земаљских и ванземаљских богова који не признају *људску свест* као *врховно божанство*. Он закључује: "Не може бити ниједног другог бога вишег од божанства људске свести". То је суштина његовог "хуманизма" доведеног до противчовечног апсурда. "Марксов атеизам се претворио у нову религију, која је за свог бога изабрала људски разум."^{14:513} Пошто није био задовољан смртном коначношћу тог божанства, а будући да му је била потребна нека врста бесмртности за нову псеудо-религију, *биолошку врсту и друштво прогласио је за нове форме трансценденталног континуитета у времену*. Фројд се, ипак, није толико бавио проучавањем филозофије, тако да је од Маркса био много мање екстравагантан у својим филозофским и психолошким спекулацијама. Наиме, *Бога и духовно начело у човеку заменио је инстинкцима*, које је прогласио главном основом свих човекових акција. Његово виђење човека је, као и Марксово, у ствари било – сатанистичка визија човека.

Марксистичко и фројдистичко учење су два покрета који су имали одлучујући утицај на развој западне историје и културе. Оба покрета су ширила атеистичка "јеванђеља" – комунистичко и психоаналитичко. Жучно су нападала све оне који нису хтели да верују у њихову *нову псеудо-религију*. Сви неистомишљеници жестоко су клеветани и извргавани руглу. Главне мете комунистичке и психоаналитичке мржње биле су хришћанске институције и схватања. Тумачење било чега било је добро само ако је нападало хришћанство. Маркс је хришћанство назвао опијумом за народ, а Фројд – неурозом. Њима ништа није значило да историјске и клиничке чињенице говоре супротно. Кунцли¹ се студиозно бавио проучавањем псеудо-религијских страна комунизма. Он је дошао до закључка да је комунизам, заправо, псеудо-религијски покушај *враћања изгубљеног Раја*, у коме митски пролетаријат има улогу "изабраног народа". То је један древни и окрутни сан о томе да над читавим светом треба да буде успостављено израиљско царство, само што је у марксизму, уместо Израиља, како смо рекли, стајао пролетаријат. Многи јеврејски аутори су препознавали ове псеудо-религијске стране комунизма. Један, на пример, пише: "Једино га ми (Јевреји) можемо у потпуности разумети, јер једино ми знамо шта је нада Јевреја, нада света који ће доћи."^{1:180} Богочовек Христос је Својом крсном смрћу и Васкрсењем развејао све те јеврејске утопистичке снове о царству земаљском: Он је објавио да је Црква нови Израиљ, да сваки народ који уђе у Цркву постаје избрани народ чије царство није од овога света, већ је у Царству Божјем. Маркс је, насупрот Христу, свесно или несвесно, желео да изгради политички рај на земљи.

Христос је дошао да спаси човека, да га измири са Богом и да, кроз Цркву, као Нови Адам – успостави Нову Заједницу Бога са човеком и човека са Богом. Маркс је на псеудо-религијски начин покушавао да укине оту-

ђење између егзистенције (тј. друштвене стварности) и суштине (божанства-разума). Он је у свом учењу, демонски наопако, "преписао" библијску схему спасења:

1) Рај – примитивна економија постулираног првобитног (праисторијског) комунизма у коме није било експлоатације.

2) Грехопад и изгнање из Раја – почетак ропства и успон привилегованих класа.

3) Ширење греха и покварености – раздвајање рада и, наводног, отуђења од рада кроз капиталистичку експлоатацију радничке класе.

4) Појава Месије који треба да спаси човечанство од греха – појава Маркса и његовог "јеванђеља спасења" кроз комунизам.

5) Царство Божје које чека праведнике и пропаст грешника – установљење бескласног друштва и ликвидација привилегованих класа.

Лењин и Стаљин су Маркову опседнутост *сајтанском визијом свећа и човека* на бруталан начин спровели у историјско дело у облику Совјетског Савеза.

Фројдова психоаналитичка псеудо-религија такође садржи елементе тог пара-библијског мита о враћању изгубљеног Раја, само што то задобијање овог пута није имало (директно) политичке импликације, већ се односило на атеистичко "исцељење" људске душе. Психоанализа је обећала да ће да премости амбис између его-а и ид-а, тако што би оно "несвесно, путем анализе, ставила под контролу човековог свесног" и, на тај начин, створила реконструисаног, савршеног и спасеног човека. То је психоаналитичко спасење. Међутим, психоанализа није одржала обећање о спасењу, као што то, уосталом, није учинио ни марксизам. У ствари, ни марксизам, ни психоанализа нису могли да испуне лажна обећања, јер су они – а то је једна од *основних теза ове књиџе* – били, заправо, *једна крвава сајтанисџичка љреварара и иг-ра са секуларизованим човечансџивом*. Марксизам и пси-

хоанализа могу да се упореде са оном Христовом параболом, у којој Он прича о оцу који даје свом гладном детету камен, када дете заиште од њега хлеб. У књизи *Превара фројдизма*¹⁴ критички сам разматрао те прелестне аспекте фројдизма као лажне психо-терапије. Фројдизмом као псеудо-религијом бавио сам се у књизи *Фројдова лаж-наука*.⁶¹

Лична неуроza је, без сумње, била основна покретачка сила стваралаштва ове двојице секуларистичких лажних месија. Од тешког нервног слома који је доживео у Берлину, Марксово емоционално стање је до краја живота било на врло крхким ногама. Себе је подсвесно доживљавао као Мојсеја, али без Јахвеа, и та га је подсвесна мисао спасавала од потпуног нервног слома; она је давала неко значење његовој дестабилизованој психичкој егзистенцији. Маркс је покушавао да превари свој огромни унутарњи очај тако што се пред собом и другима претварао да напорно ради на задатку који је од највеће важности за судбину човечанства. Обрачунавао се са својим неуроzaма тако што је сву жуч и незадовољство сопственим животом изливао на капиталисте, монархе, полицију и њихове "глупаве" следбенике. Његова месијанска амбиција је истовремено била и главни извор непрестане неурозе, која га је пратила до смрти.

Фројд је поставио основе психоанализе средином деведесетих година прошлог века, управо у време док се и сам борио против тешке неуротске депресије, због које је веома често био парализован и психички и физички, тако да није могао ни да ради. У време тих депресивних напада, како је сам писао свом пријатељу Флису – био је сексуално импотентан и много патио због тога што је био свестан да му као Јеврејину неће бити допуштено да постигне каријеру универзитетског професора у антисемитски оријентисаном Бечу. Много пута јавно је изјављивао да нема никаквих нарочитих амбиција у животу, али су његови снови, о којима је писао, показивали да је

био личност којој је стално било потребно да јој други указују поштовање и одају признања. Попут Маркса који се, својом вољом, у Лондону затворио у неку врсту самоизолације, и Фројд је себе изоловао у Бечу, уредивши тако свој живот да је са другим људима одржавао само оне контакте који за њега нису били узнемирујући. Затворио се у својеврсни животни гето у коме је себи наменио место гуруа окруженог ученицима који су му се непрестано дивили. Тако су се ова два неуротична пророка сакрила од стварног живота, од директног рвања са незахвалним светом – у један псеудо-месијански, релативно мирни и, наравно, потпуно нестварни и лажни живот.

Ова *два сајћанска пророка* су веома слична. Обојица су били прогоњени и непризнати од своје средине. Маркс је сматрао да га штампа намерно игнорише, док је Фројд мислио да га званична медицинска професија намерно ниподаштава због огромног доприноса медицини и новог психоаналитичког система. Обојица су били хипохондри, што је вероватно била последица снажног осећања кривице и несвесне анксиозности. Маркс је сваки пут када је био болестан мислио да ће умрети, а тај се страх нарочито појачао после тридесете године. Фројд је био убеђен да неће доживети педесет година, а дочекао је осамдесет и три. Обојица су били страсни пушачи, а пушили су да би савладали нервозу: Маркс је наставио са пороком и поред строге забране коју му је изрекао лекар, а Фројд и после тешке операције рака у устима, од кога је и умро. Обојица су варали своје жене и због тога подсвесно веома патили. Маркова супруга, Џени, умало није полудела када је сазнала да је њен неверни супруг направио дете њиховој слушкињи Ленхен, која је после тога наставила да живи у њиховој кући. Само би генијални драмски писац или романописац могао да опише сав ужас живота под заједничким кровом при таквим околностима. Фројд је своју жену преварио са свастиком која

је живела са њима, што је сигурно имало тешке психичке последице на читаву породицу.

Најмрачнија страна њиховог лажног месијанизма је та што су обојица узрочници две највеће ђреваре модерног доба и ишћо су намамили човечансћво на ишај зао ђуић у име вредних циљева, које су искорисћили као мамце. Они су на суптилно-сатанистички начин обећавали добро, а човечанству испоручили само зло. Маркс је злоупотребио идеал друштвене правде и слободе, док је Фројд искористио ђудску потребу за психолошким здрављем и обновом личности. Маркс је обећавао савршено друштво као награду за све оне који прихвате његово учење, а Фројд – постизање зрелости личности и ненарушиви унутрашњи мир. И баш као што је у средњевековним причама Сатана претварао злато у балегу, тако се исто десило и са обећањима марксизма и психоанализе. Обећање о ослобођењу човечанства, у случају марксизма, претворило се у најкрвавије друштвено угњетавање које је историја икад видела. У случају психоанализе, Фројдово обећање менталног здравља и обнове личности претворило се у потпуну разградњу личности и моралну пропаст.

Руски експеримент са марксизмом трајао је неких седамдесетак година и за то време на најбруталнији начин показао сву сатанску обману комунистичке теорије и праксе. Када једнога дана жртве комунистичких тиранија из Кине, Вијетнама и са Кубе буду писали своје приче, показаше се да се њихово трагично искуство, у суштини, не разликује од совјетског. У Брозовској Југославији марксистичка диктатура је била блажег и мање догматског карактера. Један од главних комунистичких дисидената, Милован Ђилас, закључио је да је један од највећих комунистичких "успеха" управо у томе што је комунизам створио "нову класу" (што је и наслов његове књиге у којој је изнео критику комунизма у Југославији) *експлоатацијора*, а та нова класа је, по њему, била

партијска врхушка. Мађарски антисовјетски протест из 1956. и брутално угушен чешко-словачки протест из 1968. – показали су читавом свету како су комунистичка друштва дубински болесна и диктаторска. Ако упоредимо животни стандард и ниво друштвене правде у слободним западним земљама са животним стандардом и нивоом друштвене правде у земљама "марксистичког раја", видећемо да се ни најбогатије марксистичко друштво не може упоредити са најсиромашнијим капиталистичким. Солжењицин је написао један потресан роман под насловом *Одељење за рак*, у коме је на симболички начин испричао причу о лажи, моралној корумпираности и угњетавању, које нужно произилази из Марксове сатанистичке идеологије.¹³

У *Превари фројдизма* сам се на детаљан начин бавио готово свим аспектима Фројдовога лажног обећања датог човечанству у погледу, тобожњег, сигурног оздрављења које долази од психоаналитичког метода "лечења".⁶⁰ Историја психоаналитичког лечења је показала занемарљиве резултате, док су, са друге стране, штете нанете психичком здрављу пацијената и њиховим породицама биле велике и скандалозне. Много је познатих психолога прошло кроз психоанализу из чисте радозналости и много је емоционално поремећених људи прибегло психоанализи тражећи од ње спас, али ни једни ни други нису имали готово никакве користи од ње. Попут марксизма, и Фројдов "психоаналитички метод" прихватили су лаковерни људи, најчешће либерално-левичарске оријентације и секуларистичко-атеистичког става према животу. Фројд је успео да западној култури у потпуности наметне лажну слику о својој псеудо-науци, тврдећи да се у њој ради о потпуно "новом", "дубинском" и "психодинамичком" схватању човека. *Маркс и Фројд су били ментално и емоционално болесне особе*, а да би ствари стајале још горе, и *духовно су ишешко оболели*. Како би, онда, такве особе икоме могле да понуде ика-

кво здраво решење друштвених (у случају марксизма) или психичких (у случају фројдизма) проблема.

Маркс и Фројд су као мамац за своје *бруџалне идеологије* користили узвишене и здраве циљеве. Међутим, често су се позивали на ону другу, окрутнију страну човека, и можда би се могло претпоставити да је и тај момент знатно допринео масовнијем прихватању марксизма и фројдизма. Демагози су се, кроз историју, редовно позивали и ослањали на оно најниже у човеку. Маркс је намерно изазивао код људи мржњу, осветољубивост, завист, деструктивност и садизам, заодевајући те најгоре људске особине у плашт тобожње друштвене правде и идеала слободе. Фројд је искористио сексуалност најпре да би шокирао јавност и да би се тако уопште чуло за њега, а затим је помоћу ње стекао популарност и превладао све моралне конфликти везане за сексуалност и њено ограничење. Фројд се поносио тиме што су га сматрали пропагатором сексуалне "револуције" и "ослобођења". Наравно, он је све то чинио у име менталног здравља човечанства и борбе против неурозе.

Видели смо да су Маркс и Фројд били неуротичне личности. Шта је онда друго осим болесне културе могло да произађе из дела болесних личности те двојице лажи-спаситеља човечанства? У старој (паганској) Грчкој и у каснијим културама које су се развијале на хришћанској основи и под вођством Цркве, нико није могао да буде прихваћен и признат за угледног водећег мислиоца, уколико се друштво претходно није уверило у моралну чврстину њиховог карактера, у њихову мудрост и честитост. У наше време су заборавили на важност моралног живота и духовног здравља при оцењивању филозофа и других интелектуалаца. Модерно западно човечанство је, изгубивши духовне основе свог историјског постојања, много пута у последња два-три века прихватило бакарне и безвредне тантузе огољене интелигенције као златнике емоционалног, моралног и духовног здравља.

Коначно, треба да се позабавимо и тим "безвредним тантузима огољене (атеистичке) интелигенције", односно квази-филозофским спекулацијама ове двојице лажних пророка. Спомоњемо их на крају, јер сматрамо да као очигледне интелектуалне самообмане и спадају – по својој безвредности на скали хришћанских вредности – управо на сам крај. *Људски разум, чак и код веома интелектуалних људи какви су били Маркс и Фројд – представља крајње немогуће оруђе у сазнавању основних религијских и моралних стварности и начела.* У историји није познат ни један случај да је неко изградио савршен филозофски, психолошки, социолошки, политички или научни систем, а да тај систем потом није био жестоко критикован и онда теоријски "срушен" или препуштен забору. Људско знање је, без сумње, веома ограничено и релативно, али су зато људско незнање и претенциозност безгранични.

Маркс и Фројд су били кабинетски мислиоци који су највише од свега желели личну корист. Онда је сасвим природно што су своје теоријске системе ставили у службу сатанистичких деструктивних циљева. Као што је богиња Атина искочила из Зевсове главе, те теорије су "искочиле" из њихове амбиције и мржње. Фројдова амбиција је била да избави самог себе од осећања безвредности и потпуног животног промашаја, затим да се освети хришћанској култури која га је шиканирала као Јеврејина, а посебно да се освети римокатолицизму. Као што смо видели – Маркса би појела сопствена мржња и злоба да их није, на теоријски начин, рационализовао у форму злочиначких револуционарних идеја. Обојица су, као што рекосмо, тврдили да су творци нових научних система.

У *Превари фројдизма*¹⁴ и *Фројдовој лаж-науци* (у рукопису) покушао сам да покажем сву неистинитост и ненаучност Фројдове психоаналитичке "науке".

Две псеудо-науке

Основна карактеристика Фројдове "науке" је у томе да је била изузетно "плодна" у квази-филозофским спекулацијама, у "теорији", а да је с друге стране била крајње сиромашна у научно-валидним експериментима и чињеницама. Фројд је осећао гнушање према основном методу научног истраживања – експерименталном проверавању хипотеза. Попут схоластичара и филозофа које је презирао, више је волео да истраживања заснива на логичком закључивању и интуицији, него на експерименталном раду. То значи да је читавог живота остао на првој степеници, односно на прагу науке. Но, то му нимало није сметало да непроверене претпоставке назива "законима" или "начелима" – уместо слутњама и хипотезама. Оно што је Шварцшилд рекао за Маркса и Енгелса, у потпуности важи и за Фројда: "Почетне хипотезе су на магичан начин претваране у иманентне законе... универзалне законе... апсолутне законе... непогрешиве законе... обавезне законе... природне законе."^{62:127}

Оно што се данас у западној култури сматра Марксовим монументалним животним делом ("*Капитал*"), по Вејловом мишљењу представља потуно безвредан спис: "Са научног становишта гледано, та збрка аналитичког размишљања, безвредне прозе и мрмљања лажног јеврејског пророка је, наравно, потпуно неподношљива".^{13:176} Маркс је, највероватније, и сам био свестан да је његово теоретисање о економији било без икакве научне вредности. Кад год је говорио о својим економским списима, употребљавао је синтагму "она говна". Фројд, пак, никада није успео да дође до тако објективне оцене сопственог "научног" система и гомиле својих психолошких "списа". Међутим, много је других који су аргументовано критиковали научну безвредност психоанализе. У *Превари фројдизма* навео сам више од двадесет пет књига које на аргументован, и наравно мање

сиров начин од Марксовог, показују теоријски, практички и историјски промашај фројдовске психоанализе.

Ни Маркс ни Фројд нису поседовали научни менталитет; зато никада нису могли да заузму објективан став ни према сопственом раду, нити према раду других аутора. Споменимо само следећи пример. Маркс је 1866., по својим речима, открио "научника који је по свом раду још значајнији од Дарвина". Ради се о П. Тремоу, чију је књигу *Порекло и трансформације човека и осталих бића* Маркс у то време читао. Међутим, данас, само стотинак година после тога, нико више није чуо ни за Тремоа, нити за његову књигу. Ово јасно показује да Маркс није имао критеријум за процену научне вредности неког дела и аутора, као и да је био веома склон да свачему придене придев "научни". Енгелс је, ипак, био много критичнији ум, тако да се потрудио да детремоизује свог пријатеља. Фројд је, на сличан некритички начин, у наступу ненаучног ентузијазма, прогласио спекулативне претпоставке свог пријатеља Флиса (о периодичности у функционисању мушкараца) за основу нове, физиолошки засноване, науке о човеку.^{16:10,57,194}

Маркс и Фројд су били склони да прихвате без говора сваку погрешну претпоставку или тумачење јеврејске историје. Маркс је писао о томе да су Јевреји били изгнани из Египта против фараонове воље, што се сматра историјски тачним. (То је, исто тако, била омиљена Волтерова претпоставка!) Фројд је лако прихватио Робертсонову фантазију о Мојсеју као египатском свештенику који уопште није био јеврејског порекла. Мишљење није желео да промени чак ни онда када су му стручњаци из те области убедљиво показали да је та Робертсонова претпоставка потпуно погрешна.^{16:192}

Маркс и Фројд су били "причљивци", људи који су успешно жонглирали речима и појмовима у покушају изградње "научне" теорије. Међутим, данас је јасно да је њихово "научно" здање била једна обична кула од кара-

та, бар што се тиче научне валидности њихових теорија. Како су онда њих двојица успели да задобију толико много следбеника међу академски образованим и полу-образованим људима?*

Одговор је једноставан: већина људи верује у оно што жели и лако прихвата готово све што чује од јавних личности, новинара и свих других за које јавно мњење каже да су добро обавештени. Маркс и Фројд су се веома брзо и успешно уживели у улогу првосвештеника нове, "научне" и секуларистичке културе, тј. нове западне псеудо-религије која, без обзира на све своје појавне облике и промене, остаје у суштини – сатанизам.

* У време кад сам писао књигу *Маркс, слуга и жртва Сајтана* (крајем 1970.-их), још нисам био свестан, иако сам то наслућивао, да су Маркс и Фројд били само завојевачи западне културе, подржани јудејским банкарима и њиховим оруђем, јудео-масонеријом, у настојању да разоре хришћански поглед на свет и политички покоре западне нације и њихове националне државе. Протагонисти тог Новог (јудејског) светског поретка (суштински говорећи, завере против хришћанства и хришћанских нација) имају под својом контролом све важне друштвене установе за обликовање људске свести: медије, часописе, издаваштво књига, више и ниже образовање, судство, политичке организације, Конгрес и Белу кућу, фондације, одборе за књижевне и уметничке награде, ционистичке организације, тајне службе великих нација и сва друга средства за мирну и насилну контролу над масама. Фројд и Маркс су само оруђа за потискивање хришћанског погледа на свет и успостављање јудејске антихристовске моћи у свету.

REFERENCES*

1. Wurmbrand, R. *Was Karl Marx a Satanist?* Glendale, CA: Diane Books, 1976. (Преведено на српски)
2. Solzhenitsyn, A. I. *The Gulag Archipelago, 1918-1956. An experiment in literary investigation.* N. Y. Harper & Row, 1973.
4. Payne, R. – reference lost (A Biography of Stalin).
6. Jurjevich, R.M. *Freud's Phallic Cult.* (Still in MS in English) Преведено на српски, *Фројдова психологија као сексуална њсе-уго-религија* (1996).
7. Solzhenitsyn, A. I. *Lenin in Zurich.*
9. Ђурђевић, Р. М. *Масонерија: Завера њројив Бога и чо-века кроз векове и данас.* Београд: ИХТИС, 1996.
13. Weyl, N. *Karl Marx: Racist.* New Rochelle, N.Y.: Arlington, 1979.
14. Kuentzli, A. *Karl Marx: Eine Psychographie.* Wien: Europa Verlag, 1966.
58. Jurjevich, R.M. *Freud's Atheistic Religion* (In English M.S.)
60. Jurjevich, R.M. *The Hoax of Freudism: A study of brain-washing the American professional and laymen* Philadelphia. P.A.: Dorrance, 1974.
61. Jurjevich, R.M. *Freud's Non-Science.* (Биће објављено као *Фројдова лаж-наука*, 1996.)

* Приликом пресељења из Америке у Србију 1992., један део рукописа др Ђурђевића је био растурен и још му се није ушло у траг. Овде дајемо реконструкцију, колико је то било могуће, према другим рукописима и одвојеним списима. Изостављени бројеви нису до сада могли бити утврђени.